

HARLEQUIN™

Страст™

11
12'92

ДЪЛГОЧАКВАН ПРАЗНИК

Джоун Хол

NEW
НОВО

ДЖОАН ХОЛ
ДЪЛГООЧАКВАН ПРАЗНИК

Превод: Татяна Виронова

chitanka.info

Кейт Уорън не познава родителите си. Може би затова изгубилото се в празничната тълпа очарователно момиченце веднага привлича вниманието ѝ и спечелва нейното съчувствие. Дали появилият се изневиделица баща на малката Кати е наистина толкова строг и недостъпен, колкото изглежда? Защото нещо в погледа на привлекателния Трейс Синклеър пронизва цялото същество на Кейт по един особен начин...

ПЪРВА ГЛАВА

Кейт Уорън не познаваше родителите си. Не че беше сираче или изоставено дете. Не, тя просто никога не бе имала възможността да се сближи с хората, които бяха причина за нейното раждане. Всъщност родителите ѝ не бяха близки помежду си, та камо ли с нея. Те бяха особени.

След като осъзна този факт преди десетина години, около тринадесетия си рожден ден, той повече не я притесняваше. Освен по това време на годината — сезонът на добрите пожелания, на здравите роднински връзки и семейните празници.

Като си пробиваше бавно път сред тълпата купувачи, изпълнили пешеходната зона тази събота, Кейт се усмихна замислено на дребосъчето със зимно яке, което се пречкаше в краката ѝ. Тъмносините очи на русото момиченце бяха огромни и гледаха с възхищение блестящите играчки, окичени по величествената коледна елха в центъра на алеята.

С пълно безразличие към краката на гигантите наоколо, детето спря и малките му червени устни се разтвориха с мълчаливо възхищение пред вълшебната сцена на Рождество Христово, разположена под огромното дърво.

Очарована от искреното възхищение на детето, Кейт се приближи безшумно до него. То не откъсваше очи от тази зимна приказка и Кейт забрави за миг тъжните мисли и лошото си настроение.

Момиченцето беше съвсем мъничко и много красиво. Руси къдрици се разсипаха като водопад по крехките рамене и пълнеха качулката на розовото яке. Финото кръгло личице светна, когато вдигна главичка към огромната звезда на елхата. Копринените му бузки бяха зачервени от удоволствие. В големите възторжени сини очи се отразяваха ярките празнични светлини.

Кейт въздъхна и с мъка се откъсна от малкото момиченце. То беше толкова чаровно! В същия миг дребосъчето премига и вдигна

глава към нея. Преди Кейт да направи и една крачка, възхищението върху малкото лице се смени със страх и устичката нададе вик на ужас.

— Татко!

С пресъхнало гърло Кейт се огледа, готова да се усмихне разбиращо на обезпокоените родители. Но усмивката ѝ повехна и я обзе тревога, когато видя единствено почуда в очите на околните.

— Искам си татко!

Пълният със сълзи вик върна Кейт към действителността и тя погледна уплашеното дете. Ами сега, какво да прави, помисли си отчаяно, забравила, че закъснява за срещата си с Дейвид. Не можеше просто да отmine и да остави детето само!

— Всичко е наред, миличко! — каза меко тя и приклепна, за да бъде наравно с разплаканото личице. — Не плачи, детенце, не плачи.

Момиченцето премига с дългите си мигли.

— Къде е татко ми? Искам татко! — заплака още по-силно то.

Кейт се почувства неудобно от втренчените погледи на минавачите и неуверено понечи да избърше сълзите, които се търкаляха по бузките.

— Струва ми се, че се е загубил.

Странно, тези думи мигновено прекъснаха хленченето и сълзите. Детето се намръщи съвсем като голям човек и впери очи в нея.

— Татко се е загубил? — попита тихо то.

— Страхувам се, че да, миличко. Но ти не се тревожи. Ще го намерим — обеща уверено тя. — Хайде, ела — изправи се и подаде ръка на детето. — Ще го потърсим първо в канцеларията на магазина — момиченцето мушна ръка в нейната и Кейт се усмихна. — Няма да се изненадам, ако той вече ни чака там.

Детето я погледна с големите си невинни очи.

— Там ли отиват загубените татковци?

— Да, обикновено там — потвърди тя. — И жената, която работи в канцеларията, дава описанието на изгубения татко по радиоуредбата.

— О! — огромните сини очи я изгледаха учудено, то явно не разбираше.

Кейт прехапа устни, като се мъчеше да преглътне въздишката си. Как да обясни на едно тригодишно дете какво е радиоуредба, чудеше се тя и внимателно си пробиваше път през тълпата.

— Слушала ли си радио?

— Да — нетърпеливо потвърди малката.

— Е, радиоуредбата е нещо като радиото — усмихна се тя. — Ще видиш, като отидем там.

— Кати.

Леко стресната от учтиво поднесената информация, Кейт спря и погледна детето.

— Казваш се Кати, така ли?

Момиченцето кимна.

— Чудесно име. А аз се казвам Кейт.

Те тръгнаха отново, но детето подръпна ръката ѝ.

— А татко ще плаче ли, щото се е загубил? — устничките му трепереха.

Ако все още не плаче, то в най-скоро време ще заплаче, помисли си Кейт, вътрешно ядосана на мъжа, който е бил толкова безотговорен към дъщеря си. Нейните родители, въпреки всичкото си безгрижие и нехайство, все пак никога не бяха я губили! Тя сви рамене и скри чувствата си зад усмивка.

— Той често ли плаче?

— Не — намръщи се Кати с познатата си гримаса на голям човек. После поклати решително глава. — Никога!

Е, този път сигурно ще заплаче, отново помисли Кейт и си представи бащата на Кати — някой надут, бездушен тип.

— Татко ти не обича нито Коледа — тъжно продължи да нарежда Кати и добави с подсмърчане, — нито дядо Мраз.

— Татко ми не обича Коледа — машинално я поправи Кейт.

— Зная — отново подсмъркна Кати и повиши гласче. — Той казва, че иска по-скоро да мине тази глупава дандания.

Чувството ѝ на раздразнение прерасна в истински гняв. Явно Кати повтаряше дума по дума изявленията на баща си. Какъв ли ще е този човек, щом е могъл да каже толкова нещо на едно дете, размишляваше ядосано Кейт. Особено на това очарователно и будно малко създание! Опита се да запази усмивката си и стисна леко малката ръчица. И тя не беше луда по празниците, но и през ум не ѝ минаваше да ги отрича.

— А защо татко ти не обича Коледа и дядо Мраз, миличко?

Маниерът, по който Кати сви рамене, беше същият като гримасата ѝ на възрастен човек.

— Ами, той казва, че се нуждае от Коледа толкова, колкото и от грип. И че тя не е нищо друго, освен проклета загуба на време и... ох... скапутия! — детето я погледна, гордо от употребата на непознатата дума.

Кейт усети остро свиване в гърлото и сърцето. Тя още не беше видяла този човек, а вече го мразеше! Кати явно беше умно и будно дете, а глупакът, който ѝ бе баща, я бе ограбил, лишавайки я от очарованието на най-веселия празник в детството! В този миг Кейт копнееше за възможността да даде добър урок на безчувствения грубиян, като пусне в действие всичката отрова на острия си език!

— Какво значи скапутия?

Въпросът на детето я извади от мисълта за суровото наказание, което заслужаваше непознатият баща.

— Думата е скъпотия — обясни внимателно Кейт, — и означава да хвърлиш много пари за нищо.

— Татко има пари — сериозно отвърна Кати. — Много, много парички...

— Това е чудесно, пиленце... — усмивката ѝ бе пълна с искрено възхищение; какво симпатично дете беше наистина. Обаче доста от паричките на таткото бяха отишли за прекрасното зимно облекло на детето, реши Кейт, като оглеждаше мъничката, здрава фигурка, докато стояха сред врявата на пазаруващата тълпа.

Само връхната зимна дрешка изглеждаше изключително скъпа. Под отвореното яке можеше да се видят луксозно велурено пуловерче и кадифени панталонки. А кожените ботушки, които носеше на малките си крачета, съвсем не бяха от сезонна разпродажба!

Е, небрежният родител поне се бе потрудил достатъчно за добрия външен вид на детето си, заключи неохотно Кейт. Но това в никакъв случай не компенсираше липсата на грижи и внимание за емоционалната сигурност на момиченцето. И ако някой знаеше от собствен опит какво е чувство за емоционална несигурност, то това беше точно тя, Кейт!

— Гладна съм, Кейт — изхленчи детето и това я извади от неприятните спомени за собственото ѝ ограбено детство.

— Така ли? — Кати кимна и Кейт продължи: — Не си ли обядвала?

То поклати глава и русите къдрици се разпиляха по раменцата му.

— Татко каза, че ще мога да си поръчам хамбургер и пържени картопки — долната ѝ устничка се сви за плач. — А сега той се загуби, пък аз съм гладна.

Кейт спря поглед на потръпващите устни и въздъхна примирено. Е, какво пък, просто щеше да обясни на Дейвид цялата история и той може би щеше да разбере защо го бе накарала да чака. Но трябваше да си признае, че изобщо не бе сигурна в това. Напоследък Дейвид показваше склонност към абсолютен егоизъм и едно неприятно чувство за собственост!

Кейт прогони от главата си мислите за мъжа, който я очакваше да обядват, и се наведе към Кати.

— Знаеш ли, и аз съм гладна — стисна ръката на детето и двете тръгнаха към канцеларията. — Така че първо ще отидем да съобщим за твоя загубен татко, а после ще си вземем по един хамбургер с пържени картопки. Става ли?

— Става — съгласи се Кати и лицето ѝ се проясни от възхитителна усмивка.

Половин час по-късно двете седяха в едно сепаре на ресторанта за бързо хранене и щастливо хрупаха огромните сандвичи и пържените картопки със златна коричка, като ги поливаха с кока-кола.

Макар че Кейт се надяваше да намери небрежния баща на Кати в канцеларията, всъщност не бе изненадана от неговото отсъствие. Освен това трябваше да си признае, че се зарадва на възможността да прекара по-дълго време с малкото интелигентно същество.

Сега Кати се чувстваше съвсем свободно и доста несвързано ѝ разказа, че е дошла да види дядо Мраз, въпреки че татко ѝ бил против и викал недоволно. А после щели да отидат при баба и дядо до края на празниците.

— Обичаш ли да гостуваш на баба и дядо? — попита Кейт и прочете отговора в блестящите очички на детето.

— Ъх-ъ потвърди енергично Кати. — С баба си играем, а с дядо ходим на дълги разходки — тя подъвчи за миг, после замислено добави: — Понякога и мама е там — въздъхна и продължи: — Тогава всички много викат.

Кейт почувства истинска болка в гърдите от мъдрото, но тъжно изражение на детското лице. Смени темата, Кати, момичето ми, помисли си печално тя. Все пак с нищо не можеш да помогнеш. Можеш само да оплачеш хората, които така са объркали и своя живот, и живота на дъщеричката си.

— Хей... я ми кажи, какво ще поръчаш на дядо Мраз? — попита, като се мъчеше насила да говори бодро. — Какво искаш да ти донесе на Коледа?

— Нова майка — сериозно и уверено отговори Кати, а Кейт застина безмълвно за няколко секунди.

— Но... но, Кати, нали си имаш майка! Защо ти е нова? — изтърва се, без да мисли тя.

— Това не е ваша работа!

Кейт подскочи при звука на дрезгавия мъжки глас зад себе си. Обърна се смутено и видя две ледени зелени очи, впити в нея, а Кати изпищя.

— Татко!

По гръбнака ѝ запълзя мраз от студения поглед и суровото изсечено лице. Нима това беше бащата на Кати? Образът, който си бе изградила за него, се стопи мигновено. Този човек нямаше нищо общо с надутия млад тип, когото си бе представяла. Мъжът излъчваше решителна самоувереност и тя бе толкова очевидна, че Кейт почти се задуши от смущение.

За краткия миг, който ѝ се стори цяла вечност, външността му се запечата завинаги в паметта и сърцето ѝ.

Той беше среден на ръст, около метър и осемдесет, с издължени, ъгловати кости и здрави, добре оформени мускули. Беше облечен небрежно и доста обикновено — избелели джинси, пуловер на кафяви и бели райета, бежови ботуши и кожено яке, подплатено с овча вълна. Но на него дрехите не изглеждаха нито обикновени, нито небрежни!

Всъщност чертите на лицето му причиниха тръпките, които обхванаха цялото ѝ тяло. То бе изваяно и гладко, с потъмняла от вятъра и слънцето кожа, с прав нос, високи скули, твърдо очертана брадичка и всичко това в рамката на буйна коса с лешников цвят. Той беше направо хубав, но по някакъв особен, мъжки и дори дързък начин!

Само външният му вид можеше да изкара Кейт извън релси. По дяволите, не трябваше в никакъв случай да се издава!

— Вие ли сте бащата на Кати? — опита се да придаде пренебрежителна нотка на гласа си тя.

— Аз съм — отговори троснато той и застана до момиченцето, което го гледаше с щастливи очи. — А вие коя сте?

Топлината започна да се завръща във вените ѝ и тя усети как се изчервява от оскърбителния му тон. Отгоре на всичко и неблагодарник! Кейт потърси по-силни думи, за да нарани нахалника и да излезе с достойнство от положението. Никога досега в живота си не бе се сблъсквала с подобна наглост!

— Аз съм жената, която се погрижи за вашата дъщеря! — беше ядосана, направо бясна. — Тази, която загубихте!

Присвитите му очи се изпълваха с гняв.

— Така значи... аз съм я загубил! Трябва да знаете... — започна грубо той, но Кати го прекъсна възбудено:

— Татко, това е Кейт, тя ми помогна да те намеря. Нали се беше изгубил?

— Аз ли се изгубих!? — избухна мъжът. — Малка госпожице, казах ти да стоиш на едно място, докато платя обувките ти!

Твърдият поглед, с който измери Кати, пробуди у Кейт майчински инстинкт, но преди да успее да протестира, той изкомандва ледено:

— Обличай си якето и да тръгваме!

— Но, татко... — заплака Кати, — точно започнах...

— Освен това, за наказание днес няма да видиш дядо Мраз — прекъсна я остро той.

Кейт ахна, удивена от подобна жестокост. Но като видя едрите сълзи, които се стичаха по малкото личице, заряза добрия тон и се хвърли в защита на детето.

— Поведението ви е непростимо, господине! — презрително натърти на думата „господине“. — Кати току-що започна да обядва!

— Казвам се Синклеър — каза малко по-меко той. — Трейс Синклеър.

Студена усмивка разтегна устните му. Арктическите очи обгърнаха тялото ѝ и се задържаха по-дълго на високия, добре оформен бюст. След това той отново съсредоточи вниманието си към дъщеря си.

— Татко, гладна съм! Може ли поне да довърша хамбургера и картофките? — примоли се детето.

С кипяща от възмущение кръв Кейт прехапа език, за да не се изтърве и да излее напирания гняв. Тя загледа профила му, като се молеше да прояви поне малко внимание и разбиране към детето. Когато той омекна, разбра, че беше заради сълзите по бузите на Кати, а не заради нейната мълчалива молба.

— Добре — каза рязко Трейс Синклеър. — Обещах ти хамбургер и пържени картофки — погледна пълната чиния пред Кати. — Е, щом като ще трябва да те изчакам, по-добре и аз да хапна нещо.

Кейт заби въображаема кама в гърба му, когато той се упъти към касата. Този човек беше абсолютен тиранин, помисли си тя, почти трепереща от гняв. Как ли страдаше бедното дете! Какъв ли живот бе принудено да води! Обзе я бунтовническият дух и тя реши, че Кати ще види дядо Мраз след обяда, пък каквото ще да става. Дори ако трябва да направи някаква сцена на безчувствения ѝ баща!

— Защо ми се сърди татко, Кейт? — треперещото гласче на Кати я върна от ядните мисли в действителността.

Кейт взе кърпичка от чантата си, пресегна се през масата и избърса сълзите по малкото, лице.

— Мисля, че е разтревожен, а не сърдит, миличко — тя се усмихна, но съвсем не беше сигурна, че е така. — Предполагам, много се е уплашил, че няма да го намериш.

— Моят татко не се страхува от нищо! Дори от змии и от други пълзящи неща!

— Така ли? — Кейт придаде на гласа си нотка на страхопочитание.

— Да, точно така!

Тези провлечени думи стреснаха Кейт. Тя не бе забелязала Трейс, който бе приближил масата.

— Нито от змии, нито от влечуги, нито от каквото и да било — подигравателна усмивка заигра по устните му. — Дори и от храбри млади спасителки на непослушни деца — очите му проблеснаха, като усети, че Кейт се задъха. — Може ли да седна при вас, госпожице? — въпросително изви едната си вежда той.

— Кейт — изпревари я Кати.

— Кейт Уорън. Но моля ви, седнете — направи небрежен жест с ръка тя.

— Много сте любезна — промърмори той почти с ръмжене, преди да заповяда на Кати: — Отмести се, дете.

Сърцето я заболя за милото създание, когато видя как светна лицето му, въпреки раздражението в гласа на бащата. Колко малко му е нужно, за да бъде щастливо, помисли си Кейт. Кати се измести чак в другия край на пейката, цялата сияеща. Кейт още веднъж се зарече да направи всичко възможно и да я заведе при дядо Мраз още днес следобед, въпреки съпротивата на баща ѝ. В това време Трейс постави таблата на масата, съблече якето си и го хвърли на пейката зад Кати.

— И така, Кейт — продължи той, като подигравателно подчерта името ѝ. — Къде налетяхте на моето малко очарователно дяволче?

Кейт дори не усети, че стиска зъби, докато не почувства болка в челюстта си.

— Гледаше с ей такива очи елхата! — все пак успя да се овладее. — В центъра на пешеходната зона — и след кратка пауза добави с лека ирония: — Трейс.

Забеляза мимолетна сянка на колебание в очите му, които имаха чистия зелен цвят на пролетна трева. Той явно осмисляше преднамерената употреба на малкото му име от нея.

— Значи на не повече от тридесет крачки от магазина, където купихме обувките... — бързо хвърли сърдит поглед към Кати. — А аз обърнах целия пасаж да те търся — Трейс хвана детето за брадичката и повдигна главата му към себе си. — Ако още веднъж се отделиш от мен, Кет, ще ти нашаря дупето с колана. Ясно ли е?

— Да, татко...

Разтрепераното гласче и обиденото изражение, изписано на малкото лице, ядосаха Кейт. Тя си пред стави Трейс, налагащ хубавото момиченце с колан, и инстинктивно даде воля на възмущението си.

— Само през трупа ми!

На масата настъпи тишина, сетне Трейс бавно я прониза с искрящите си очи.

— Моля? — прозвуча почти зловещо.

— Казах, че ще набиете това дете само през трупа ми! — повтори Кейт гневно и без да мисли. — Първо ще си имате работа с мен, дявол ви взел!

За миг сдържаното изражение на лицето му се смени с удивление, после завесата отново падна и скри чувствата му. Само очите му проблясваха като скъпоценни камъни.

— Наистина ли? — Трейс я гледаше ледено, без да докосва храната, сякаш бе забравил за нея. — И как смятате да осъществите това? — подсмихна се с измамно учтив глас.

Отново странно усещане обхвана Кейт, не толкова заради това, че не можеше да върне назад изтърваните думи и неуместната си закана, колкото заради невероятното чувствено присъствие на този мъж. По тялото ѝ премина лавина от тръпки, огнени и ледени едновременно. Тя се задъха и го погледна без помощно.

Без да усеща прескачащите искри, Кати разби едва покълващата близост между тях с жална молба.

— Тати, моля те, нека да видим дядо Мраз! — захленчи тя, като подсмърчаше високо. — Нали ми обеща!

— Това беше чудесно изпълнение — усмихна се подигравателно той, като отмести погледа си от Кейт, която гледаше объркано ту него, ту детето. Последвалото изречение донякъде обясни странната забележка. — Започваш да ставаш истинска малка артистка. С този номер си направо за сцената — устните му се изкривиха в иронична гримаса. — От къде го научи, от братовчедите си, нали?

Кати наведе смутено глава.

— Ъх-ъ.

— Моля?

— Да, татко — поправи се бързо тя.

Кейт продължи да мести поглед от единия на другия. От всичко, което чу, ѝ стана ясно, че Кати бе придобила някои навици от роднините си, които Трейс явно не харесваше.

— Може леля Барбара и чичо Фред да са съгласни с поведението на децата си — потвърди подозренията ѝ той, — но аз не съм. Това ясно ли е, Кет?

— Да, татко — прошепна детето.

— Чудесно... — повдигна главичката ѝ с показалец и се усмихна толкова мило, че в гърлото на Кейт се образува странна суха топка. — А сега яж, докато не е изстинало съвсем — добави удивително нежно той.

Следващите петнадесет минути тримата се храниха в пълно мълчание. Кейт изучаваше своя противник през полупритворените си клепачи и обмисляше по какъв начин да промени решението му относно дядо Мраз.

А Трейс Синклеър беше интересен обект за наблюдение! Първата дума, която дойде в главата ѝ, бе самонадеян, но тя бързо бе последвана от още — самодоволен, високомерен, подигравателен, мъжествен и... изключително привлекателен.

Кейт се помести неловко на мястото си, доста смутена от обхваналото я странно усещане. През завесата на гъстите мигли погледът ѝ спря на добре очертаните му, чувствени устни. Той каза нещо на дъщеря си, а Кейт цялата се разтрепери от непреодолимо желание да почувства тези устни върху своите.

Този неочакван порив я шокира до мозъка на костите ѝ. Какво, за Бога, ставаше с нея, запита се тя и бързо отмести поглед от изкушението, седящо срещу нея. Никога до сега не бе изпитвала толкова силно физическо привличане!

Като стисна картонената чаша с треперещи пръсти, Кейт преглътна студената кока-кола в безуспешен опит да загаси пламъците на желанието, които заплашваха да я подпалят с горещите си езици. Тя примая и почувства странна пустота в стомаха си. Погледна безпомощно треперещите си ръце. Бяха като чужди. Нима принадлежаха на момичето, което още в колежа си бе спечелило прозвището „непревземаемата крепост“? Колко ли разочаровани момчета все още я наричаха така? Беше им изтървала броя. А сега седеше с този непознат и бе готова да се предаде безразсъдно, безусловно, непрекословно на невероятния му мъжки чар!

Какво ставаше с нея? С беззвучен вопъл Кейт събра последните трошички на волята си, за да придаде студено равнодушие на погледа си. Но топлината на очите, които срещнаха нейните, я хвърли в сладостно опиянение. То се разля по цялото ѝ тяло и тя безропотно се остави на вълните му.

О, Господи! Човек можеше да се загуби в дълбините на тези невероятни сиви очи с цвят на пушек от тлеещ огън!

Горещо желание премина през тялото на Трейс и помете с неочаквана сила гнева, когато срещна погледа на хубавата поборничка за правата на дъщеря му.

А Кейт Уорън беше наистина хубава... главозамайващо хубава! Без да прави никакви опити да се прикрие, Трейс направо поглъщаше с нескрито възхищение лицето и тялото ѝ — от буйните блестящи черни къдри, които падаха меко на раменете, до тънката талия. Всеки сантиметър, открит при това изследване, го караше да мечтае. Той изпита непреодолима до болка нужда да погали с устни бледата опалова кожа, скрита под дрехите.

Разтърсен от силата на желанието, което неусетно обхващаше тялото и съзнанието му, Трейс се намръщи, ядосан на жената, разпалила този пожар.

Какво толкова имаше у Кейт, което го привлече и събуди жажда и копнеж! Да, тя беше красива. Тази копнинена черна коса, в която искаше безумно да зарови пръсти. Тези примамливи сиви очи, скрити в сянката на невероятно дълги мигли. Това фино, аристократично лице, което до болка желаше да погали! Да, тя беше съблазнителна с това тънко, деликатно моделирано тяло с прави рамене и високи хубави гърди, които гореше от желание да обгърне с ръцете си!

И какво от това? Той познаваше много жени със същите хубави лица, тайнствени очи и съблазнителни тела. Тогава защо, замисли се Трейс, имаше чувството, че поставя тази жена над всички останали?

Той се почувства уязвим и неспокоен — как така допусна да го обземе отново страстно желание! По дяволите! Последното нещо, което искаше на света, бе да се нуждае от някого, най-малкото от жена. Разпадането на брака му и последвалото бягство на Анет го излекуваха завинаги от болката по която и да е жена!

Поне така си мислеше. През четирите години, откакто Анет напусна дома им, Трейс преживя безброй часове, в които бе измъчван от естественото желание за физически контакт.

Но той си наложи с воля, изкована в огъня на опустошената си гордост, безкомпромисното решение да не обръща внимание на терзанията на тялото си. Потопи се в ергенство и самотен живот от деня на раждането на Кати. Закле се никога повече да не позволи на чувствата да диктуват решенията в живота му. И досега успяваше да се придържа стриктно към тази клетва.

Потрепери, както от мислите, така и от страстта, завладяла неочаквано тялото му. Загледа се в сивите очи и прокле наум обстоятелствата, които го срещнаха с Кейт Уорън. Трейс усети отново

вледеняващия страх, когато откри, че Кати бе изчезнала. Погледна косо момиченцето и въздъхна с облекчение. Тази негова мъничка дъщеря бе единственото същество на света, което обичаше. Ако изгуби Кати... Сърдито изхвърли тази мисъл от главата си, подобно нещо и през ум не биваше да му минава!

В краткия миг на колебание между спомена за обзелата го паника и неочакваното влечение към тази жена, Трейс избра второто и плъзна замислен поглед по стройното тяло на Кейт. Лека усмивка се плъзна по устните му, когато си спомни нейното заплашително: „Само през трупа ми!“

Странно, колко беше загрижена за дете, което почти не познаваше! Но всъщност Кати бе изключително привлекателно, умно и интелигентно момиченце и имаше способността да върти на малкия си пръст всички възрастни.

Той се намръщи отново и се поправи — да, всички, с изключение на собствената си майка.

Заля го горчивина, дълбока като желанието му. По дяволите жените и тяхната непочтеност и вероломство!

Като реши да се отърве от Кейт колкото бе възможно по-скоро, той присви очи, защото тя още веднъж неблагоприятно постави под въпрос авторитета му пред Кати.

— Ако вие не желаете да заведете Кати при дядо Мраз, ще позволите ли да го направя аз? — нерешителният ѝ тон ясно подсказваше, че очаква да чуе „не“.

Когато ѝ отговори, сам не знаеше кой от два мата беше по-изненадан — той или тя.

— Ще я заведа аз. Но вие може да дойдете с нас, ако желаете.

ВТОРА ГЛАВА

— О, Господи, как се насадих!

Кейт се закашля насила, за да скрие смеха си. Хвърли му бърз поглед и се направи, че не е чула оплакването. Когато отново стана сериозна, огледа причината за неговото недоволство.

Опашката от деца, които чакаха да говорят с дядо Мраз, беше дълга и много шумна. И тъй като дойдоха само преди минути, Кати беше съвсем-съвсем в края.

— Надявам се, че нямате планове за следобеда, Кейт? — каза с леко подигравателен тон Трейс. — При скоростта, с която се движим, ще висим тук до довечера.

— Имах намерение да пазарувам. Но мога да го направя и друг път.

— Тате, може ли Кейт да вечеря с нас? — поглед на умолително баща си Кати. — Моля ти се!

Кейт пламна цялата, когато долови досадата и раздразнението в очите му.

— Сигурен съм, че тя е заета, мила — забеляза студено той. — Така ли е, Кейт? — вдигна глава и предизвикателно я заля с блестящия си зелен поглед.

Той нямаше търпение да се отърве от нея, това беше съвсем ясно. Всъщност и тя нямаше търпение. Но някакво отмъстително и заядливо дяволче проговори вместо нея.

— Свободна съм — усмихна се любезно и се наслади на червенината, която заля мъжественото му лице. Ваш ред е, господин Синклеър, помисли си кисело Кейт, леко стресната от неочакваното присвиване на очите му. Какъв ли щеше да бъде контраударът?

— Свободна ли сте да прекарате остатъка от следобеда и вечерта с нас? — Трейс постави клопката толкова естествено, че тя неусетно се оказа в нея.

— Да, точно така — усмихна се доволно и си помисли, че срещата ѝ с Дейвид се отлага. Но задоволството ѝ се стопи, когато

Трейс странно се подсмихна. Предупредителна тръпка запълзя по гърба ѝ.

— Ненавиждам пазаруването... — той бръкна в джоба си и извади смачкан лист хартия. — Жените сте толкова оправни в тези работи — подаде ѝ листа. Объркана и начумерена, тя го взе машинално. — Това е списъкът за коледните подаръци — сега усмивката, която повдигаше крайчетата на устните му, беше направо нахална.

— Искате да напазарувам вместо вас? — запита смутено Кейт и пристъпи заедно с него напред, тъй като опашката се придвижи.

Той кимна утвърдително.

— Предлагам в замяна вечеря — в ресторант, по ваш избор.

Кейт с удоволствие щеше да го срита, толкова бе самодоволен! На езика ѝ беше да го среже и да откаже. Тя подръпна нервно полата си, сви устни и погледна към детето. Гневът ѝ мигом изчезна, когато видя умолително вторачените в нея големи и невинни сини очи.

— Моля ти се Кейт, ще бъде толкова хубаво!

Ругаейки се за глупостта, Кейт неохотно преглътна отказа си. Въздъхна примирено и се усмихна мило на детето, като повтори на ум възклицанието на Трейс отпреди малко: „Как се насадих!“

— Вероятно няма да мога да свърша всичко сама — клекна тя до Кати, като пренебрегна отвратителното самодоволно изражение на лицето на Трейс. — Искаш ли да ми помогнеш, а? — и размаха списъка с покупки пред нослето ѝ.

— О, да! — ентузиазизирано извика Кати. — Знам точно какво трябва да купим за всеки!

Аз пък се надявам, че всяка покупка ще бъде безумно скъпа, помисли си Кейт злорадо и вдигна очи към Трейс.

В зелените му очи играеше смях и беше съвсем ясно, че не беше нито стреснат, нито уплашен. Беше също така ясно, че бе прочел мислите ѝ с невероятна точност.

— Струва ми се, че имате намерение да ми изпразните портфейла, така ли е? — упрекна я той, когато тя се изправи до него.

— И ще ми бъде много приятно — увери го мило Кейт.

Ако очакваше някакъв отговор, то изобщо не беше гръмкия смях, който последва и прониза сърцето ѝ. Дишането ѝ спря и тя се огледа бързо наоколо, като искаше да скрие реакцията си. За щастие в този

миг опашката отново се размърда и Кейт с учудване видя как Кати уверено пристъпи към облечения с червена мантия мъж.

Кейт следеше нейния разговор с дядо Мраз. Забеляза как човекът се намръщи, после попита нещо детето. Каквото и да бе казал на Кати, сигурно точно това бе искала да чуе, защото очичките ѝ заблестяха и личицето засия по-ярко и от пишно украсеното коледно дърво зад дядо Мраз. Кейт се почувства неловко от реакцията си и безсилието да я скрие. В гърлото ѝ се надигна мъчително вълнение и очите ѝ се навлажниха при вида на щастливото малко момиченце. Когато слезе от скута на дядо Мраз, Кати им махна весело с ръка.

— Кой, по дяволите, ни лиши от тази невинност! — промърмори до нея Трейс.

Удивена от мъката и горчивината в гласа му, тя го погледна бързо и съжали веднага. Лицето му изглеждаше затворено, безжизнено, направо страшно и безчувствено.

Този човек е бил силно наранен! По някаква неизвестна причина тя дори не се изкуши да изследва изражението му, толкова дълбоко бе развълнувана от неговата уязвимост.

— Трейс? — цялото ѝ съчувствие се събра в тази единствена дума.

Но той го отхвърли.

— Запазете майчинските си чувства за Кати — изръмжа през зъби и протегна ръка, за да посрещне дъщеря си. — Не ги желая и нямам нужда от тях.

— Беше толкова хубаво! — възторженият глас на Кати се сля със стона, който се откъсна от устните на Кейт при нетърпящия възражения глас на Трейс.

Наистина ли бе почувствала симпатия към него, макар и за миг? Колко наивна беше! Та той бе уязвим и безпомощен толкова, колкото най-кръвожадният тигър!

— Е, даде ли на стареца списъка с желанията си? — подразни той Кати.

Но тя отговори съвсем сериозно.

— Помолих го само за едно-единствено нещо.

— Което сигурно ще ме разори?

— Не мисля. Но дори и да стане така, ще си струва.

— За кого ще си струва?

— За мен, лазбила се — гримасата на Кати беше копие на неговата гримаса.

Кейт местеше поглед от единия на другия, удивена от разговора им. Тя от самото начало бе разбрала, че момиченцето е много умно, но сега имаше натрапчивото усещане, че слуша един мъничък голям човек. С изключение на все още детското произношение, речникът на Кати бе много по-богат от речника на някои гимназистчета, а интелигентността ѝ бе почти като на възрастен човек.

— Не се стряскайте, Кейт... — меко произнесеният съвет показваше, че Трейс отново бе отгатнал мислите ѝ. — Всеки миг от своите четири години Кати бе заобиколена от възрастни хора. Но все пак познахте. Тя е изключително умно дете.

— Четири години! — Кейт погледна към Кати. — Мислех си, че е на три.

— Майка ѝ е дребна — намръщи се той — и с деликатна конструкция.

— И с руса коса, като мен — намеси се Кати.

— О... това е чудесно, миличко! — Кейт гледаше смутено невинните сини очи. Те бяха като магнит, който я привличаше и тя не можеше да се откъсне. Притегляха я като мощно подводно течение. Ако беше съвсем честна пред себе си, трябваше да си признае, че мъжът зад нея я привличаше също толкова силно, колкото и това сладко малко създание.

— Е, ще ходим ли на пазар или ще продължаваме да пречим на движението?

Стресната от този дрезгав глас и раздразнена от истината за своите усещания, Кейт се съвзе и намигна на Кати.

— Отиваме да пазаруваме, нали бебчо?

— Да — енергично закима с глава детето.

— Кати не е бебе — категорично заяви Трейс, когато се отдалечиха от детската опашка и продължи с поучителен глас: — Никой никога не я е наричал „бебчо“, дори когато беше съвсем малка.

За втори път в рамките на един час лицето на Кейт пламна. Тя прегърна детето през раменца и се усмихна печално.

— Съжалявам, Кати! — но не беше сигурна дали съжалява за това, че нарече детето „бебчо“, или за това, че никой не бе го наричал така!

— Аз не съжалявам! Дори ми харесва!

Неспособна да скрие задоволството си, Кейт хвърли тържествуващ поглед на Трейс, преди да се усмихне на детето.

— Радвам се, защото и на мен ми харесва!

Единственото, което се чу в отговор, приличаше подозрително на сумтене. Като си размениха съзаклятнически погледи, двете се хванаха за ръка и влязоха в първия магазин.

След около три часа Трейс просто изкомандва „стоп“ на безумното пазаруване, в което се бяха впуснали. Сложил ръце на хълбоци, той нахока намръщено голямата и малката женичка.

— Стига! — тонът му не търпеше възражение. — Изморих се — от тълпите, от бутането, от блъскането. Почивка! — веждите му се вдигнаха с учудване, когато никой не му възрази. — Огладнях, а и искам да пийна едно. Всъщност, искам да пийна няколко — той посочи с пръст изхода. — Хайде, движение! — командата беше категорична.

— Тъй вярно, сър! — като се изпъна по войнишки и изправи рамене, Кейт се завъртя на токове и замарширува към вратата, а Кати я последва, заливаща се от смях.

Щом видя телефоните до вратата, Кейт се сети за срещата си с Дейвид. Направи движение с ръка, като регулировчик, който показва посоката на движение.

— Трябва да телефонирам! — бръкна в чантата си за монета, но преди да си намери портмонето, той ѝ подаде една. — Благодаря.

— Ще отидем с Кати за колата и ще ви вземем след няколко минути.

Странен човек, помисли си Кейт, като го наблюдаваше в гръб. След грубостта и вероломния начин, по който я изработи да пазарува вместо него, последното нещо, което очакваше, бе подобно уважение към правото ѝ да проведе разговора си сама.

Тя пусна монетата в апарата и набра номера на Дейвид. Нямахше да бъде лесно да отложи срещата си с него, особено след внезапното угризение на съвестта и чувството за вина, които я обзеха. Нищо с Дейвид не беше лесно!

— Какво? — разсърди се наистина той, след като му обясни, че няма да излезе с него. Като държеше слушалката далеч от ухото си, Кейт потрепери, а Дейвид продължи да вика. — Какво значи да

отложим срещата си? И къде беше на обяд? — преди да успее да отговори, той продължи ядосано: — Чаках те час и половина!

— Извинявай, Дейвид — прекъсна го тя. — Но, нали разбираш, това момиченце се беше загубило. Не можех да го оставя само и уплашено!

— Добре де, защо не го заведе в бюрото за загубени вещи? Там щяха да го пазят докато се намерят родителите му!

— Заведох го — обясни спокойно Кейт. — Но нейният... — спря, преглътна думата „баща“ и започна отново. — Родителите ѝ ги нямаше, тя беше гладна и отидохме на обяд. Мислех, че ще ме разбереш — завърши набързо обяснението си Кейт.

— Извинявай, но не мога да те разбера — отговори ѝ троснато той. — Смятам, че не си бавачка на това хлапе.

Неочаквано чувството ѝ за вина се смени с гняв. Не ѝ харесваше начина, по който произнесе думата „хлапе“! Странно, никак не се ядоса, когато Трейс нарече дъщеря си така!

— Не можех да я оставя, Дейвид! — повтори настойчиво Кейт.

— Добре, добре, не си могла да я оставиш... — той усети раздражението ѝ и смекчи тона. — Но какво общо има това със срещата ни довчера?

— Ами... — внимателно, Кейт, предупреди себе си тя. — Поканена съм на вечеря, за благодарност — Кейт затвори очи и се помоли на ум да ѝ повярва.

— О, стига, Кейт! — той явно беше на края на търпението си, което и без друго не бе много. — Защо просто не взе парите и не каза учтиво „довиждане“?

— Не мога да взема пари затова, че съм била с Кати! — протестира задъхано тя.

— Защо, нали всички правят така!

— Не и аз. Кати е едно възхитително малко създание, Дейвид. Прекарах целия следобед с нея и съм очарована — е, не през цялото време, поправи се тя мълчаливо, като се сети за сблъсъците с Трейс. — Затова се съгласих да вечерям с нея. Не съм сигурна, но ми се струва, че не е оттук и повече едва ли ще я видя.

— А мен можеш да ме видиш, когато си поискаш, така ли?

О, не, ако продължаваш да хленчиш като четиригодишно хлапе, повече изобщо не искам да те виждам. Много се лъжеш, помисли си

Кейт. Изведнъж се сети за думите на Трейс по време на обяда и се усмихна.

— Добре го изигра, Дейвид, много добре — повтори ги тя. — Готов си за сцената.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

Тя не искаше да го обиди, но вече няколко седмици се чудеше как да прекъсне тази уморителна връзка. Сега, напълно отвратена от детинското му поведение, пое дълбоко въздух и отсече.

— Да, Дейвид, искам да ти кажа нещо. Опитах се да ти обясня, че не желая никакъв по-сериозен ангажимент с теб.

— Кейт, чуй ме...

— Не, Дейвид, не сега. Много си настоятелен и избързваш. Не съм подготвена за такава връзка. Извинявай, но сбогом.

Кейт окачи слушалката и бързо тръгна към колата. Предната врата беше отворена, Кати се бе сгушила на задната седалка, а Трейс я очакваше до багажника, за да прибере в него пълната с покупки чанта. Тя му я подаде мълчаливо.

— Проблеми ли имате? — потърси очите ѝ той.

— Не! — Кейт усети грубостта на отговора си и направи неубедителен опит да се усмихне. — Изобщо не. Защо?

Той не отвърна на усмивката ѝ.

— Защото имате същото непокорно изражение като Кати, когато не става нейното — очите му спряха на устните ѝ. — Същата нацупена муцунка.

— Не се цупя, господин... — тя забрави какво искаше да каже, като видя зелените очи, вперени в устните ѝ.

— Странно — неохотно ги отмести той и я погледна замислено. — Когато Кати има този израз, едва се преборвам с изкушението да я нахокам. А вашето цупене възбужда в мен съвсем друго желание.

— Какво? — тя едва си пое дъх, неспособна да продължи.

Чувствено изражение смекчи изсечените му черти. Устата и гърлото ѝ съвсем пресъхнаха.

— Много добре знаете... какво — вдигна едната си вежда многозначително. Гласът му беше нисък и вълнуващо предизвикателен. — И още преди да свърши тази вечер, възнамерявам да задоволя това желание.

— Аз... аз мисля...

— Помислете си пак — повтори настойчиво той и затвори с трясък капака.

Кейт седна до него и закопча колана, а въображението ѝ развихрено рисуваше вълнуващи картини. Кръвта ѝ бушуваше във вените и блъскаше възбудено в слепоочията.

Той каза, че преди да свърши вечерта, ще я целуне. Е, това изобщо не беше причина да си загуби ума, нали? Точно така, увери сама себе си Кейт. И преди се беше целувала, колко пъти! Голяма работа! Но всъщност, може би той имаше нещо друго на ум? Тя му хвърли бегъл поглед и прехапа устни. Какво ли имаше предвид? Не се вдетинявай, Кейт, упрекна се отново. Изражението на лицето му и начинът, по който потъмняха очите му, определено говореха за подалечни намерения. Заля я вълнение, което тя не искаше да допусне, нито да покаже. Боже господи! Нима полудя? Дори не познаваше този човек!

— Къде ще ядем, тате?

Кейт си отдъхна, когато Кати зададе този въпрос и разтовари напрежението, опънало нервите ѝ. Обърна се да го погледне и веднага съжали. Сякаш в отговор на нейните мисли, устните му бяха чувствено полуотворени. Той също я погледна и това я хвърли в треска.

— Това ще реши Кейт. Нали казах, че тя ще избере ресторанта!

— Кейт? — побутна я леко детето.

Тя се обърна, доколкото ѝ позволяваше коланът, и се усмихна.

— За мен няма значение, миличко. Ти имаш ли някакво специално желание?

— Не — поклати глава Кати. — Ние не познаваме добре тукашните ресторанти — това потвърди подозрението ѝ, че не бяха местни. — Ходили сме само в един луксозен ресторант и в една пицария.

Кейт усети тъжна нотка в гласчето при последната дума. Забеляза и усмивката на Трейс, както и предупреждаващия поглед, който той хвърли на детето през огледалото. Явно искаше да ѝ каже: „Кейт ще избира!“

— Пицария — чудесно! — засмя се тя, учудена от мълчаливата връзка, която съществуваше между баща и дъщеря. — Откъде сте всъщност? — Кейт успя да потисне удивлението си чак когато седнаха в пицарията.

— От Тексас — отговори детето гордо.

— Да, познах по произношението. Само не можах да определя от южната или от западната част — тя се обърна към Трейс: — Фермер ли сте?

Тихият му смях подейства успокояващо на вътрешното ѝ равновесие.

— Защо всички, които живеете на изток, мислите, че тексасците могат да бъдат само фермери? Ами дори и те боледуват и имат нужда от лекарска помощ.

— Значи сте доктор?

— Не можете ли да повярвате?

Кейт се направи, че разглежда блещукащите пламъчета на свещите и избегна ироничния му поглед. Господи, доктор! Нямахте и най-малка представа защо това я шокира! Трейс Синклеър изглеждаше прекалено земен, за да бъде лекар!

— Татко е много добър доктор, Кейт — привлече вниманието ѝ огорченото гласче на Кати.

— Сигурна съм, миличко — успокои я Кейт, преди да се обърне към Трейс. — И какъв лекар сте?

— Неврохирург — той наблюдаваше присмехулно как тя ще приеме новата информация. Не му се наложи да чака дълго.

— О! — устата и очите ѝ се разтвориха едновременно, а гръмогласният му смях я стресна. — Извинявайте. Не исках да ви обидя. Просто — сви без помощно рамене — просто нямате вид на лекар, а още по-малко на неврохирург.

— Така ли? — усмихна се подигравателно той. — И как според вас изглеждат неврохирурзите?

— Ами... и аз не знам — тя потърси някакъв изход от положението. Вниманието ѝ бе привлечено от ръцете му, когато вдигна бирата си. — Трябва да имате ръце на хирург.

Нов изблик на смях я заля и предизвика усмивката на Кати и на другите клиенти в ресторанта.

— О, Кейт! — едва поемайки си въздух, поклати глава той. — Вие сте чудесна! Не си спомням откога не съм се смял така! — в очите му все още танцуваха искри, а той наблюдаваше с учудване червенината, обагрила страните ѝ. — Не искате ли да дойдете с мен в

Тексас? Вие сте точно човекът, при когото бих искал да се връщам след дългите часове в хирургията.

Тя беше направо ядосана на себе си и отлично го осъзнаваше, защото едва преглътна автоматичното „да“, което за малко да се изплъзне от устните и. Заше метена от спонтанния отговор, който бе на езика ѝ, както и от удивителното му предложение, тя го загледа с очи, които издаваха желание. Беше обезпокоена, разсеяна, не искаше да проличат противоречивите ѝ чувства, затова не забеляза пламъчето надежда, което светеше в зеления му поглед.

Те останаха така, с приковани очи, един безкрайно дълъг и безкрайно кратък миг. Не забелязаха, че други едни сини очи ги наблюдаваха напрегнато.

— Елате в Тексас, Кейт... — повтори Трейс и скъса невидимата нишка.

Тя премига и се завърна с мъка в действителността. Огледа се, сякаш се чудеше къде се намира и как бе попаднала тук. Никога досега не бе изпитвала подобно чувство — да се загуби, да потъне в нечии властни очи. А тези мъжки очи така примамваха в студената си зелена бездна, като море в горещ летен ден.

— О, да, моля ти се, Кейт! Ела с нас в Тексас! — вълнението в гласчето на Кати едва не предизвика сърцебиене у нея.

— Но това е невъзможно, бибчо! — лекият ѝ смях съвсем не беше на място.

— Защо? — нацупиха се недоволно розовите устнички.

— Трябва да ме разбереш, миличко. Тук имам работа, задължения, семейство! Не мога да оставя всичко така изведнъж! Аз... — гласът ѝ секна и тя млъкна. Кого се опитваше да убеди? Кого заблуждаваше? Кати и Трейс Синклеър или самата себе си!

— Какво правите, Кейт? — прозвуча безизразният му глас.

— Какво да правя? — съвсем се обърка тя.

Той се усмихна. Явно не бе изненадан от силата, с която въздействаше на жените.

— Казахте, че имате работа. Каква?

— О! — Кейт тръсна глава на собствената си смешна глупост. Какво ѝ ставаше, все пак? — застрахователен агент съм — успя да му отговори накрая.

— Аха. Имах си работа с някои ваши колеги.

Тя се намръщи. Не ѝ беше необходимо декодира що устройство, за да усети язвителността в гласа му. Знаеше чудовищните застрахователни вноски!

— Аз... съжалявам... — въздъхна и едновременно с това се ядоса на себе си. Но за кой път днес се извиняваше! И защо? Това беше още едно ново усещане!

— Няма нужда... — любезна усмивка разтегли устните му и я върна на земята. — Не мисля, че точно вие сте отговорна за размера на застрахователните вноски!

— Но за какво говорите? — Кати също искаше да участва в разговора.

— Нищо интересно, дечко — той се пресегна и погали русите къдрици. — Ама къде се бави вечерята ни? — учуди се със забавна гримаса, която предизвика звънлив смях у Кати. — Не искам дъщеря ми да изпосталее като сянка!

Кейт се заслуша във веселите закачки, които си разменяха баща и дъщеря, докато, вечеряха.

През цялото време мислеше за положението, в което бе попаднала, и за тях двамата. Тя плуваше в острото ухание на гъстия доматиен сос с чесън, а чувствата ѝ — във водовъртежа на събитията от обяд насам.

Внимателно навивайки спагетите на вилицата си, Кейт определено си помисли, че бе загубила ума си по това синеоко, русокосо същество, което щастливо ровеше в голямата пица пред себе си. Колкото до мъжа, тя беше раздвоена — състояние, което само по себе си я разстройваше. Като го наблюдаваше тайно, докато той отпиваше от виното си, Кейт се опита да подреди противоречивите си чувства.

Най-очевидни бяха тези страни от характера му, които бе забелязала на пръв поглед. Макар че явно имаше силна воля и бе малко високомерен, у него се усещаше дълбока чувствителност и уязвимост. Въпреки че притежаваше някакво особено чувство за самоконтрол, той имаше и мигове на слабост, колебание и несигурност. Така, както не можеше да я понася и ръмжеше срещу нея, в следващия миг я изненадваше с вниманието си, а също и с обожанието към дъщеря си.

Как може една жена да си въобрази, че представлява нещо за мъж с такъв характер, помисли си с въздишка Кейт.

— Не ви ли харесва? — попита я той, като изтълкува погрешно въздишката ѝ.

— О, не — усмихна се приветливо тя. — Просто е прекалено много за мен — опита се да импровизира, — а сигурно ще трябва да дам добър пример на детето ни и да изям всичко.

На нашето дете? — той зададе въпроса тихо, така че само тя да го чуе, но Кейт онемя, осъзнала странното си изявление. Това, че той го подчерта, макар и шепнешком, я накара да пламне цялата.

— Нашето ли казах? Исках да кажа вашето — тя бе объркана. Усмивката, която се появи на лицето му, хич не ѝ помогна.

Той се облегна на стола си и премести изпитателно погледа си от нея върху Кати и пак върху нея. Изведнъж кимна с глава, сякаш стигна до някакво важно решение.

— Кати е хубаво дете — каза с приглушен глас. — Но ние двамата също можем да имаме хубави деца.

Кейт горещо благодари на Бога, че бе седнала, за щото ако беше права, сигурно щеше да се срути от шока на това инак меко изречено предизвикателство. То отприщи цял водопад от умопомрачителни и вълнуващи фантазии... Преглътна мъчително, за да навлажни устата си.

— Тъй като шансовете ни за това са сведени до нула, никога няма да го узнаем, нали?

— Така ли мислите? — промърмори той и се обърна към Кати, която ги гледаше обезпокоено. — Какво има, Кати?

— Вие двамата шепнешком ли се карате? — запита го тя.

— Да се караме ли? Аз и Кейт? Глупости!

— Сигурен ли си?

Очите му светнаха дяволито и той погледна Кейт.

— Нима се караме, а Кейт? — гласът му бе пълен пресилено объркване и смут.

Прехвърли топката и отговорността върху нея, кучият му син, помисли си Кейт и призова на помощ всичката си воля, за да се усмихне мило. Трейс Синклеър си заслужаваше да го насоли здравата! Като продължи да се усмихва, тя се пресегна през масата и хвана ръчичката на Кати.

— Да, караме се... — хвърли част от усмивката си към него и пак се обърна към намръщаното лице. — Но ти не се притеснявай,

миличко. Това е само война на думи — стисна ръчичката, за да я увери, че се шегуват. — Виждаш ли, сега, когато зная правилата на играта, може да завършим с баща ти наравно.

Кейт намигна на Кати съучастнически.

— Как ли пък не! — атакува я Трейс през смях.

— Ей, каква смешна игра! — детето издърпа ръката си от нейната и запляска радостно. — Да знаете колко ви обичам!

ТРЕТА ГЛАВА

— Къде бяхте?

Трейс застина от властния тон, с който жена му зададе въпроса. Ръцете му инстинктивно притиснаха спящото дете към гърдите — неговото дете, единственото хубаво нещо, останало от този съсипан брак.

— Попитах нещо! — повиши нетърпеливо глас Анет.

— Чух — отговори тихо той, само веждите му се повдигнаха присмехулно. — Би ли запазила спокойствие, докато сложа дъщеря ми в леглото?

По тялото му мина лека тръпка, а в главата си чу ехото на един нежен, тих глас: „Ако искам да дам пример на детето ни, ще трябва да излям всичко...“

Трейс се заизкачва бързо по стълбата в луксозния дом на родителите на Анет. Тъща му го пресрещна.

— Дай да ти помогна, Трейс! — лицето на възрастната жена се озари от усмивка, когато влязоха в стаята на Кати.

Те внимателно съблякоха заспалото дете и го сложиха в креватчето, без да го будят. Трейс целуна леко розовите бузки, зави я грижливо и излезе от стаята заедно с Рут, бабата на Кати.

— Добре ли прекарахте? Кати говори ли с дядо Мраз?

— Прекарахме отлично — усмихна се той на тъща си и за кой ли път се учуди на разликата между нея и дъщеря ѝ, бившата му жена. — И Кати беше при дядо Мраз.

Споменът за хубавото чернокосо момиче изникна неканен в паметта му и събуди заспали чувства в тялото му.

— Извинявай, ако съм ви разтревожил, като не се върнахме за вечеря, Рут. Кати искаше пица.

— Няма нищо, Трейс увери го тя. — Не обръщай внимание на Анет — по все още хубавото ѝ лице премина сянка на мъка. — Тя те очаква. По-добре слез при нея — повдигна извинително рамене. —

Ужасно съжалявам, Трейс — добави Рут и тръгна към своята спалня. Накрая прошепна: — За всичко.

Той я проследи с тъжен поглед, обърна се и слезе по стълбите.

Долу, наред дневната, го очакваше Анет — мъничка, стройна и нервно потропваща с крак по излъскания паркет.

Като си наложи безизразна маска на лицето, Трейс пристъпи нехайно към нея. Съблече сакото си и го хвърли на тапицирания със златистозелена дамска фотьойл. После повдигна въпросително вежди.

— Какво те притеснява, Анет? — той едва сдържаше усмивката си на задоволство, като забеляза гримасата, която студеният му глас предизвика у нея.

— Мама те очакваше да върнеш Катрин за вечеря! — красивите ѝ устни се изкривиха при името на детето тя не бе искала и не бе харесвала това име от самото начало. — Много я разтревожи!

Трейс знаеше защо Анет мрази името Кати — защото така се казваше неговата майка. Той предупредително сви вежди.

— Лъжеш... Говорих с Рут и тя ми каза, че изобщо не се е тревожила — Трейс прекоси стаята и се отпусна в люлеещия се стол. — Виждам, че нещо става. Хайде, казвай, Анет!

Каквото и да беше, не беше за добро — той просто го предчувстваше. Загледа я в очакване на неприятен словесен поток. Можеше да се закълне, че физически усеща напрежението, което изпълваше и тресеше хубавото ѝ, дребничко тяло.

— Ще се видя с адвоката си в понеделник, Трейс — токетата ѝ нервно потропваха, когато застана войнствено пред него.

— Много се радвам за вас! — Трейс с нищо не издаде неочаквания спазъм в стомаха си при тези думи. — Обаче аз какво общо имам с тази работа?

— Ти си просто неотразим! — в сините ѝ очи проблясваше омраза. — Но ще видим как ще се чувстваш, след като загубиш любимата си дъщеря!

Като не откъсваше поглед от хубавото, но изкривено от злоба лице, той почувства неочаквана болка и празнота в душата си.

— Ти се отказа от нея преди четири години, Анет. Доброволно подписа всички документи. Никога не си била майка на Кати... — Трейс се облегна на стола с привидно спокойствие. Предпочиташе да

умре, но да не покаже слабост пред тази жена. Както и пред която и да е друга. — Не можеш да ми я вземеш.

Анет трепна от ледения му тон.

— Ще видим! — изсъска тя, завъртя се нервно на токчета и се отдалечи. Когато се обърна отново към него, беше възвърнала самообладанието си, а очите ѝ светеха застрашително.

— Стига си ме заплашвала, Анет! — Трейс изви устни в съжалителна усмивка. — Само дим и пушек, нищо съществено! Халосни патрони!

— О, така ли? — гласът ѝ прозвуча истерично и неприятно високо в притихналата къща. — Я да видим кое според теб са халосни патрони! Първо: ти си разведен, живееш сам. Второ: работата ти налага да отсъстваш доста често. Трето: домът ти е изолиран и извън населено място. Четвърто и вероятно най-важното: докато отсъстваш, единствената компания на Кати е някаква стара мексиканка, която не знае и пет английски думи — Анет се засмя самодоволно. — На това ли му викаш халосни патрони?

— А фактът, че се отказа доброволно от родителските си права над Кати? — усмихна се печално той. — И че изобщо не идваш да я видиш, не използваш дните за свиждане и дори те няма, когато аз я водя при родителите ти? Казах ти, оръжията ти ще ме уплашат толкова, колкото ловджийските сачми — лъва!

— Ще видим! — направо се тресеше от ярост тя. — Ще видим какъв ще бъде ефектът от моя иск, след свидетелските показания на няколко уважавани и добре известни граждани на Филадельфия, които ще докажат мъката ми по детето! — Анет предизвикателно се заразхожда из стаята. — И след като се закълна колко пренебрегната, тъжна и нещастна съм била след раждането на Кати!

Обзе го непоносимо напрежение и бавно изправи гръб.

— Добре, Анет, кажи ми какво искаш! — струваше му нечовешки усилия да се овладее.

— О, разбира се, ще ти кажа какво искам. Искам да страдаш! — изсмя се в лицето му тя.

— Но защо, Боже мой? — надигна се Трейс, а Анет страхливо отстъпи назад. — Ти го правиш от деня, в който се оженихме. Цели четири ужасни години! Не искаше Кати, всъщност никога не си я

искала. Знаеш го отлично, както и аз. Тогава защо е този цирк? Защо сега изведнъж започна да се бориш за нея!

Тя се отдръпна по-далеч от него, сякаш отгатнала какво ще последва.

— Защото ти я искаш. И знам как ще се чувстваш, когато ти я отнема.

— Но какво значение има това за теб?

— Голямо! Това е единственият начин да те засегна дълбоко, смъртоносно! Твоята проклетата самоувереност, независимост, самостоятелност — мразя ги! И всичко, скрито зад великолепната ти маска на хирург! Мразя те! Ти нищо не си ми дал!

— Нищо ли? — едва прошепна той със свити устни, за да не избухне. — Дадох ти всичко — любовта си, вярата си, уважението и честта си. Какво друго искаше, по дяволите?

— Място в обществото като съпруга на най-добрия неврохирург в Сан Антонио — това исках! — Анет цялата трепереше от ярост. — Твоята любов, твоята вяра, твоята чест! — тя хвърляше ехидно думите срещу него като кал. — Не ми трябват, нито те, нито ти, нито твоето дете!

— Кучка! — посегна към нея Трейс, но се спря. — Ненаситна, властолюбива кучка!

— Защо не ме удариш? — очите ѝ святкаха в злобно очакване. — Хайде, удари ме! Това ще бъде още едно доказателство за това, че не можеш да гледаш дете!

— Няма да си хабя усилията — той отиде към вратата, спря и я изгледа с присвити очи. — И няма да позволя да вземеш Кати, законно или незаконно.

— Ще я взема! — неочаквано се развика Анет с див, обезумял глас. — Трябва да я взема. Рендъл я иска! — тя сложи уплашено ръка на устата си, когато осъзна какво каза.

— Рендъл ли? Кой е този Рендъл?

— Махай се! Махай се, преди да съм извикала полицията да те изхвърли!

— Ами извикай я! — Трейс посочи телефона на масата. — Но ги давам дума, че преди да влязат тук, ще ми отговориш кой, по дяволите, е този Рендъл! — той се доближи само на няколко сантиметра от нея и

прикова поглед в пълните ѝ със страх очи. — И защо иска моята дъщеря?!

— Аз... аз...

Трейс я сграбчи за раменете и я разтърси.

— Казвай!

— Ще се женя за него!

— Предай му моите съболезнования. Какво общо има това с Кати?

— Рен... Рендъл не може да има деца. А иска наследник — Анет се смали под убийствения му поглед.

— Не и моето дете! — произнесе отчетливо всяка дума той. Пусна я с погнуса и се запъти към вратата. Беше хванал дръжката, когато гласът ѝ го спря.

— Рендъл ще ми даде всичко, което съм искала! — викът ѝ беше пронизителен. — Той е много богат, известен и заема високо положение в обществото! Няма да можеш да ми попречиш! Когато искът ми стигне до съда, ще бъда съпруга на Рендъл. Как мислиш, на кого от двамата ни съдията ще даде Кати?

Без да ѝ отговори, Трейс отвори вратата. Злобният ѝ смях го последва чак навън.

Обзет от безсилна ярост, той запали колата и потегли. В главата му бушуваха объркани мисли и чувства. Караше доста безразсъдно по тесните улички в старата част на града. Не искаше да се връща в хотела, беше прекалено възбуден. Затова продължи да шофира безцелно, като обмисляше как да осуети плановете на Анет.

Дяволите да я вземат! Проклинайки на ум бившата си жена, Трейс зърна отворен бар на ъгъла точно когато спря на червено. Трябваше да пийне нещо. Не, това, от което се нуждаеше, беше да се сбие, да удари някого, да излее яда си! Все пак по-добре да пийне. Потърси празно място на паркинга. По-добре в бара, отколкото цяла нощ да мери напред-назад стаята в хотела. Изпитваше нужда от един хубав запой и човек до себе си за компания!

Кейт!

При тази мисъл той си спомни с вълнение сивите очи и тялото, готово да защитава правата на Кати за среща с дядо Мраз. Без да умува повече, завъртя волана в посока на предградията, където я бе оставил преди два часа.

По тънка нощница и халат, който помнеше и по-добри времена, Кейт седеше с немиждащ поглед пред телевизора, а в главата ѝ като на лента се въртяха събитията от сутринта.

Е, едно нещо беше сигурно, помисли си тя горчиво и се протегна, за да отпусне изморените си мускули. Съботата не беше минала скучно и тъпо. Не беше безразлична и към хората, с които прекара по-голямата част от деня. А малката беше направо кукла!

Унесена в спомена, тя подви крака и отметна глава назад. От всичките ѝ познати деца Кати бе най-сладкото и най-умното момиченце. И много ѝ харесваше. Никога не бе срещала по-чаровно и по-дяволито дете! Кейт се засмя тихичко, като се сети как ласкаеше баща си — или поне се опитваше!

Хм, бащата на Кати. Въздишка смени усмивката ѝ — тук работата беше по-друга. Трейс Синклеър. Какво да прави с него?

В главата ѝ кипяха противоречиви мисли и чувства — някои смътни и неясни, други прозрачни и абсолютно релефни. Какъв беше той? Груб или внимателен, брутален или ласкав, самоуверен или колеблив? Вълнуващ! Привлекателен! Възбуждащ!

Тя потръпна. Той беше мъж, а тя не бе имунизирана срещу силното му мъжко излъчване. Странно, познаваше Дейвид повече от шест седмици и нито веднъж не бе изпитвала онази чувствена омая, обзела я, когато зърна Трейс.

Цялата настръхна при мисълта за непреодолимия му чар. Беше ѝ обещал да я целуне преди края на вечерта — а не изпълни обещанието си.

След вечерята я закара право у дома и ѝ пожела учтиво „лека нощ“, докато тя целуваше Кати. Сега, два часа по-късно, Кейт бе удивена от дълбокото си разочарование, че той не бе изпълнил онази хубава закана.

Глупачка!

Като се упрекваше гневно, тя превключваше каналите в търсене на нещо по-приятно — някой късен, но интересен филм.

Ама че начин да прекараш съботната вечер — пред телевизионния екран! Всички празнуват Деня на благодарността, а тя седи и съсредоточено съзерцава Гари Купър на кон по залез-слънце!

Изморена и кой знае защо тъжна, Кейт изгаси телевизора и в този миг на вратата се позвъни.

Дейвид! О, не! Тя погледна часовника, после вратата. Отново се звънна. Не искаше да вижда Дейвид точно тази нощ, не искаше и да говори с него. Но неизвестният посетител явно губеше търпение, защото продължаваше да звъни настойчиво, нетърпеливо и пронизително. Кейт въздъхна, прекоси стаята и надникна през шпионката.

Високата фигура в коридора изобщо не приличаше на Дейвид Кендъл. Раменете изпълваха коженото яке, а ръцете бяха в джобовете. Трейс изглеждаше припрян и като че ли малко ядосан.

Тя се смути, но отключи и откачи веригата. Отвори само няколко сантиметра и погледна.

— Трейс, какво...

— Може ли да вляза, Кейт? — прекъсна я остро той.

— Но аз не съм облечена! — изчерви се тя. — По-точно по нощница съм!

— Още по-добре — промърмори Трейс. Измъкна ръката си от джоба и побутна лекичко вратата. — Само ще си поговорим, няма да ходим на бар!

Той натисна по-силно вратата. Не й оставаше нищо друго, освен да го пусне. Уви се плътно в халата си и се върна на канапето, а Трейс заключи. Звукът от веригата отекна в тишината и Кейт потръпна.

— Хм... — прокашля се тя. — За какво искаш да говорим? — с любопитство го гледаше как сваля якето си.

— Ами за студеното време тук, на изток, за високите цени... — усмихна се лениво той. — И за това, че изпитваме влечение един към друг...

Сърцето й почти спря, а в гърлото й заседна буца, от която едва дишаше. Няколко секунди го гледа с отворена уста, неспособна да реагира. Трейс се приближи, без да откъсва поглед от нея.

— Аз... Трейс... Наистина аз...

— Без паника, Кейт! — той поклати глава на не успешния й опит да проговори и леко я погали по лицето. — Няма да насилваме нещата.

Кейт се поуспокои, а Трейс седна до нея на канапето. Тя поглаждаше нервно с ръка поизносения плат на халата си и

наблюдаваше крадешком с крайчеца на окото си неговия изваян профил.

— Е?

— Какво? — Кейт бе така погълната от мъжката му хубост, че се стресна.

— Казах просто „Е?“ Разгледа ме най-внимателно. И какъв е резултатът?

Доста объркана, тя все пак успя да продума презрително:

— Сигурно много добре знаеш колко си привлекателен!

— Да, знам. Въпросът е дали съм привлекателен за теб — повдигна въпросително вежди той и, преди Кейт да успее да отговори, добави: — поне толкова, колкото си ти за мен...

Тази прямота я уплаши и тя наведе очи.

— Трейс, ние току-що се запознахме!

— Това няма значение и ти много добре го знаеш — макар че говореше тихо, Трейс беше учудващо убедителен. — В мига, в който те видях, между нас премина онова неизвестно „нещо“ и все още си е тук — той се наведе към нея и докосна лицето ѝ. Кейт не можа да потисне въздишката си на удоволствие. — Знаеш за какво говоря, нали? — въздишката ѝ премина в стон, когато Трейс докосна устните ѝ. — Толкова искам да те целуна, та чак ме боли...

Тя затвори очи. Какво правеше? И какво ли можеше да направи? Той бе толкова близо... Мъжкото ухание, което излъчваше, пробуди жената в нея. Без да мисли, Кейт се притисна до него и устните им се сляха.

Тя имаше чувството, че чува ударите на сърцето си в притихналата стая. За миг останаха неподвижни, после със сладък натиск и нежност Трейс започна да я целува. В целувките му нямаше нито настойчивост, нито припряност. Той просто опитваше вкуса на устните ѝ внимателно, сякаш бяха чупливо, крехко цвете.

Кейт се предаде. Тялото ѝ потръпна, когато гърдите ѝ докоснаха неговите. Трейс въздъхна, неочаквано прекъсна целувките и я погледна.

— Ти май си новак в тези работи, така ли е? — очите му бяха съвсем близо, топлият му дъх галеше лицето ѝ. — Била ли си досега с мъж?

— Не. Поне не така, както вероятно си мислиш.

— Мисля точно като теб — малките бръчици около очите му се очертаха и тя се досети, че се усмихва. — Никога досега не си се любила, нали?

Кейт потвърди мълчаливо с глава.

— Искам да те обичам, Кейт. Знаеш го, нали? — очите му потъмняха от желание.

Тя навлажни пресъхналите си устни.

— Трейс, аз...

— Страх ли те е?

— Да — затвори очи Кейт.

— Но го искаш... — Трейс докосна с ръка гърдите ѝ. — Защо се страхуваш?

— Когато отворих вратата, ти бе така ядосан и... разстроен — тя прехапа устни и го загледа в очакване.

Той се отдръпна и облегна глава на канапето.

— Да, бях... — обърна се към нея и се усмихна. — Много ядосан и много разстроен.

— Защо? Аз ли бях виновна?

— Н-е-е — засмя се Трейс, — но трябваше да се сетя по-рано, че ти си най-доброто лекарство за подобни емоционални болки.

Кейт го погледна нерешително — хем искаше да узнае всичко, хем се колебаеше да го попита. Тънка усмивка играеше по устните му и тя си помисли, че неистово желае да целува тези устни отново и отново. Беше сигурна, че той ще прочете желанието в очите ѝ и затова наведе глава.

— Какво има, Трейс? — учуди се на безразсъдството си Кейт, но беше късно. Усети как той се стегна. Беше готова да си вземе думите обратно, когато Трейс въздъхна и отговори.

— Скарах се с Анет.

Анет ли? Тя се намръщи — от неочакваната ревност, която я обзе, и от объркването, което това име предизвика в нея. Коя беше Анет?

— Коя е тя? — почувства се направо горда от безразличния си тон.

— Майката на Кати — усмихна се мрачно той. — Бившата ми жена. Живее тук с родителите си, откакто се разведохме. Очакваше ме, когато върнах Кати у тях.

— И това те ядоса, така ли?

— Още по-лошо, направо ме вбеси. Опитва се да ми вземе Кати — устните му се изкривиха и Кейт почти се уплаши. В дълбоките му зелени очи имаше толкова много мъка, че почувства как болка пронизва сърцето ѝ.

— О, не! — спомни си думите на детето за майка му и не можа да удържи протеста, който се откъсна спонтанно от устните ѝ. — Кати е толкова щастлива с теб!

— Казах само, че се опитва, Кейт — гласът му прозвуча категорично. — Нямам намерение да ѝ дам Кати. Не знам на какво съм способен, но ще я спра.

В този момент яростта му като че ли се разля и наелектризира дори и въздуха наоколо. Кейт се сви в ъгъла на канапето, благодарна, че не тя беше причината за този гняв. Дори изпита нещо като симпатия към бившата му съпруга. Движението ѝ не остана незабелязано.

— Извини ме, Кейт. Не дойдох да те товаря с моите проблеми.

Ръката му продължаваше да гали лицето ѝ. Той се наведе над нея смущаващо близко.

— За да бъда съвсем честен, дойдох за друго нещо — сега силовото поле, което излъчваше, беше заредено с чувства и желания, два пъти по-силни от яростта му преди малко. — Искам да те любя, желая го още от обяд.

— Но ние почти не се познаваме!

— Знам... — устните му докоснаха нейните. — А ми се струва, че цял живот съм те желал, точно теб!

Тя така и не можа да отговори. Този път в целувката му нямаше и намек за нежност. Напротив, тя беше настойчива, гореща, алчна и упорито търсеше отговора на нейните устни.

Кейт обви с ръце врата му. За миг забрави всичко и се отпусна на канапето. Гърдите му притискаха нейните, устните му ѝ разкриваха светове, за които не бе и мечтала преди.

Тялото ѝ пламтеше и тръпнеше от разбушувалите се в него непознати чувства, потъваше в бездна от желания. Тя зарови ръце в косата му и се притисна в неистов порив да се слее с него. Пропаднаше в море от унес и възторг и не усети, че Трейс бе разтворил халата ѝ. Когато ръцете му обхванаха гърдите ѝ, изстена и изви гръб. Той отметна халата и загали голото ѝ тяло.

— Господи, толкова си хубава... — погледна я и потърси в очите ѝ отговор на въпросите, които ласкавите му пръсти задаваха. — Друг галил ли те е така?

Кейт едва дишаше и не отговори. Поклати глава и това мълчаливо „не“ беше самата истина. Досега не бе позволила на никой да я докосва така.

— Целувал ли те е някой тук? — нежните му пръсти спряха на гърдите ѝ.

Трепереща, тя отново поклати глава, а той с усмивка наведе своята. Приятна болка премина през нея, когато устните му докоснаха възбудените ѝ зърна.

— О, Трейс... не! Господи! — викът се откъсна от гърдите ѝ, когато Трейс започна да ги целува.

Цялата гореше. Потъваше във водовъртеж от диви, луди, безумни чувства. Повдигна се в порив да се разтопи, да се слее с него. Устните му отново потърсиха нейните. Сега целувката им бе дълга и главозамайваща, а това я хвърли в бездната на нов, разкъсващ тялото ѝ копнеж. Кейт плъзна ръце по тялото му и го загали през ризата, усещайки играещите мускули.

— Да — прошепна той, — докосвай ме... Обичай ме, мила... — почти разкъса ризата си. — Моля те, не спирай, Кейт!

Езикът му продължаваше да я предизвиква, а гърдите му се притискаха към нейните.

Тя вече не мислеше. Харесваше ѝ топлината, допирът на кожата му, ръцете му. Загали гърба, раменете, гърдите му: Гореща и сладка нега пропълзя през слабините ѝ. Разтвори леко крака, когато той прокара длан по вътрешната страна на бедрото ѝ и се изви, а той достигна с галювни пръсти разтопената сърцевина на измъчващото я желание.

— Кейт...

Само шепот. Нейното име. Нищо друго. Думите се блъскаха в мозъка ѝ като далечно ехо.

Тя инстинктивно се отмести и Трейс се притисна още по-силно към нея. Възбудата му се чувстваше дори през дрехите. Когато притисна бедрата си към нейните, Кейт възкликна от изненада и се стресна.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Какво правеше! Натрапчивата мисъл се промъкна през мъглата на страстта, забулила съзнанието ѝ, и охлади разгорещеното ѝ тяло.

Та тя изобщо не го познаваше! Защо му отговаряше така всеотдайно! Нима наистина искаше да му се предложи, като подарък? Цялата се тресеше от съмнения.

Кейт се подчини безпомощно на желанията, които владееха тялото ѝ и застина. Искаше го. Да, тя искаше Трейс Синклеър болезнено силно. И въпреки че съзнанието ѝ нашепваше предупреждения, не можеше да се пребори с неистовата жажда да го има.

Като че ли усетил противоречията, които я раздираха, Трейс вдигна очи и я погледна.

— Какво има, Кейт? — гласът му бе пълен с напрежение и издаваше усилията, с които той се опитваше да обуздае непокорното си тяло. — Защо си само наполовина с мен? Какво става в хубавата ти главичка?

— О, Трейс, аз...

— Изплаши ли се? — довърши вместо нея той.

— Да... — объркана, тя стисна клепачи, за да скрие появилите се сълзи.

— Няма причина, би трябвало да го знаеш — Трейс въздъхна и се претърколи до нея. Все още я държеше в прегръдките си.

Кейт отвори очи в мига, в който той затвори своите. Дишаше дълбоко и мъчително.

— Божичко, желая те, Кейт! — промълви с дрезгав глас. Толкова силно те желая! — устните му се свиха от болка. — Но няма да го направя — докосна с показалеца си слепоочието ѝ. — Искам да ме пожелаеш и тук, така както тялото ти ме желае.

Топлина и смущение я заляха, когато той я зави внимателно с халата ѝ. Почувства се глупаво.

— О, Трейс, извинявай! — тя докосна с ръка брадясалото му лице. — Аз също те желая. Наистина! Но...

— Но не си готова за това! — Трейс отново завърши изречението вместо нея. — Зная — взе ръката ѝ и я допря до лицето си. — Ти си много млада, мила моя Кейт. Съвсем млада — гласът му бе пълен с тъга.

— Ще стана на двадесет и четири на Коледа! Не съм чак толкова млада!

— В сравнение с моите тридесет и пет! — намести се по-удобно до нея той и взе главата ѝ в ръце, а в ъгълчетата на устните му играеше усмивка. — Това са цели единадесет години и един век опит!

— Но аз бързо ще се науча! — възкликна тя. — Не ме отписвай съвсем, Трейс!

— Кейт, ти си съкровище! — смехът му избухна и я заля с горещи вълни. — Ела с мен в Тексас! — тази полушеговита молба гръмна в ушите ѝ.

— Знаеш, че е невъзможно...

— Няма нищо невъзможно — смръщи нос той и усмивката му се стопи. — Ако не искаш да дойдеш в Тексас, то поне ела на закуска утре сутрин и остани за вечеря, а може и по-дълго — прошепна примамващо.

— Имам уговорена среща! — тя изведнаж установи, че не може да диша. — Но... ще я отложам! — преглътна мъчително. — О, Трейс! Кога... Кога искаш... да дойда?

— Много правилен въпрос. Ще ми се да ти отговоря точно... но ще го запазя за себе си — очите му играеха присмехулно.

— Ти ми се присмиваш! — опита да скрие обидата в гласа си Кейт.

— Не, скъпа, присмивам се на себе си! — целуна я за последен път Трейс и се изправи. Мисля да си ходя, преди да е станало твърде късно... — подаде ѝ ръка. — Вярваш ли ми достатъчно, че да дойдеш на закуска в хотела?

— В твоята стая ли?

Той отново се разсмя и поклати глава.

— Не, скъпа, в кафенето. Отседнал съм в „Хърш“. Е, ще дойдеш ли?

— Да... — Кейт го изпрати до вратата. Уговориха се за десет и преди да излезе, тя добави: — Ще дойда в стаята ти, Трейс — когато той вдигна въпросително вежди, допълни: — Достатъчно ти вярвам, за това.

— Благодаря ти, Кейт — Трейс се наведе и я целуна, после рязко се обърна. — До десет.

Тя затвори вратата с отнесена усмивка. Изгаси лампата и влезе в спалнята си. Обля я огънят на горещо предчувствие. Захвърли халата си и се мушна между завивките.

Какво щеше да прави утре с Трейс Синклеър, питаше се замечтано и потъна в удоволствието на спомена от преди малко.

Трейс беше преполовил пътя до хотела, когато осъзна, че през последните часове бе забравил напълно за Анет и нейните заплахи.

По дяволите! Той стисна здраво волана. Единственият начин да му отнеме Кати бе през трупа му. Тихата клетва звучеше още в главата му, а споменът предизвика усмивка върху сърдито свитите му устни. „Ще ударите това дете с колана си само през трупа ми!“

Съвсем ясно си спомни заканата в гласа на Кейт. Усмихна се още по-весело, после се намръщи, като усети, че стиска волана до болка. Прокле наум бившата си жена. Сигурно имаше начин да пресече домогванията ѝ към Кати. Начин, който в същото време да не лиши детето от искрената обич на дядо и баба.

Трейс се качи в стаята си, обзет от гняв, но не легна.

Как бе могъл да се заблуди, че Анет ще бъде подходящ другар в живота му? Колко пъти досега бе търсил отговор на този въпрос! От мига, в който тя разкри истинския си лик пред него.

О, Господи! Нима всички жени са такива интригантки и мръсници? Когато преди седем години срещна Анет, тя му се видя най-внимателната и разумна жена.

Споменът за тази среща и за грозните последици от нея се завъртяха в главата му и го изпълниха с тъга.

На двадесет и осем години Трейс Синклеър бе известен и ценен в Сан Антонио за сръчността и умението си на хирург. Имаше сигурни ръце, бърз ум, а методите му бяха модерни. Беше на път да си извоюва име на преуспяващ хирург в цялата страна.

Успехът не дойде случайно. Дългите часове работа и оскъдните мигове отдых създадоха около него ореола на самотник, често

съпроводен с истинско възхищение. Но той беше прекалено зает и изморен, за да обръща внимание на това.

И така до деня, когато бе поканен на гости с колеги. Поводът беше организираното градинско парти в двора на шефа на неврохирургията.

Трейс не искаше да ходи — дори когато не беше дежурен, имаше купища работа за вършене. Но шефът не настоя, а просто му заповяда: „Ще дойдеш!“ И той отиде, като през целия път проклинаше и себе си, и него.

Когато излезе на верандата, видя една дребна, изключително красива млада жена, която седеше и бърбеше с домакинята. Беше малка, нежна женичка, най-хубавата, която бе срещал в живота си. Имаше дълбок син поглед и около нея сякаш всичко сияеше.

Трейс се приближи, а Бети — съпругата на шефа, се усмихна широко.

— А, ето го и нашето най-славно момче! — протегна ръка към него тя, като се смееше на неодобрителната му гримаса. — Трейс, ела да те запозная с приятелката ми от университета!

Казваше се Анет Паркър и гласът ѝ беше толкова хубав, колкото и всичко останало. Час и половина след запознанството им той вече знаеше, че е от средно, уважавано семейство, живее във Филадельфия, завършила е Пенсилванския университет, членува в младежкия съюз и няма желание да прави кариера, а от време на време работи за фирмата, на която баща ѝ е вицепрезидент.

Тъмната хотелска стая се огласи от тъжен, горчив смях. Трейс облегна глава на стола си. Сега, седем години по-късно, можете да види истината и да се възхити на отлично изиграната роля. Вече знаеше, че е толкова благородна, колкото кръвожадния паяк кръстоносец — единствената разлика беше, че не искаше да го погълне само заради високото му социално положение в обществото. Но му трябваха три години, за да прозре истинската ѝ същност.

Следвайки горчивия път на своите разкрития, той стана от стола и прекоси стаята с ръка в косите.

Какъв абсолютен глупак е бил! Време беше да погледне истината в очите. Да, преди да я срещне, той беше работил до пълно изтощение и бе узрял за ловките ѝ женски номера. Но това не оправдаваше

поведението му, още по-малко нейното. Беше се държал като глупав хлапак в клопките на първата любов.

Неприятно развълнуван от спомените си, Трейс отиде до прозореца, който гледаше към главната улица.

Не искаше да се обръща назад, не искаше да си спомня всичко това. Но гневът, пълзящ в кръвта му, нямаше да го остави на мира. Опита се да изгони мисълта за Анет и да затвори пролуката, която бе открянал така безразсъдно. Тъжната история на неговата любов, разиграла се преди четири години.

След като го плени и се завърна във Филадельфия, Анет настояваше за благоприлично ухажване. Завладя ума му без остатък, хвърли тялото му в очакване, остави го страдащ и объркан и си замина. А той продължи да се измъчва с далечни телефонни разговори, да я търси, да ѝ праща цветя и дълги влюбени писма.

Накрая, след четири ужасни и пълни с развихрени фантазии месеци, тя се съгласи да се омъжи за него. Трейс бе почти на границата на лудостта. Уморен, но изпълнен с триумфално задоволство — Господи, какъв глупак е бил! — той се срещна с родителите ѝ, Рут и Уилям Паркър. Прекара няколко дни във Филадельфия с надеждата да се върне заедно с нея в Тексас, когато Анет неочаквано пожела да направят пишно сватбено тържество в дома ѝ.

Почувства се отчаян, но се съгласи с всичките ѝ желаниа и се върна сам. Тя го измъчваше, ала го държеше в течение на нещата, като му разказваше за подготовката на сватбата надълго и нашироко.

Имаше моменти, когато бе готов на всичко. Не беше докосвал жена доста време, преди да я срещне и я желаше така неистово и жадно, че само мисълта за нея го хвърляше в треска.

Най-после дойде дългоочакваният ден. След безкрайния водовъртеж от досадни гости, той застана в старата църквица, която Паркърви бяха избрали за бракосъчетанието. Очакваше развълнуван булката, пристъпяща бавно към него. Сърце то му биеше до спукване от гордост, тя беше толкова красива!

След дългата и отегчителна сватбена церемония те заминаха за две седмици на Хаваите.

Горчив смях разтърси студеното стъкло на прозореца — един страшен звук, изтръгнат от дълбочината на сърцето му. Така де, плановете му бяха да прекара две незабравими седмици там, своите

медени седмици! От начина, по който Анет се държеше преди сватбата, Трейс си я представяше като най-пламенната съпруга в леглото. Разочарова се много бързо! Нейната студенина и пасивност скоро охладиха очакванията му. Безразличието ѝ можеше да бъде наречено в най-добрия случай равнодушие. Тогава той се бе унижил да я моли!

Господи!

Отдръпна се от прозореца и закрочи нервно из стаята. Защо позволи на спомените да изплуват отново! След толкова години? Не искаше да си припомня униженията! Колко пъти бе преглъщал гордостта си, за да моли, придумва и ласкае тази несговорчива, студенокръвна кучка! Как е могъл да я обича! Защо?

Извън кревата тя беше толкова нежна, чаровна, измамно влюбена, ето защо! Да, помисли си със съжаление Трейс, Анет бе очарователна, докато не отрязва всичките ѝ амбиции за високо положение в обществото. Тогава откри истинската ѝ същност. Дотогава се мъчеше да задоволява прищевките ѝ, колкото можеше. А тя бе блестяща!

Затворен самотник по природа, той отбягваше повечето светски прояви, на които ги канеха. Свободното му време бе малко и Трейс предпочиташе да го прекара спокойно. В очакване на разбиране и подкрепа от жена си, копнееше всеки свободен миг да бъде единствено с нея. Но още при завръщането им в Сан Антонио тя смени тактиката. Впусна се в главозамайващия светски живот и искаше да затвърди положението си в него.

Загубил илюзиите си, но все още дълбоко влюбен, той я следваше безропотно цели две години. Дори взе апартамент под наем в града, близо до болницата. Една нощ, обличайки се за поредното безкрайно и скучно парти, уморен от очакване и отвратен до дъното на душата си, Трейс спря да закопчава копринената си риза и погледна Анет с празни очи. Обожанието бе отлетяло.

— По дяволите всичко това — каза той кратко и захвърли ризата. — Изморен съм, скапан съм и никъде няма да ходя. Ако искаш, можеш да отидеш сама.

Тя вече беше облякла скъпата си парижка рокля и го изгледа изненадано. След това изпадна в ярост. За първи път. За първи път

беше истинска. После плака, бесня и накрая, след като опита безуспешно всичко, пробва и със секс.

Това почти го разколеба и бе напълно разбираемо. Беше чакал толкова много, толкова безнадеждно дълго.

Но преди края разбра. Не чувстваше нищо. Нищо, освен разочарование. И още по-тъжното бе, че повече не я обичаше.

Ала най-страшното дойде след няколко седмици, когато Анет му каза, че е бременна.

Беше станал рано, както обикновено, и я изненада в банята. Повръщаше. Учуден и малко уплашен, Трейс я прегърна, докато се съвземе. Когато дойде на себе си, тя се обърна с безумни, гневни очи към него и изсъска ядосано:

— Ти! Дяволите те взели! Направи го точно когато спрях хапчетата! Сега доволен ли си?

Той застина, загледан в нея глупаво и неவிждащо. Мозъкът му се мъчеше да възприеме току-що чутото. Беше лекар, а нямаше и най-малка представа, че жена му през цялото време бе вземала противозачатъчни средства!

— Толкова ли е ужасно! — успя да продума накрая. — Та ние сме женени от две години! — усмихна ѝ се нежно. Все пак Анет бе объркана, а той щеше да става баща! — Май ни е време да станем родители, не мислиш ли?

— Не, не сега! — почти изплака тя. — Точно когато пробих в най-добрите среди на Сан Антонио! Ще загубя всичко — не може да съм бременна точно сега! — погледна го умолително. — Трейс, ти си лекар. Ще направиш нещо, трябва!

По гръбнака му мина ледена тръпка и той попита невярващо:

— Какво по-точно искаш да направя? — разбира се, че знаеше отговора, усещаше го чак в костите си. Да, сега, когато това стана, сърцето му бе празно. Всичко бе изтръгнато. От корен.

— Искам да го махнеш! Закарай ме в болницата и ме отърви от това! Не понасям дори мисълта за него!

Всичко беше мъртво. Любовта, безумието, омаята. Всичко, което бе чувствал към тази жена, беше мъртво. Тя го уби.

— Не, Анет. Няма да го направя — каза твърдо Трейс. — И няма да позволя на никой лекар да убие моето дете. Аз го искам.

— Така ли? — изкрещя Анет. — Аз пък не искам нито тебе, нито детето ти! Разбра ли?

Горчив смях прокълтя отново в тишината на нощта. Трейс потръпна, сякаш искаше да се отърси от кошмар.

Огледа се, забравил къде се намира. Устните му се изкривиха в тъжна усмивка и спомените отново го обзеха.

Същата сутрин, когато Анет изкрещя в лицето му, че не ги иска — и него, и нероденото му дете, той си отиде. Оттогава не бе делил леглото си с жена. Наложил си това монашество, твърдо убеден, че никога повече няма да позволи на никоя жена да диктува живота му.

Ослепително усмихната, Кейт каза бодро „Добър ден!“ на портиера две минути след десет. С развени коси и блестящи сиви очи, тя изглеждаше отпочинала и безгрижна. Но всичко бе само фасада. В стомаха и хиляди нервни окончания, за които и не подозираше, че съществуват, се бяха сплели в болезнено кълбо.

Докато пресичаше забързано хола, тя продължи да гадае какво ли би могло да бъде евентуалното поведение на Трейс. Приятелско или резервирано, студено или влюбено?

Тези въпроси я измъчваха от момента на събуждането ѝ, а сега отговорът бе срещу нея. Той седеше, вперил поглед във вратата. Стана и учтиво дръпна стола до себе си. Лицето му бе огряно от доброжелателна усмивка.

— Добро утро, Кейт. По цвета на носа ти мога да отгатна, че навън е много студено.

— Да, има силен вятър — усмихна се в отговор тя и присви ноздри при уханието на прясно свареното кафе. — Особено на открито — направо е опасен.

— Като мен... — Трейс се премести по-близо до нея. — Но аз съм опасен и на закрито.

Объркана, Кейт се огледа. Видя, че наоколо няма хора, които да го чуят, обърна се и поклати отчаяно глава.

— Трейс, моля те! Ако някой те чуе, знаеш ли какво ще си помисли!

— Не, никога на публично място — заля я смехът му. — И какво ще си помисли? — гласът и видът му настояваха да довърши мисълта

си.

— Ами... — погледна го право в очите тя, — ще си помисли, че сме любовници.

— И ще бъде много близо до истината. Освен това, преди да е станало късно, искам да те предупредя, че възнамерявам да потвърдя тези съмнения — той взе ръката ѝ в своята и я стисна. — Искам ужасно искам да бъде твоят първи любовник, Кейт... — след малко добави тихо: — Мисля, че и ти го искаш.

— Трейс, аз... — Кейт търсеше отговор, какъвто и да бе той. Не можеше да повярва, че бе истина. Още по-малко, че действително го желаше. Загуби дар слово и заклати енергично глава.

— Не изпадай в безтегловност, скъпо мое момиче! — очите му бяха зелени, замъглени и добри. — Всъщност ти ще решиш кога и къде — зеленото потъмня и той стана сериозен. — Съгласна ли си?

— Да... — Кейт едва успя да се усмихне с облекчение. — Благодаря ти. Всъщност много лесно можеше да разрешиш въпроса... още тази нощ, нали?

— Да, скъпа — усмихна се Трейс. — Аз пък ти благодаря за искреността. Толкова рядко попадам на честни жени.

Някакво безпокойство отекна в сърцето ѝ. Какво всъщност бе станало с брака му? И което бе по-важно — какво бе нейното място в живота му? Тя си имаше своите проблеми и не бе сигурна, че ще се пребори с горчивината и цинизма, които долови в него. Още повече, че се чувстваше безсилна — да спори и да му върне увереността.

— Винаги ще бъда честна с теб, Трейс.

За кратък миг в очите му премина нещо и те сякаш изсветляха.

— А аз обещавам, че никога няма да те излъжа, Кейт.

Както снощи по време на вечерята, тя се изгуби в безкрайната примамоваща дълбочина на тези очи. Без да усеща времето, тълпата в кафенето, хората наоколо, Кейт потъна в студената им прохлада и устните ѝ се разтвориха съвсем по детски. Нещо властно я влечеше към него.

— Мисля, че трябва да поръчаме закуската.

— Какво... — премига тя неразбиращо. Не го очакваше, но осъзна, че и той бе объркан от току-що отлетелия миг. Ехото от дрезгавия му глас, пълен с възбуждащ копнеж, кънтеше в главата ѝ.

— Казах, че е най-добре да поръчаме нещо — повтори меко той, — преди да ни изхвърлят оттук за неприлично държане.

Но какво говореше? Какво неприлично държане? Учудването ѝ трая секунда, после цялата пламна. Толкова ли беше прозрачна за него? Нима всичко, което чувстваше, бе изписано на лицето ѝ?

Сигурно беше така. Кейт прехапа устни, но бе доволна от наблюдението, че и неговите очи бяха пълни със същото.

— Недей, мила — силните му пръсти стиснаха ръката ѝ. — Няма за какво да се притесняваш. Чувствата ни са взаимни — вдигна ръката ѝ и леко я целуна. Когато я пусна, очите му проблясваха закачливо. — По дяволите целият свят.

Подканващо вдигнатите му вежди я увлякоха в играта. Да, наистина, по дяволите целият свят!

— Всички доктори ли говорят така? — тя изведнъж се почувства свободна, лека, безпътна. Тръсна черните си коси и те се разпиляха по раменете ѝ.

Смехът му я заля с ласкава вълна.

— Напълно в твоя стил. И как според теб трябва да говорят лекарите?

— Със сериозен и вдъхващ доверие глас. Да подхожда на положението им.

— О, Боже, не ме размивай! Да подхожда на какво? — изгледа я учудено. — Никога не съм го знаел. Ще трябва да потренирам.

Макар че се смееха и бърбеха непрекъснато, двамата успешно се справиха с огромната закуска.

— Господи! — едва продума Кейт, като побутна празната си чаша кафе. — Не съм си представяла, че мога да изям толкова много!

— Искаш ли да се обзаложим на едно кино, че за вечеря ще си поръчаш още повече?

— На кино ли ще ходим? — попита с надежда в гласа.

— След вечеря, ако желаш — засмя се на нейното нетърпение той и продължи: — Искаш ли да се хванем на бас?

Доволна, че единственото нещо, което искаше от нея през този ден, бе да обещае вечерята, тя се усмихна.

— Добре, но при едно условие.

— Казвай.

— Аз да избира филма.

— Много се пазариш, сладурче. Е, хайде, от мен да мине!

Трейс потърси с поглед сервитьора, плати и покани Кейт с жест.

— Май много се задържахме на едно място, не мислиш ли? Да ставаме.

В обширния хол тя забеляза, че хората бяха с чадъри.

— Трейс, вали!

— Видях... — като държеше в едната си ръка сакото ѝ, той я обгърна с другата и се упъти към широките прозорци.

Двамата останаха така няколко минути, загледани в дъжда, който брулеше косо под силния напор на вятъра. Кейт потръпна при вида на нещастните пешеходци, борещи се с бурята. Трейс усети тръпки те ѝ и нежно я отдръпна от стъклото.

— Не е за хора навън, нали?

— Не, никак. Ти имаше ли някакви планове?

— Мислех да ми покажеш забележителностите на града. Обаче времето не е много подходящо.

Кейт си помисли тъжно, че възможностите да прекара деня с него намаляват все повече и повече и го погледна обезсърчена.

— Би ли ме закарал до вкъщи?

— У вас ли? Нима искаш вече да си ходиш?

— Не, не искам. Но какво друго да правим?

Усмивка на облекчение премина по лицето му.

— Можем да се качим в моята стая и да поиграем на „чичо доктор“ — предложи лукаво той.

ПЕТА ГЛАВА

Кейт не знаеше дали бе обидена или шокирана от думите му.

— Но, Трейс, мене нищо не ме боли! — тя едва успя да се засмее на това почти оскърбително предложение.

— Хайде да се качим и да поговорим... — с ръка все още около кръста ѝ, той тръгна към асансьора. — Съгласна ли си? — Във въпроса му имаше неувереност, която я трогна.

— Добре... — Кейт усети как Трейс щастливо я притисна към себе си и задоволство смени неувереността.

Когато застанаха пред вратата на стаята му, той я погледна тържествено.

— Изобщо не бива да се тревожиш. Искам да го знаеш. Няма да пожелаая нищо, което не си готова да ми дадеш.

Кейт разбираше, че действа безразсъдно. Тя почти не познаваше този мъж! Но му вярваше до мозъка на костите си. Прибързано? Може би, само че ѝ беше приятно!

— Не се тревожа, Трейс. Ако беше така, щях да офейкам веднага.

За миг той я изгледа мълчаливо, после усмивка озари лицето му. Прегърна я нежно през раменете.

— Знаеш ли... — Трейс отключи вратата и широко я отвори. — Всеки преуморен доктор трябва да има поне една Кейт в живота си — влязоха заедно и той затвори след себе си.

Дълбоко впечатлена от думите му, Кейт не знаеше какво да каже. Отиде до прозореца и се загледа навън. Дъждът продължаваше да се стича по стъклото, а в главата ѝ се въртяха безспир думите „в живота си, в живота си“...

— Кейт!

Смущението в гласа му я изкара от омаята. Тя премига и се обърна към него.

— Да? — беше толкова далеч отук...

— Всичко наред ли е? — той я наблюдаваше внимателно с присвити очи.

— Ами да...

— Защо ми се стори, че изведнъж избяга някъде? — пак се усмихна Трейс.

— О, не! Ако така ти изглежда... — започна неуверено Кейт и продължи: — Истината е, че бях се замислила над думите ти.

— По-точно, че всеки зает доктор се нуждае от една Кейт? Мила моя, ако мислиш, че те предизвиквам с ласкателства, значи си се мъкнала с неподходящи младежи!

— Трейс Синклеър! Не съм се мъкнала с никакви младежи!

— Да, знам — съгласи се намръщен той. — Има и доказателство за това. Но твоята невинност започва да ме плаши.

Не изглеждаше толкова изплашен. Напротив, изглеждаше дързък, дори безсрамен — особено в нейните очи.

— Тогава ще опитам наистина да те уплаша с няколко въпроса — тя се размърда нервно на канапето и подвиг крак под себе си.

Трейс пък изпъна своите дълги крака, кръстоса ги небрежно и се облегна до нея.

— Може и да успееш. Хайде, давай!

Кейт замълча, колкото да подреди мислите си, и започна.

— Добре. Знам, че си на тридесет и пет, висок си метър и осемдесет и си по-привлекателен, отколкото е полезно за теб или... за някои представителки на женския пол — тя се опита да запази безразличен гласа си, когато той се засмя в знак, че приема определенията.

— Вярно е — сви рамене Трейс, а очите му бяха пълни с изненада. — Макар че не обичам да го чувам — изражението му стана нетърпеливо. — Продължавай, ако обичаш.

Кейт се обърка между сериозното и веселото, които се бореха в нея.

— Мисля, че си сбъркал професията си! Трябвало е да станеш актьор!

— Ами да! Никога не бих се сетил! — напълно сериозен, той продължи да играе. — Не само че щях да направя купища пари, ами щях да въртя на пръста си сума ти прелестни малки начинаещи актриси! По дяволите! Къде беше, когато правех своя избор в живота!

— Най-вероятно — в пелени...

Трейс се хвана за гърдите, като че го заболя.

— О, ти ме уби! Уцели ме право в сърцето, детенце!

Изведнъж смехът изчезна от лицето ѝ и тя продължи замислено.

— Мислиш, че съм прекалено млада за теб, така ли?

— А не си ли? — той също стана сериозен.

— Не — отговори просто Кейт, като се вгледа в изумрудените му очи.

— Разликата между нас не е само в годините, Кейт. Тя е и в мъчителния, болезнен опит и зрелостта...

— Разбирам те, но... — тя затърси думи, които най-точно да изяснят позицията ѝ. — Може да съм неопитна, но смятам, че съм зрял човек. Някои узряват още в детството си, други си остават деца и на стари години — усмихна се тъжно на спомените си. — Например в семейството на лекомислени и себични млади адвокати бързо се узрява.

— Ти ме заинтригува, мила. Може ли някои пояснения...

Кейт мигновено съжали. Искаше да научи нещо за него, да говорят за него, а не за нея. Изобщо не трябваше да задълбава в излишни подробности. Поклати глава, но Трейс не прие отказа ѝ.

— Хайде, давай...

И тогава тя го послуша. Започна бавно, неуверено, но постепенно му разказа всичко и се почувства пресушена до дъно от безплодността на годините, за които говореше.

— Мисля, че семейството ми може да бъде окачествено като средно. Съпруг. Съпруга. Две деца. Задължително първо синът, брат ми Скот, после малката дъщеричка. Разбира се — съответна къща в хубаво предградие. Не разкошна, но доста сносна.

Сега, като се взираше в себе си, Кейт не забеляза неочакваното притихване на Трейс. Беше стигнала до онази точка в разказа си, когато думите сами излизаха от устата ѝ.

— Родителите ми стигнаха до това ниво след безогледно препускане в кариерите си. Например майка ми работеше с кратки прекъсвания, колкото да ни роди.

— Често срещана практика — вметна внимателно той.

— Да, за нещастие. Както и напъването да се поддържа положението в обществото — усмивката ѝ бе печална. — Сигурно я знаеш, постоянната надпревара за първенство. И за какво? Виждаш ли,

съседите сложили нови плочки във вътрешния си двор! Значи е време да сменим мебелите в гостната.

— Да не останем по-назад от тях...

Тя се засмя горчиво.

— Точно така. Напълно безобидно, безвредно, само дето децата са пренебрегнати и самотни, докато възрастните играят своите хубави малки играчки.

— Ти си била изоставена? — намръщи се Трейс.

— О, не, не във физическия смисъл. Скот и аз бяхме гледани деца във всяко едно отношение — добре нахранени, добре облечени, дори прекалено добре. Редовно ни водеха на медицински преглед и на зъболекар — Кейт показва чудесните си бели и равни зъби. — Сметката си я биваше, а моите зъби изобщо не се нуждаеха от корекция.

— И?

— Емоционална бедност. Ограбване — каза от четливо тя. — Часове, изгубени в компанията на глупави и скучни детегледачки на час. Прекалено много рождени дни и ваканции, прекарани с „хора от сой“, които дори не са ти приятни. Ужасно много загубени възможности за истинска близост между родители и деца заради напълно излишни обеди и вечери. Безполезни опити за придвижване в социалната стълбица, която просто не може да бъде надскочена.

— Кейт...

— Знаеш ли какво значи да виждаш родителите си да флиртуват с недостойни хора? — прекъсна го тя. — Можеш ли да си представиш какво означава за едно впечатлително тринадесетгодишно момиче да вижда как майка ѝ дава аванси на някакъв непознат само защото това е част от общоприетите правила на играта да се поддържа общественото положение?

— Не, не мога.

— Емоционална бедност — с главни букви.

— Затова значи беше толкова наежена при първата ни среща. Бе решила, че лишавам Кати от истинска обич и внимание — когато Кейт извърна глава, Трейс я хвана за брадичката и я погледна право в очите. — Мислела си, че и аз играя същите играчки, така ли?

— Не. Мислех си по-лошо. Бях сигурна, че изобщо не обичаш дъщеря си.

— О, Боже мой, Кейт, защитник на нещастните дечица — промърмори той тихо. — Това ли си избрала за мисия в живота си — да се грижиш за лишените от любов деца?

Ръката му бавно мина по лицето ѝ, сякаш изуча ваше фината структура на костите ѝ.

— Не... Не съвсем! Аз... — гласът ѝ изневери, когато пръстите му стигнаха до шията ѝ.

— Ти... Какво? — нежно спря на ключицата ѝ той. — Какво искаш да постигнеш в живота си, Кейт?

Пръстите му продължиха до тупкащата отстрани вена. Кейт потръпна.

— Искам да бъда майка. Преди всичко майка и съпруга — отговори тя съвсем честно, както беше обещала. — Не звучи много амбициозно, зная. Но ето това искам в живота. Евентуално.

— Емоционална сигурност? — пръстите му се плъзнаха към блузата ѝ.

— Да. Не знам дали ще мога да я постигна, обаче поне трябва да опитам.

— А имаш ли някого предвид? Някой, който би могъл да играе ролята на съпруг в твоите планове? — Трейс я гледаше с обезкуражаваща твърдост. Мълчаливо изискваше честен отговор и Кейт не се поколеба да му го даде.

— Не. Няма никакъв мъж.

— Досега не си ли попаднала на такъв? — продължи скептично той.

— Не съм казала такова нещо. Преди няколко месеца срещнах един, но реших да прекъсна връзката си, защото е голям егоист — усмивката ѝ бе тъжна. — Изобщо не означава нищо особено за мен.

— Много умно си постъпила — Трейс не се усмихна. Пръстите му си играеха с ревера на блузата ѝ. — И досега не си се изкушила? — той стигна до копчето точно над гърдите ѝ и спря.

Тя не можа да скрие вълнението си, дори не се и опита.

— Ни най-малко...

— А сега? — Трейс изобщо не я гледаше. Очите му станаха тъмнозелени, а пръстите му докоснаха кожата ѝ. — Сега изкушаваш ли се?

Изкушена ли беше? Ако изобщо можеше да преглътне, вероятно щеше да се засмее.

— Знаеш, че да.

— Може ли да го разкопчея?

Кейт за миг спря да диша, в мозъка ѝ се заблъскаха противоречиви мисли. Без съмнение знаеше, че ако каже не, той ще го изпълни. Но знаеше също, че не иска да го спре... все още не иска. Копнееше да изпита пак усещането, което пръстите му предизвикаха снощи. Затова прогони всички опасения и страхове в най-далечните кътчета на мозъка си.

— Можеш да ги разкопчеш всичките — прошепна със сухи устни тя.

Трейс не се поколеба. Бавно откопча всички копчета, измъкна блузата от панталона ѝ и я разтвори.

— Колко си хубава! — С едно движение откопча дантеления сутиен и хвана гърдите ѝ в ръце. Наведе глава към тях.

— Трейс? — прошепна Кейт.

— Имаш красиви гърди, Кейт. Мога ли да ги целуна? — той очакваше отговора ѝ притихнал.

— Да... — това беше само една въздишка, един дъх. Когато Трейс се наведе над нея, тя изстена. — Да, Трейс, да! Моля те.

Докосването му я хвърли в трепетно очакване. Кейт вдигна ръце и ги зарови в косата му, като го притискаше към себе си.

Горещите му устни предизвикаха невероятни тръпки по тялото ѝ, от възбудените зърна до крайчетата на пръстите ѝ.

— Трейс, о, Трейс! — искаше ѝ се да повтаря името му безспир. Зъбите му леко ухапаха едното ѝ зърно. Тогава тя изстена още по-силно, сякаш да го окуражи. — О, Трейс, да, да, да!

Без да откъсва устни от гърдите ѝ, той се смъкна и застана на колене пред нея.

— Кожата ти е нежна и гладка! Като коприна!

Продължи да я гали, като слизаше все по-надолу до тънкия кръст, после по бедрата, до ципа на панталона ѝ.

Прошепна с безумно желание в гласа:

— Може ли да го сваля, Кейт?

Но защо питаше? Какво питаше? А тя трябваше ли да отговори? Какво трябваше да направи, господи? Като се бореше с обгръщащата я

чувствена мъгла, Кейт се притисна несръчно към него. Реакцията му бе мигновена.

— Кейт! Може ли?

Езикът му продължаваше да си играе със зърното, а тя потъваше все по-дълбоко в това непознато удоволствие, останала без дъх и без всякакво желание за съпротива.

— Да! Да! Да! — струваше ѝ се, че вика, а всъщност само го бе прошепнала през полуотворените си устни.

Трейс продължи да я гали и в същото време внимателно издърпа панталоните ѝ надолу. Изправи се и бързо свали своите джинси. Кейт лежеше със затворени очи и не видя, че той се съблича. Но когато я прегърна, усети голите му гърди върху своите и проблясък на тревога се промъкна в замъгленото ѝ от желание съзнание.

— О, Кейт, толкова си хубава!

Дрезгавият му глас стопи тревогата. Допирът на мускулестите му крака прогони надигания се страх. Тя се отпусна обратно в горещия свят на желанието. Ръцете му плътно обхванаха бедрата ѝ, а сетне преминаха възбуждащо пътя до миниатюрните ѝ бикини. Простена, когато ръката му се промъкна в тях, а след малко извика, защото пръстите му достигнаха и погалиха нежно разтопената ѝ сърцевина.

— Трейс, Трейс... — шептеше името му Кейт, а пръстите и устните му я хвърляха все по-дълбоко в бездната на нетърпението. Тя повдигна тялото си, като че ли да се освободи от напрежението, което я измъчваше.

Той дишаше тежко. Повтаряше името ѝ като молитва, а ръцете му обхванаха здраво хълбоците ѝ. По тялото му премина трепет, когато Кейт обви с крака бедрата му. Единствената преграда помежду им бяха нейните тънки бикини и неговите слипове.

В един миг Трейс застина, като притискаше отчаяно тялото ѝ към себе си. Със затворени очи промърмори нещо. Не откъсваше ръце от нея, сякаш поглъщаше с тях тръпнещата ѝ плът. След това изведнъж се отдръпна рязко и стана.

— Господи!

Объркана и уплашена от неочакваната му реакция, тя го загледа с широко отворени очи.

Но кое беше грешно? Нима бе толкова нетърпелива за ласките му? Защо я отхвърли? Или се отврати от нея? Неспособна да се

пребори с тези си съмнения, Кейт загледа ръцете му, които висяха без помощно до тялото му.

— Трейс? — прошепна с очакване, когато тишината стана непоносима. Сви се от болка, защото той потръпна при звука на гласа ѝ. Седна смутена, взе блузата си и я сложи пред гърдите си. — Съжалявам, ако не ти харесвам.

— Съвсем не, Кейт. Работата е там, че ми харесваш прекалено много — промърмори Трейс, без да се обръща. Наведе се напред и подпря чело в студеното стъкло.

— Но тогава... не те разбирам! — възкликна тя и обви с треперещи ръце колената си. — Защо ме отблъсна?

— Ти си невероятно невинна! — смехът му прозвуча като звън от счупена чаша. Той се обърна с лице към нея.

Кейт не можеше да откъсне поглед от него и съвсем се обърка, когато осъзна, че причината за възбудата му бе тя. Наведе объркана очи.

— Кейт, погледни ме — заповяда меко Трейс. — Няма защо да се срамуваш. Не бива да има срам, когато се любиш на тялото ми или се радваш на моите ласки. Мисля, че си красива и ме възбуждаш. Това е очевидно, нали?

— Но тогава защо, Трейс?

— Защото много дълго време не съм бил е жена, скъпа — обясни внимателно той. — Преди няколко минути за малко да... загубя контрол — усмихна се на себе си. — Ако това беше станало, и двамата щяхме да съжаляваме, а най-много щеше да пострада моята гордост.

Тя го загледа неразбиращо, след това сведе очи. Каква идиотка беше, помисли си ядосано. Но как можеше да знае? Сега, в желанието си да го успокои, започна една объркана реч.

— Трейс, извинявай! Аз... не знаех...

— Разбира се, че не си знаела — успя да вметне той между думите ѝ. — Дори съм доволен, че не знаеше — пристъпи към нея и спря. — Искам те, много те желая, Кейт — още една крачка и събра дрехите си от пода. — Но не мога да поема повече рискове днес — подаде ѝ панталоните. — Ако останем тук, все едно, че седим върху буре с барут — усмихна се Трейс, като обуваше джинсите си. — Дъжд не дъжд, скъпа моя, мисля, че и двамата ще бъдем в безопасност навън.

След десет минути, успяла да възвърне приличния си външен вид, Кейт стоеше до него в очакване на асансьора. В стаята никой от тях повече не продума. Сега, възвърнала смелостта си, тя първа наруши мълчанието.

— Трейс?

— Да?

Бързо изстреля въпроса, който се въртеше в главата ѝ.

— Ти каза, че дълго време не си бил с жена — навлажни пресъхналите си устни тя. — Ами... колко дълго?

Като се размърда лениво, Трейс я погледна, а очите му святкаха от изненада.

— Много, много дълго, Кейт — поколеба се той, сякаш се чудеше дали да ѝ каже. — Откакто се роди Кати.

Не е бил с жена цели четири години! Господи! Имаше и още нещо, за което знаеше, че не бива да пита, но много искаше да получи отговор.

— Това не е голям комплимент за мен. Нали?

— Кое? — всичкият смях изчезна от очите му. Сега бяха студени като скъпоценни камъни.

— Ами, мисля си, че след четири години въздържание всяка жена щеше да постигне това — гласът ѝ изтъня, когато видя как очите му потъмняха от гняв и Кейт довърши мисълта си шепнешком. — Не е ли истина?

— Не, дявол го взел! Слушай, Кейт...

В този момент асансьорът дойде, те влязоха в препълнената кабина и вратата се затвори.

— Ще продължим разговора в колата — предупреди я той и властно обгърна раменете ѝ с ръка.

Гневът му бе очевиден, направо се излъчваше на талози от него. Трейс продължи да я държи през кръста, докато чакаха пиколото да докара колата. Дори след като потеглиха, лицето му остана затворено и тя предпочете да мълчи.

— Сега искам да изслушаш внимателно какво ще ти кажа — той проговори чак когато излязоха от гъстото градско движение на празната магистрала. — Причината да не съм бил толкова време с жена не е в липсата на интерес от страна на жените към мен. Напротив,

познавам много, готови на всичко и направо ненаситни. А не си падам по мъже...

— Но аз и за миг не съм си помисляла подобно нещо!

— Е, и на това благодаря! — намусен, Трейс се опита да скрие гнева си. — Предпочетох доброволното монашество поради единаединствена причина — неочаквано отби в резервната лента, дръпна ръчната спирачка и се обърна към нея. — След пълната катастрофа на моя брак се заклех, че никога повече няма да позволя да завися от която и да е жена или да се нуждая от нея. Имаше моменти, когато се изкушавах да го направя само заради физическото удоволствие. С други думи, имаше моменти, когато страдах. Дяволски страдах.

— О, Трейс...

— Не съм свършил — прекъсна я рязко той. — До вчера успях да се справя, как да се изразя... с терзанията на тялото си. Но късно следобед разбрах, че няма да мога да издържа още дълго.

— Заради мен ли?

— Да, Кейт, заради теб — Трейс протегна ръка и я погали нежно по бузата, като се усмихна на тръпката, която премина през нея. — Можех и все още мога да имам всяка жена, която поискам, и по всяко време — каза без никаква гордост. — Но не искам. Миналата нощ, както и преди малко, не се изкуших от жената изобщо. Аз исках теб. Точно теб, Кейт, твоето тяло! — ръката му падна на седалката. — Все още чувствам същото. Но няма да допусна да изпитвам нужда от теб. Желая те, за което мисля, че получи достатъчно доказателства.

С бързо движение той се наведе над нея и устните му докоснаха нейните. Тя дори не разбра какво става. Ала преди да се слоят в дълга целувка, Трейс прошепна.

— Ти тръпнеш от желание да ме имаш, Кейт. Аз също, дори умирам. Вероятно така ще бъдем и в леглото, слети като никой друг на света. Но те предупреждавам още отсега. Не свързвай бъдещето си с мен и не си прави илюзии, скъпа моя. Не мога да ги изпълня...

ШЕСТА ГЛАВА

Трейс сигурно вече е излетял. Кейт откъсна очи от екрана на компютъра ѝ погледна часовника си. Беше девет и седемнадесет. Трейс и Кати имаха резервация за полета в девет и пет.

Без да обръща внимание на приказките на колегите си, тя се усмихна на себе си и се опита да прикрие една прозявка. Това беше вследствие на безсънната нощ. Съсредоточи вниманието си отново към компютъра и информацията, изписана на зеления екран. Но мисълта ѝ бе заета със спомени. Някъде дълбоко в себе си продължаваше да чува гласа на Трейс. „Предупреждавам те, в случай че хвърчиш много на високо. Не очаквай нищо от мене.“

Дали наистина си правеше илюзии, свързани с не го, чудеше се Кейт в най-потайното кътче на сърце то си?

Данните на екрана се смениха и тя се намръщи.

— Кейт?

За един миг си помисли, че чува гласа на Трейс. Дали не бе изтървал самолета! Обзе я тайна надежда, но щом се обърна, веднага осъзна грешката си.

— Добре ли се чувствате, Кейт? — шефът, господин Денунцио стоеше зад нея с озадачен вид. — Много сте бледа и имате сенки под очите.

— Добре съм — опита се да скрие разочарованието в гласа си тя. Той винаги бе имал бащинско отношение към нея. — Просто не спях добре тази нощ.

— Празнували сте повечко, така ли?

— Ами да... — тя се усмихна при мисълта, че бе прекарала целия уикенд с Трейс Синклеър.

— Тогава не се преуморявайте и си легнете по-рано довечера — посъветва я той. — Не искам да хванете развилнелия се напоследък грип.

— Ще се помъча, обещавам. Благодаря.

Господин Денунцио я потупа по рамото и се за пъти към своята канцелария.

Тя се задълбочи в работа, но спомените за отминалия ден не я оставяха на мира.

Например онова, което се случи след предупреждението му...

Тогава Кейт го загледа безмълвно, опитвайки се да възприеме не само казаното, но и недоизказаното. Беше сигурна, че остана много.

— Разбра ли, Кейт?

— Да.

— Имаш ли въпроси?

— Само един... — всъщност цялата кипеше от въпроси, но бе сигурна, че той не иска да ги чуе и затова ги преглътна.

— Да, слушам те.

— Ще ме закараш ли там, където се срещнахме вчера?

Молбата ѝ го изненада. Загледа я объркан.

— Нима искаш да пазаруваш днес, в неделя? В този дъжд?

Направо щеше да прихне при вида му, ако очите ѝ не пареха от напирещите сълзи.

— Не, няма да пазарувам. Искам да си прибера колата. Остана там.

Веждите му литнаха нагоре.

— Колата, ти бе паркирана там, когато тръгна с Кати и мен?

— Да.

— Почивка, Кейт! — върна я към действителността гласът на Лайза и Кейт стреснато се обърна към нея. — Боже мой, какво ти става днес? Дума не си обелила от сутринта.

— Опитвам се да работя и да се държа будна — усмихна се в отговор Кейт. — Направо съм гроги след тези празници.

Двете се запътиха към барчето.

— Всичко зависи от това, как си ги прекарала — засмя се Лайза, когато седнаха на една маса с кафетата. — Аз ги прекарах скучно, само ядене и пиене. А ти защо си толкова изморена?

Кейт отпи голяма глътка, което ѝ даде време да измисли някакъв отговор.

— Пазарувах за Коледа. Нали знаеш колко обичам да го правя!

— Да. Знаеш ли, понякога ми се струва, че не си истинска жена — без да се засяга, Кейт зачака продължението. — Ами, мисля, че не

приличаш много на останалите момичета.

— Наистина ли? И кое ми е различното?

— Нали няма да се разсърдиш? Не искам да те обидя. Аз много те харесвам и всички тук те харесват, но...

— Но какво? — тя бе изненадана от чувствата на колегите си.

— Е, добре. Макар че винаги си облечена в крак с модата, като че ли не обръщаш особено внимание на това.

— Вярно е. Друго?

— Ами, работата... — Лайза направи изразителен жест. — За всички нас това е само работа. А ти като че ли наистина я обичаш.

— И това е вярно — помисли си, че ще извика, ако Лайза още веднъж каже „ами“.

— Не се интересуваши от мъжете... — Кейт премига изненадано, но приятелката ѝ продължи. — В смисъл, като другите момичета. Знаем, знаем, че излизаш от време на време, но сякаш това не те засяга, а и не се забавляваш като другите...

Кейт не знаеше дали се чувства поласкана или обидена. Всичко казано от Лайза беше вярно. Дрехите наистина не я вълнуваха, макар че искаше да изглежда добре. Харесваше работата си, беше интересна и добре платена. И изобщо не се притесняваше, ако в седмицата нямаше среща с мъж. Знаеше какво има предвид Лайза под думата „забавления“. И това беше вярно. Кейт никога не пиеше повече от две чаши вино, не вземаше наркотици и съвсем не се интересуваше от секс!

Поне докато Трейс Синклеър не нахлу така неочаквано в живота ѝ...

Почувства се неудобно, бутна стола назад и стана.

— Хайде, почивката свърши!

— Ето на, знаех си, че ще се засегнеш!

Все още заета с мисълта си за Трейс, тя не разбра какво точно искаше да каже Лайза. Загледа я недоумяващо.

— Да се засегна ли? Не съм. Всичко е истина — усмихна се малко тъжно Кейт. — И аз си мисля, че съм грешка на природата.

— Но аз не съм казала такова нещо!

Кейт се разсмя искрено на протеста ѝ.

— Зная. Само те дразнех...

Седна пак пред компютъра. Наистина ли беше грешка на природата? Този въпрос започна да я измъчва заедно със спомените за Трейс и вчерашната вечер.

Той я закара до колата ѝ, след това я изпрати до тях. Понеже продължаваше да вали много силно, тя нерешително го покани да се качи с нея. Ако желае.

— Ти луда ли си? На ден една смъртоносна опасност е достатъчна, благодаря.

Кейт се чувстваше като на тръни и едва ли не отговорна за всичко. Чупеше пръстите си нервно и безпомощно. А той протегна ръка и се опита да я успокои.

— Скъпа моя, това наистина беше опасност. Но грешката бе изцяло моя — пусна ръцете ѝ и повдигна с пръст брадичката ѝ. — Погледни ме, Кейт — тя отвори очи и замря под струящата от очите му нежност. — Желая те ужасно силно. Ако продължим, може да те нараня! — погали с пръст устните ѝ. От това сякаш го заболя и той потръпна. — А не искам това да става! Разбираш ли?

Кейт кимна. Беше неопитна, но не и толкова неука! От онова, което бе чела и чувала от приятелките си, знаеше, че първият път може да бъде болезнено. Знаеше, че трябва да е благодарна на Трейс, а вместо това се чувстваше отхвърлена и пренебрегната. Той се усмихна тъжно, сякаш прочел мислите ѝ.

— Ще се успокоиш, след като размислиш. Засега ще направим някои промени в програмата. Какво ще кажеш за едно кино?

— Чудя се. Следобед винаги е пълно с деца и няма да чуем нищо от техните викове.

— Това може да се избегне. Ще отидем на филм, който не представлява интерес за деца.

Всеки миг в киното беше прекрасен. Не защото филмът бе нещо особено. Всъщност беше доста слаб. Но салонът бе почти празен, а Трейс през цялото време държа ръката ѝ и непрекъснато я целуваше нежно по пръстите, по дланите. Целувките му си струваха цената на билета.

По време на обяда Кейт с мъка изгони образа му от съзнанието си, разсеяна от бърбенето на четирите млади жени на масата. Разговорът се въртеше около отминалите празници, но тя почти не взе участие.

Когато се върна на работното си място, направо се шокира. Май наистина беше грешка на природата. Всички говореха без свян и притеснение за интимни приключения и подвизи.

Като си помисли за хвалбите на сътрапезничките си на същата тема, тя реши, че е просто един боклук. А като си спомни за държането си към Трейс, направо се отчая — сигурно и той мислеше същото.

След киното те отидоха в близкия ресторант. Въпреки първоначалния си отказ, Кейт с изненада откри, че е гладна. Обратно, Трейс сякаш нямаше апетит, яде малко и през цялото време рови из чинията, докато накрая я побутна встрани.

След това я закара направо в къщи и отново отклони поканата ѝ да влезе.

— Не, скъпа. Нека не изкушаваме съдбата... или пък дяволчето в мен — усмихна се намръщен. — Трябва да взема Кати рано сутринта. Самолетът ни е в девет и пет.

— Целуни Кати от мен... — Кейт едва се пребори с буцата в гърлото си. — Кажй ѝ да ми пише.

— А аз може ли да ти пиша? — наведе се към нея той.

Сърцето ѝ подскочи. Сериозно ли говореше? Дано...

— Ако искаш.

— Искам... — устните му докоснаха нейните. — И ще го направя. А сега по-добре си върви. Докато невинността ти все още е в безопасност.

Тя погледна с въздишка часовника си. Само час и половина бе минал от обедната почивка. Времето вървеше толкова бавно днес!

„Този път се държа направо като глупак, Синклеър!“ Трейс се размърда неудобно на стола и опита без желание закуската си. Апетитът му тази сутрин беше под нулата. Днес и гъвкавата му походка бе непохватна. Чувстваше напрежение в цялото си тяло. Отпи от кафето и се изненада, че му доставя удоволствие. В мисълта му изпърха мимолетен спомен, когато остави чашката в чинийката. Стори му се, че вижда Кейт.

— Още кафе, господине? — усмихваше се стюардът до него.

— Да, моля — самолетът се разклати, но ръката на младия мъж не трепна, докато наливаше кафето. — Благодаря, достатъчно. Много

сте стабилен!

— Свиква се с времето, господине.

Трейс се облегна назад и се усмихна. Добре разбираше стюарда. Имаше моменти, когато той самият се държеше по същия начин в операционната при неблагоприятни условия. Точно както каза стюардът — свиква се с времето!

Не един и двама от колегите му бяха на мнение, че Трейс е студенокръвен и запазва самообладание при всякакви ситуации. Устата му се изпълни с горчив вкус. Доктор Трейс Синклер помисли си той — хладнокръвният, спокойният, съчетаващ ловкостта на операционната маса и под баскетболния кош, се разтрепери като ученик пред копринената опалова кожа на едно двадесет и три годишно девствено момиче!

Той взе чашата и отпи от горещата уханна течност. Изгори езика и устните си.

— По дяволите!

Макар, че го промърмори през зъби, детето до него го чу.

— Не ги ли харесват яйцата, тате?

Веднага му мина и той погледна нежно смръщеното носле на дъщеря си.

— Яйцата се чудесни, сърчице мое! Просто не съм много гладен тази сутрин — усмихна се и посочи с глава нейната табла. — Сладкишът беше много вкусен, нали?

Кати погледна празната си табла, по която бяха останали само следи от сок.

— Ъхъ. И кренвиршите, и яйцата, и сокът — сините й очи сияеха.

Сърцето не му даде да й се скара за това „ъхъ“. Засмя се и извади носната си кърпа да избърше изцапаната й със сок брадичка.

— Искаш ли още?

— О, не! — поклати глава Кати. — Ако пия още, ще трябва да посетя тоалетната — устничките й се свиха недоволено. — А нали знаеш, че мразя да ходя там в самолет! Мисля да си подремна. Така времето ще мине по-бързо.

— Правилно. И аз ще направя същото.

Трейс последва примера на Кати, като отпусна седалката.

Макар че в очите му боцкаха иглички, той се надяваше да поспи. Не беше спал изобщо предната нощ, а защо не можеше и сега? Успя само да отпусне стегнатите си мускули и въпреки че тялото му почиваше, спомените препускаха в главата му.

Какво бе станало с него?

Този въпрос го мъчи през цялата безсънна и безкрайна нощ. Трейс почти свикна с него и с мисълта, че не може да намери отговор. Никога през всичките тези години, откакто си бе самоналожил абсолютно въздържание, не бе чувствал така болезнено изкушението. Усещането, че е бил на косъм от провала, го разтърси дълбоко.

Не беше глупак. Знаеше, винаги бе знаел, че неизбежно ще дойде денят, в който ще изостави наложената си забрана за физически удоволствия. Той беше силен мъж, телом и духом — но все пак беше мъж. Колко дълго един здрав мъж с естествени сетива и чувства може да потиска природните нужди на тялото си?

Като лекар знаеше отлично влиянието на физическото мъчение, което си налагаше. Затова поддържаше натоварена работна програма и постоянно бе на границата на изтощението. От това имаше два положителни резултата. Първо, затвърди се мнението за превъзходните му качества като хирург и второ, всички, дори най-слабите трепети на жадното му за ласки тяло, бяха потушавани от умората.

Подобни усещания се появяваха в редките случаи, когато Трейс попадеше в относително по-интимната компания на някоя жена.

Като протегна краката си и се намести удобно в оскъдното място пред себе си, той реши, че близостта на Кейт бе причината да загуби контрол миналия следобед. За проверка на теорията му трябваша точно тридесет секунди. Но теорията си е теория, а той май си търсеше извинение!

И така, какво, по дяволите, се случи между него и Кейт!

Не му харесваше отговора, който се въртеше подсъзнателно в главата му. Затова се мъчеше да го избегне, отричайки очевидното. Самолетът се бе приготвил за приземяване, когато този отговор се оформи в думи. Думи, които се забиха в мозъка му като нажежено желязо. Нямахше съмнение.

В живота му се бе появила Кейт Уорън.

А Кейт бе болна от грип. Прикована към леглото и ненавиждаща всеки миг в него, тази сутрин тя се събуди със смесени чувства. Беше понеделник — третият ден от болестта ѝ и точно две седмици от заминаването на Трейс за Сан Антонио.

Трейс...

Въздъхна и се намести по-удобно. Цялото тяло я болеше.

Какво ли правеше сега той? Дали приемаше болни за преглед? Или бе в операционната?

Почувства се нещастна, изоставена и обхваната от самосъжаление. Стана ѝ мъчно за самата нея. От очите ѝ потекоха горещи сълзи. Трейс каза, че ще ѝ пише. А не го направи. Дали изобщо се бе сетил за нея през изминалите две седмици? Най-вероятно не, помисли си Кейт и подсмръкна високо.

Кой знае защо ѝ дойде на ум, че господин Денунцио бе виновен за болестта ѝ. Само защото бе споменал да се пази от грипа. Всъщност сама си беше виновна. Миналата събота съвсем безгрижно бе обикаляла в дъжда по магазините за коледни подаръци.

Ох, Коледа!

Мисълта за приближаващия празник предизвика гримаса на отвращение по лицето ѝ и нов изблик на сълзи.

В деня, преди да се разболе, Кейт бе приела поканата на майка си за вечеря. Щяха да обсъждат заедно плановете за празниците.

Седеше с всички от семейството на масата в трапезарията, но вече усещаше първите признаци на грипа.

— Какво, няма да бъдете тук за Коледа? — Шокираният глас бе на Арлин, майката на Кейт. А въпросът бе отправен към Скот, брат ѝ.

— Мамо, ще бъдем тук на Бъдни вечер, нали това е по-важно.

— Но аз все пак не мога да разбера...

Няма нищо за разбиране — прекъсна свекърва си Джина Уорън. Джина не позволяваше на Арлин да я командва. — Скот и аз решихме да заведем децата в Дисниленд. Ще пътуваме с организирана екскурзия и тръгваме на Коледа сутринта. Много е просто — тя бе готова да продължи спора, но Арлин атакува в друга посока — лоялността към роднините.

— Но, Скот! — тонът ѝ бе смесица от тъга и укор. — Ще отсъствате точно на рождения ден на сестра си!

Господи, братко! Прекалено отпаднала, за да се учуди, Кейт се обърна и погледна майка си с невярващи очи. Откога пък някой се бе загрижил толкова за рождения ѝ ден? Той винаги е бил само една добавка към Коледа.

Мислите на Скот изглежда течаха в същата посока.

— Скъпа мамо, винаги сме празнували рождения ден на Кейт на Бъдни вечер. Защо тази година да правим изключение? Наистина не разбирам целия този шум. Коледата винаги е била за оправяне на махмурлука от Бъдни вечер.

— Възразяваш ли, Кейт? — тонът на Пол Уорън, привидният глава на семейството, подсказваше, че му беше все едно какво мисли дъщеря му.

Да възразява ли? Кейт се опита да събере трескавите си мисли. Всъщност какъв беше въпросът? Имаше ли изобщо въпрос? Снаха ѝ я спаси от необходимостта да измисли подходящ отказ.

— Възраженията на Кейт са без значение. Нищо не може да се промени, Пол — Джина от самото начало бе отказала да ги нарича „мамо“ и „татко“. Също така никога не си оставяше магарето в калта и не се отказваше от своите желания заради другите. Кейт ѝ се възхищаваше за това. — Резервациите са направени. Билетите са платени. Заминаваме на Коледа сутринта.

Въпреки че чуваше всичко, Кейт не им обръщаше много внимание. В момента разглеждаше лицата на шестгодишния си племенник и четиригодишната си племенница. Личеше им, че вече предвкушат удоволствието от света на Уолт Дисни.

— О, мисля, че идеята ви е чудесна! — усмивката ѝ бе нормална, но гласът — не. — Обзалагам се, че Дисниленд е най-хубавият коледен подарък. Голяма веселба ще падне!

Тези нейни думи и въодушевлението на децата сложиха край на дебатите.

Накрая, обхваната от вълните на треската, Кейт изпъшка при последната размяна на реплики между майка ѝ и Джина на външната врата. Скот и семейството му бързаха да се приберат у тях, а тя — в леглото си.

— Колко... близки приятели ще поканиш на Бъдни вечер, Арлин? — в тона на Джина се прокрадваше лека ирония.

— Между двадесет и тридесет — отвърна ледено Арлин.

— О, чудесно! — с тези думи Джина излезе, а след нея и останалите.

„Чудесно!“ — отекна в главата на Кейт. Между двадесет и тридесет човека, луди в желанието да покажат новите си тоалети, които щяха да се смеят твърде високо, да ядат и да пият твърде много.

Кейт потръпна под завивките си. Какъв беше духът на този празник всъщност? Не трябваше ли да бъде мирен и топъл, изпълнен с обич и внимание?

В този момент, болна и отслабнала, тя бе готова да се съгласи с думите на Трейс, които чу от Кати и които толкова я възмутиха. Не й трябваше никаква Коледа! Нуждаеше се от нея, колкото и от този грип!

СЕДМА ГЛАВА

До четвъртък най-лошото бе минало. Въпреки че се чувстваше отпаднала, треската и болките бяха изчезнали.

Рано следобед, полудяла от скука, Кейт отхвърли завивките. Достатъчно бе гледала в тавана. А бе изморена и от нападналата я меланхолия.

Навлече един стар халат върху дебелия ноцница, с която ходеше, откакто бе болна, и отиде в кухнята, като нарочно не се погледна в огледалото. Знаеше, че изглежда зле. Не ѝ трябваше потвърждение за това.

Краткият път от спалнята до кухнята се оказа изненадващо уморителен. Усилието да извади телешкото задушено, което майка ѝ бе донесла предния ден, изцеди и последните ѝ сили. Цялата се обля в пот. Разтрепери се и хвана вратата на хладилника, докато слабостта ѝ премине.

Сложи телешкото да се стопли и чайника да заври, но вече не беше сигурна дали бе гладна.

Яде с усилие, повече от час и когато свърши, се почувства малко по-добре. Взе чаша горещ чай със себе си и се запъти към дневната. Разбираше защо лекарят настояваше да не се връща на работа веднага след Коледа. Само като си помисли за компютъра и ѝ стана лошо.

Телефонът иззвъня и тя го вдигна с благодарност.

— Ало?

— Гласът ти звучи ужасно — каза бодро майка ѝ. Зле ли си?

— Не, мамо. Чувствам се по-добре. Току-що ядох и това ме измори. Задушното беше чудесно, мамо — Кейт отпи от горещия чай.

— Разбира се, че ще те измори! Кейт, борбата с грипа те е изтощила. Не бива да се преуморяваш, може да те повтори.

— Добре, мамо — усмихна се вяло Кейт. В гласа на майка ѝ имаше повече задължение, отколкото загриженост. — Обещавам, няма да се преуморявам.

— Надявам се, в противен случай ще провалиш празника си.

Какво? Празникът й ли? О, господи!

— Дотогава ще бъда във форма, мамо!

— Няма, ако не се грижиш за себе си — повтори Арлин.

— Сега ще си почина, мамо... — Кейт гледаше ръката си, която започваше да трепери от тежестта на слушалката. — Обещавам, че няма да ставам от леглото, освен в случай на пожар! — Кейт почти се зарадва на завърналото се чувство за хумор. Значи ще оживее все пак!

Арлин обаче не беше очарована.

— Не разбирам хумора ти! Не бива да се шегуваш с такива неща! — въздишката й издаваше нетърпение. Паузата, която направи, явно изискваше извинение, но не го получи. Когато заговори отново, гласът, й бе раздразнен. — След работа ще намина към теб.

— Не е необходимо, мамо. Ще се оправя и сама — Кейт затвори очи. Макар че оценяваше посещенията на майка си от неделя насам, тя знаеше, че са плод на чувство за задължение, а не на истинска загриженост. — Нали днес ще играете бридж?

— Да. След това ще хапнем малко сирене е вино и ще си разменим подаръците. Но наистина чувствам, че трябва да мина покрай теб и да ти донеса нещо за ядене.

Думите „чувствам, че трябва“ засегнаха Кейт по вече, отколкото, ако беше казала направо, че не иска да дойде. Топли солени сълзи набъбнаха в очите й.

— Вече ядох. По-добре излезте с татко. Ще ви бъде по-весело.

— Добре, щом настояваш — облекчението в гласа на Арлин беше повече от очевидно, решението бе на Кейт. — Сега си почивай. Ще ти звънна утре. Ах да, донесох ти вчерашната поща. На масичката е.

След като остави слушалката, която сякаш тежеше пет тона, Кейт затвори очи и отпи от поизстиналия чай. Замисли се тъжно за разговора с майка си и веднага забрави за пощата.

Защо й позволи така да я разстрои? Нима не познаваше родителите си? Нима не беше се сблъскала със стила им на живот и тяхното равнодушие още преди години? Ако има някога свое семейство, закле се тя, ще обгръща всички с обич и внимание! Няма да има и капчица съмнение у никого относно чувствата й!

Кейт остави чашата и се излегна на дивана. Това възкреси спомените за един друг следобед, но тогава не бе сама. Нито в

апартамента, нито на дивана. Едно възбудено мъжко тяло бе върху нея, едни примамливи мъжки устни изгаряха нейните.

Докато боледуваше, тя запълваше дългите отегчителни дни със спомени за Трейс. Разбъркани и накъсани, в мисълта ѝ се въртяха кратките часове на тяхната среща. Потънала в този поток от образи, Кейт няколко пъти извика гласно името му. Сега отново го произнесе с копнеж.

— О, Трейс!

С въздишка, която приличаше повече на стенание, тя се загърна плътно в халата си. Чувството, че е единствен на света, завладя мислите ѝ и ето — той беше отново тук, при нея и я вземаше в силната си прегръдка...

Отслабналото ѝ тяло се разтрепери при спомена за непознатата страст, която Трейс събуди у нея. Тя остана да лежи, безпомощна да се съпротивлява, жадуваща да чуе ниския дрезгав глас, да почувства нежните ласки на ръцете му и изключителното присъствие на тялото му, което запълваше усещането за празнота в нея.

Изчерпана духовно и физически, Кейт изстена при мисълта, която назряваше уверено в главата ѝ. Тя силно се страхуваше, че бе влюбена в Трейс Синклеър. Прехапа устни и не позволи стонът ѝ да се превърне в ридание.

Но как стана това, толкова бързо! Кейт обгърна с ръце раменете си. Едва го бе срещнала, а сякаш го познаваше от години!

Сляпо увлечение! Да, точно това беше! Тя не можеше да се влюби в мъж, когото познава от няколко часа.

Е, щом е сляпо увлечение, значи е безвредно, особено когато той е на другия край на континента. Въздъхна с облекчение и взе писмата, които се бяха събрали от понеделник.

Остави встрани няколко дълги плика с реклами. Имаше и поздравителни картички. Кейт започна да ги отваря една по една.

Пожелания от приятелки, с които работеше, както и една много смешна от Лайза. Имаше голяма картичка от цялата служба и три коледни — от един състудент, от брат ѝ и снаха ѝ и още една. Когато видя адреса на подателя, сърцето ѝ подскочи.

Преди седмица на същия адрес в Сан Антонио и тя бе изпратила коледна картичка. С треперещи пръсти разкъса плика и извади луксозната картичка.

„Липсваш ми, Кейт. Искам да си тук за Коледа, но татко казва, че имаш семейство и други планове. Аз всяка вечер се моля да получа това, което поисках от Дядо Мраз. Обичам те и те целувам.

Кати“

Кейт се усмихна и очите ѝ се напълниха със сълзи, като видя старателно изписаното с детска ръка име. Дали Трейс беше напечатал това писмо? Дали знаеше, че дъщеря му бе изпратила поздравителна картичка на младата жена от Филадельфия, която я намери?

Мисълта, че може би изобщо не се бе сетил за нея, ѝ причини болка. Тя притисна картичката до гърдите си, затвори очи и остави сълзите на копнежа и самотата свободно да текат.

Рязък звън я стресна и извади от тъжните мисли. С картичката в ръка, Кейт отиде нестабилно към вратата.

В коридора стоеше мъж на средна възраст с голям, обвит в целофан букет цветя.

— Госпожица Уорън?

— Да?

— Това е за вас — той ѝ подаде букета и се обърна, сякаш бързаше да си отиде.

— Почакайте! — извика слабо Кейт. — Вземете! — подаде му няколко монети тя.

— Няма нужда, госпожице!

Може би цветята бяха от Трейс!

Тази мисъл я порази. Но той не можеше да знае по никакъв начин, че беше болна! Значи цветята бяха неговото комбинирано „благодаря“ и коледен подарък!

Но като видя малката картичка, подписана просто „Бързо оздравяване — от колегите ти в Застрахователната агенция“, разбра, че напразно се бе на дявала.

Упрекна се за обзелото я дълбоко разочарование, разопакова букета и го подреди във вазата на масичката. След това се зае с писмата, които бе оставила встрани.

Сметки. Имаше четири големи плика и тя посегна към първия. Все още го разпечатваше, когато погледът ѝ се плъзна по втория.

Грабна го с треперещи пръсти. Адресът бе напечатан на машина и изглеждаше много професионално. Освен това беше съвсем ясно, че иде от д-р Трейс М. Синклеър.

Ако е чек затова, че се погрижих за Кати, ще го скъсам и ще му го върна, помисли си Кейт отчаяно, като се страхуваше да го отвори. Зачуди се какво ли означаваше това „М“ но средата — Майкъл? Мичъл? Може би Мартин?

Реши, че е Майкъл, защото най й харесваше и го отвори решително. Зърна крайчето на сгънатата вътре хартия и разбра, че не е чек.

Очите й се разшириха от учудване и тя почти извика, когато прочете четирите думи, написани с големи букви по средата на бланка за рецепта.

„Ела в Тексас, Кейт.“

Толкова. Нямаше поздравления, нито подпис. Само думите, които й бе казал няколко пъти, докато бяха заедно. „Ела в Тексас, Кейт!“

Листът трепереше в ръката й, думите се замъглиха. Тя беше сигурна, че чува гласа му, който примамливо шепнеше същата покана.

Господи, колко беше изморен! Трейс въздъхна и се облегна назад. Със затворени очи започна да масажира схванатите мускули на врата си.

Може би трябва да намеря време да ида до спортния клуб за един професионален масаж, помисли си той, когато достигна едно особено чувствително място.

Да, ама кога? Подсмихна се на налудничавата си идея.

Сега имаше петнадесет минути почивка, само петнадесет, преди Маги — медицинската сестра, да покани следващия пациент.

Това изтощително темпо, което си бе наложил от три седмици, беше направо убийствено; в момента се чувстваше полужив от умора. И ако работата не беше достатъчна, той ходеше дълги часове по магазините за подарък за Кати. Тъй като всеки път, когато я питаше

какво иска, тя неизменно отговаряше „дядо Мраз знае“, Трейс бе сигурен, че подаръкът му в най-добрия случай ще бъде пренебрегнат или отхвърлен.

Цялата тази лудост е направо невероятна... помисли си той и чу гласа на Маги по вътрешната уредба.

— Току-що се обадох, че господин Крейг ще закъснее, докторе.

Това прекъсна проклетията, които сипеше наум към всички празници.

— Колко?

— Жена му каза десет-петнадесет минути най-много.

— Тук ли е следващият пациент?

— Не.

— Добре, ще почакаме. Бихте ли ми донесли чашата кафе, Маги?

— Веднага, докторе.

Три минути по-късно Маги влезе тихо с кафеник и малка чинийка в ръце.

— Помислих си, че може би ще изядете една баклава. Прясна е. Купих я днес сутринта.

— Баклава? Посред бял ден? Да не се опитвате да развалите линията ми?

Маги вдигна вежди и критично огледа фигурата му.

— Съмнявам се, че ще се развали от това сладко триъгълно парченце. Всъщност, веднага мога да отбележа, че през последните седмици видимо сте отслабнали.

— Вие сте цяло съкровище, Маги. Но каква е тази склонност към заяждане!

— Тогава ще ви дам няколко безплатни заядливи съвета. Намалете темпото, докторе. Както я карате... скоро ще заприличате на сянка.

Трейс се разсмя с пълна уста. Сянка!

— Откъде ви дойде на ум! — смехът разведри тъжните му очи. — Да не сте гледали филм за духове снощи по телевизията?

— Много добре знаете, че не гледам телевизия. Но виждам вас. През всичките двеста и двадесет години, откакто работим заедно.

— Нима станаха толкова? Сякаш беше вчера — той изведнъж стана сериозен. — Добре съм, Маги.

— Не, не сте и отлично го знаете — тя отвори вратата, спря за миг и го изгледа с разбиране. — Трябва ви една добра жена, да се грижи за вас с любов.

— Нищо не ми трябва, Маги. Най-малкото пък жена, с любов или без любов.

— Както кажете, докторе — усмихна се тъжно Маги. — Имате още двадесет и пет минути. Опитайте да си починете.

С незабележима въздишка тя затвори внимателно вратата.

Трейс загледа след нея с горчива усмивка. Маги го наричаше „докторе“ с такъв тон само когато се безпокоеше за него. Той се наведе над баклавата. Цели двадесет и пет минути. Какво ще прави с толкова свободно време?

Любяща жена. Сви устни. Кейт беше любяща. Затвори очи и повтори няколко пъти името ѝ. Кейт. Кейт с ясните сиви очи и блестящата катранена коса. Кейт с ласкавите ръце и топлите устни, жадни и нетърпеливи. Кейт с нежния тих глас и девствената си невинност. Кейт. Кейт. Кейт.

Неочаквана гореща тръпка мина по тялото му. Той хвана кафеника с две ръце, сякаш от това зависеше животът му.

Господи, ами че той желаше тази жена!

Не, не се нуждаеше от нея, опита се да си внуши Трейс. Но че я желаше бе сигурно!

Намести се удобно и отпи от уханното кафе. Всъщност тя много му допаднаше. Интелигентна, хубава, с чувство за хумор и привлекателно, възбуждащо тяло. Споменът за тялото ѝ, за бледата ѝ копринена кожа, отново разбудиха желание у него и челото му се обсипа с пот.

Може би трябваше да я вземе, когато бе толкова лесно. Не, тогава не беше възможно, бе прекалено възбуден. Но дявол го взел, ако беше го направил, сега нямаше да седи тук и да се облива, в пот само при мисълта за нея. О, не, по-добре така, да седи и да се мрази... и все пак да я желае!

Мълчаливите спорове със себе си му бяха присъщи. Откакто се върна от източния бряг, доста често му се случваше да го прави. Самоирония изкриви устните му в усмивка. Последният път, когато бе водил подобни вътрешни дебати, той откъсна бланка от бележника си

за рецепти и написа покана до Кейт да дойде в Тексас. Естествено тя не му отговори.

Ти си глупак, Трейс Синклеър! Наистина ли мислиш, че Кейт ще скочи в първия самолет веднага щом получи поканата, която приличаше повече на заповед!

Можеше поне да ми изпрати коледна картичка. Нали изпрати на Кати...

Но само се чуй какво приказваш, Синклеър! Също като Кати, когато е в най-добрата си форма за хленчене! Това трябва да свърши. Стига. Кейт Уорън е жена, като всички останали жени... нищо, ама съвсем нищичко повече. Хайде на работа. Забрави я!

И той посегна към бележника си в края на бюрото.

Седмица преди Коледа Кейт почувства, че я обхваща клаустрофобия. Въпреки че харесваше апартамента си, след като остана толкова време затворена в него, направо се почувства зле.

Дори ходенето до пощенската кутия ѝ причиняваше треперене и слабост, но тя реши, че трябва да излезе. Поне за един час. Докато се обличаше, направи опит да се самоубеди, че тази разходка ѝ е жизнено необходима. Хранителните ѝ продукти бяха на привършване, така че трябваше да отиде до супермаркета. А имаше и още няколко неща от коледния списък, които не бяха купени.

Мисълта за приближаващия празник изкриви устните ѝ в гримаса. Колко пъти си бе обещавала, че ще вземе отпуск през декември и ще замине нанякъде — ако можеше да се намери на света местенце, което да не поставя клопките, свързани с Коледа. Знаеше, че има подобни места, но сигурно щеше да ѝ струва цяло състояние.

Първо отиде в супермаркета. След час едва се довлече до апартамента, цялата мокра от пот. С треперещи ръце изпразни пликовете, прибра продуктите в хладилника, изпи си витамините и се хвърли облечена в леглото, като остави коледното пазаруване за друг ден.

Сутринта на двадесет и втори декември реши, че е в състояние да се слее с тълпите закъснели купувачи.

Денят беше студен и ясен. Небето бе толкова яркосиньо, че само като го погледнеш, и ти се вдига настроението. Можеше да отиде в

някой от пешеходните пасажи и търговски базари. Без да мисли, Кейт паркира там, където срещна Кати, а след това и Трейс.

Като отбеляза, че започва да проявява скрити мазохистични наклонности, тя се запъти към високата елха в средата на базара. Очите ѝ потъмняха от копнеж, когато видя няколко закъснели дечица на опашка при дядо Мраз. В мислите ѝ изплува споменът за едно малко момиченце. Русите му къдрици блестяха, а телцето му се тресеше от възбуда, очите му святкаха от нетърпение, лицето му гореше от възторг.

Кейт рязко си тръгна, защото очите ѝ започнаха да парят. Нямаше никаква вест от Кати, нито от Трейс. Дори нямаше коледна картичка.

С твърда стъпка се отдалечи от мястото, където срещна Кати. Случаят беше приключил. И дъщерята, и бащата си бяха заминали и нямаха място в живота ѝ. Беше започнала да строи въздушни замъци и кули, докато боледуваше. Сега бе дошло времето да се върне в реалния живот.

Откри, че се чувства по-силна от предния ден и наистина напазарува добре. Обядва в едно от ресторантчета, пръснати в пасажа, но не в онзи, където заведе Кати.

Някъде рано следобед срещу всяка покупка в списъка ѝ стоеше отметка. Беше се запътила към изхода, когато погледът ѝ падна на витрината на малък бижутериен магазин. Неохотно, борейки се с чувствата, които я тласкаха напред, тя се приближи и загледа изложените стоки.

Беше малко копие на Камбаната на свободата — високо около седем сантиметра и широко десет. Въздъхна примирено, докато разглеждаше красивата изящна камбанка. Щеше да купи това нещо. Дори и никога да не му го подареше, просто трябваше да го купи за Трейс.

След като ѝ завиха покупката, Кейт се почувства напълно изтощена. Едва стигна до колата си и съвсем бавно кара до вкъщи.

Хвърли палтото, чантата и пакетите на стола до вратата. Прекоси стаята и седна на дивана, като държеше в едната си ръка камбанката, а в другата пощата. Постави камбанката на масата и я загледа, прехапала долната си устна.

Чудеше се дали ще ѝ стигнат сили да му я изпрати. Знаеше отлично ненавистта на Трейс към празниците и в много отношения я споделяше. Ако му изпратеше този подарък дали щеше да се мръщи, когато го отвореше? А може би щеше да ѝ го върне, придружен със саркастична бележка! Най-добре да го скрие в гардероба и да го забрави. Завинаги.

Все пак, в много отношения малката камбанка символизираше чертите на неговия характер. Независимост, увереност, гордост и сила те му бяха така присъщи! И както голямата филаделфийска камбана се бе пропукала при първия си звън, така и неговата гордост се бе разбила при първия му емоционален контакт.

Като се усмихваше на прищявката си, тя погали камбанката с пръсти. Но разбира се, беше си точно за Трейс, дори и никога да не я получи. Преглътна трудно и взе пощата. Вниманието ѝ веднага бе привлечено от дълъг плик, чийто подател бе от Сан Антонио. Бездиханна, Кейт бързо го отвори и извади бланка за рецепта. Там отново имаше само четири думи.

„Ела в Тексас, Кейт.“

ОСМА ГЛАВА

Трейс затвори вратата на Катината стая с усмивка. Вече втора вечер той се връщаше навреме в къщи не само за вечеря, но и да сложи дъщеря си в леглото.

Влезе в кабинета си. Кати спа неспокойно през последните нощи, може би обхваната от предпразнична треска. Но когато я питаха какво иска, отговаряше неизменното „дядо Мраз знае“. Трейс си наля уиски с две бучки лед. Отпивайки от чашата, седна до бюрото пред прозореца. Кръстоса крака върху него и се облегна назад. Ще бъде мудна седмица, помисли си той, защото никой не се оперира преди Коледа, освен в изключителни случаи.

И друг път бе изпадал в подобно състояние на безтегловност поради многото свободно време, с което не знаеше какво да прави. Усещаше, че бе от типа „вечно отсъстващият татко“. Затова от една страна бе щастлив, че ще прекара по-дълго време с Кати, а от друга не обичаше часовете, след като тя си легнеше и той оставаше сам. Тишината го подтикваше към размисли, които упорито го връщаха на изток — при жената с бляскава черна коса и сиви очи, а споменът за устните ѝ го караше да си налива нещо за пиене.

Трейс загледа чашата и си каза, че не бива да пие повече от едно. Въпреки че утре нямаше операции, винаги съществуваше опасност от неочаквана хирургическа намеса. Още само един ден и ще бъде свободен — през празниците щяха да дежурят колегите от другия екип.

— Нещо друго да желаете, докторе?

Икономката му от шест години, Инес Перанса, стоеше на вратата.

— Не, благодаря. Има ли нещо по телевизията?

— Си — поклати посребрената си глава Инес. — Ще повтарят „Завръщането на Валдес“.

— О, ще го гледам. Този филм ми харесва.

— Зная — усмихна се Инес. — Лека нощ, докторе.

— Лека нощ, Инес.

След като вратата се затвори, Трейс погледна телефона. Днес като се върна, го очакваха две съобщения. Едното от майка му, другото от тъща му. Обади се първо на майка си на Хаваите. Когато тя вдигна телефона, той прескочи обикновените поздравии и запита направо:

Добре ли е татко? — макар че гласът му звучеше естествено и спокойно, в стомаха му запълзя страх. Баща му, Майкъл Т. Синклеър, беше изтъкнат специалист по сърдечни болести до преди две години, когато прекара тежък инфаркт. След като се оправя, той избра живота пред кариерата. Оттегли се, продаде скъпия си дом в Хюстън и замина със съпругата си на Хаваите. Те възнамеряваха да дойдат в Сан Антонио за празниците при единствения си син и внучка. Преди майка му да отговори, Трейс разбра, че нещо бе осуетило тези планове.

— Татко ти получи лека сърдечна атака тази сутрин — Катрин Синклеър говореше направо, разчитайки на интелигентността на сина си като лекар и мъж. — Доктор Касиди ни увери, че няма опасност. Но не ни препоръчва да предприемаме дълго пътуване точно сега.

— Разбира се, мамо — той въздъхна облекчено. — Ще ни липсват, но здравето на татко е по-важно от всички празници.

Трейс побъбри с майка си няколко минути, после извика Кати на телефона. Знаеше отношението на родителите си към Анет и изобщо не спомена за очертаващата се предстояща битка с нея.

Вторият разговор проведе, след като Кати си легна. Най-малко от всичко искаше да разстройва детето, а интуитивно знаеше, че онова, което ще му каже Рут, няма да е много радостно.

Набра телефонния номер.

Интуицията му не го излъга. Със същия пряк подход като майка му и Рут направо хвана бика за рогата.

— Трейс, може ли Кати да прекара Коледа с нас?

— Какво? — зачуди се дали бе чул добре.

— Трейс, моля те, само ме изслушай, преди да откажеш. Както знаеш, братът на Анет, Карл, работи в Япония вече четири години. Неговите синове — близнаците, никога не са празнували Коледа тук, в Америка.

— Знам, Рут. Но не виждам защо...

— Карл си дойде вчера със семейството си. Е, искаме да се съберем за Коледа — Рут замълча за миг и продължи. — Трейс, ти

никога не си крил отвращението си към празниците.

— Това не значи, че не искам да ги прекарвам заедно с дъщеря си!

— Знам, извинявай. Сигурно звучи много егоистично, но моля те, разбери ме. Само веднъж искам всичките ми внуци да са около мен за Коледа...

Десет минути след като затвори, той още гледаше телефона. Въздъхна и отиде в кухнята. Жалко, че бе толкова привързан към Рут. Ако я харесваше по-малко, щеше да има сили да ѝ откаже. А сега трябваше да вземат самолета за Филадельфия точно на Бъдни вечер!

Загаси лампите и заключи вратата. Като се качваше нагоре, спря и погледна голямата ела под прозореца. Дървото бе украсено и чакаше само подаръците, които щяха да сложат под него. Трейс изгаси и последната лампа.

— Ами... Весела Коледа и на теб, Трейс Синклеър...

Кейт държеше кадифения си костюм и го оглеждаше критично. Дали разлятото уиски го бе повредило или щеше да се оправи с химическо чистене? Като разгледа отблизо голямото засъхнало петно, тя тихичко изруга. Трябваше да послуша вътрешния си глас и да не го облича. Много добре знаеше как протичат празниците у родителите ѝ.

Остави костюма на стола в спалнята и отвори гардероба. Взе една копринена риза с мъжки фасон и я набути в джинсите си. Днес нямаше значение с какво ще отиде при майка си и баща си.

Докато слагаше туш на миглите си, направи бърз анализ на снощното парти. Както винаги, домът на родителите ѝ беше препълнен с така наречените „добри“ приятели за момента — половината от тях никога не бе виждала... или не би искала да вижда. И както обикновено, напитките се лееха като река.

Когато Кейт пристигна, някои от гостите вече бяха си пийнали здравата. Тя се чувстваше чужденка в собствения си дом, но кога ли не беше се чувствала така! От стереоуредбата се носеха коледни песнички, всички викаха и половин дузина деца тичаха и пищяха наоколо. Изобщо, пълна бъркотия. Върхът бе, когато някакъв мъж на възрастта на баща ѝ изля чашата си върху нея.

Е, не беше толкова голяма катастрофа, реши Кейт, като се погледна в огледалото. Още повече, че след кръщението с уиски и вода имаше идеален повод да си отиде.

А сега трябваше да се върне пак там. Отлично знаеше какво я очакваше. Къщата щеше да бъде в ред, но родителите ѝ щяха да бъдат изморени, полузаспали и мрачни, а баща ѝ напразно щеше да се опитва да поддържа коледното настроение.

Тя сви рамене. Какво да се прави! Беше вече десет и половина. Взе палтото си, облече го и излезе от спалнята. Стигна до вратата, когато телефонът иззвъня. Зарадва се на това, макар и кратко, отлагане и вдигна слушалката.

— Ало, Весела Коледа... — Но не беше съвсем сигурна, че ѝ е много весело.

— Здравей, Кейт.

— Трейс? — за миг остана безмълвна. След това сърцето ѝ заби по-бързо, а умът ѝ се замъгли. — Къде си?

— На ъгъла, в телефонната кабина. Не искам да ти нарушавам програмата, но ще имаш ли малко време за едно кафе?

— Време ли? Разбира се, че имам! — а ако нямам, ще намеря, добави на ум тя.

— Добре. Ще те взема след няколко минути.

— Чакам те — като затвори телефона, Кейт взе малкото опаковано пакетче от масата. Без да мисли го пъхна в чантата си.

Трейс спря взетия под наем форд и отвори вратата. Тя му хвърли бърз погледни видя, че бе уморен, отслабнал и някак си разочарован... но въпреки това толкова хубав!

— Здравей!

— Здравей... — бръчиците около очите му се очертаха от изгрялата усмивка. — Изглеждаш като най-хубавия коледен подарък, за който всеки мъж си мечтае...

— А ти изглеждаш, като че си копал цяла нощ!

Те се разсмяха едновременно.

— Е, след като си разменихме комплиментите, дали ще намерим някое отворено местенце днес?

— Знам едно на магистралата.

Трейс превключи на скорост и потегли.

— Само ми кажи къде да завия.

След по-малко от пет минути той паркира пред голям магазин.

— Права беше! — Трейс посочи табелата, на която пишеше, че магазинът ще работи на Коледа от девет до шест. Отвори вратата си и бързо я погледна. — Не излизай, скъпа. Ще се върна след минута с коледната ни закуска.

Минаваше десет и половина. Кейт се зачуди дали изобщо беше яла нещо. И къде беше Кати? След всичките им разговори за празниците бе готова да се обзаложи на една месечна заплата, че той едва ли бе приел да играе ролята на весела компания заради Кати. Зачака го силно притеснена. Той се върна с голям плик, пълен догоре с покупки. Още не седнал, и Кейт му зададе въпроса.

— Къде е Кати?

— С баба си и дядо си. Но това с дълга история. Ще ти я разкажа, докато закусваме.

Остави кесията помежду им. Извади две кифлички, после две пластмасови чаши. Когато ги разпечата, колата се изпълни с уханието на кафе.

— М-м-м, хубаво мирише! — вдъхна дълбоко тя.

— Да, първото ми за деня. Слава Богу, че ги има денонощните магазини! — вдигна тост Трейс.

Кейт изненадано го погледна. В гласа му имаше изтощение, макар че се опитваше да го скрие. Беше ясно, че е зле и неочаквано тя също се почувства зле. Импулсивно направи опит да му помогне.

— Какво има, Трейс?

В отговор дойде една пресилена усмивка.

— Цялата тази празнична врява! И суматоха! — погледна я и сви рамене. — Никога не съм вярвал, че ще се чувствам самотен на връх Коледа. Да, тази сутрин почувствах, че съм самотен. Имах нужда от компания, Кейт.

Остра болка прониза гърдите ѝ. Трейс отново тресна вратата под носа ѝ... С последни усилия на гордостта си тя успя да се усмихне.

— Нима ме приемаш като пристанище в тази празнична буря? Много съм ти благодарна.

— По дяволите! Не е това!

— А какво е, Трейс? — вдигна глава Кейт. — Какво точно очакваш от мен? Защо ме покани? Да седя кротко и да ти правя компания ли?

— Кейт... — подзе той.

— Или се надяваше, че ще се качим горе и направо в леглото? — едва задържаше напирещите сълзи. — Трябва да призная, че това наистина е един от начините да се пребориш със самотата.

— Кейт! Ще ме изслушаш ли?

— Какво да слушам? Ти не казваш нищо!

— Ще кажа, ако млъкнеш. Какво става с теб?

Тя премига и впери поглед навън.

— Страхувам се. Много се страхувам...

— Страхуваш ли се? — повтори Трейс. — От какво? Кейт! Нима мислиш, че ти се обадох, за да те насиля?

— Не. Разбира се, че не!

Той въздъхна облекчено.

— Тогава от какво се страхуваш? — хвана я за брадичката и обърна главата ѝ към себе си. — Каж ми, скъпа...

— Няма да ти хареса — усмихна се Кейт на учуденото му изражение. После каза бавно и ясно: — Страхувам се, че съм влюбена в теб.

С привидно външно спокойствие, маскиращо несигурността и надеждата ѝ, тя наблюдаваше как Трейс ще приеме това признание. Знаеше, че бе преминал през въглените на любовта и не желаше отново да стъпи в тази жаравя. Циничната усмивка, която се появи на устните му, потвърди подозренията ѝ.

— А знаеш ли какво е любов, Кейт? Била ли си някога влюбена?

— Не.

— Подозирах го. Ако имаме време, ще ти разкажа за любовта — промърмори той и смачка пластмасовата си чаша.

— Аз имам време. Цял ден! — без да се замисли, Кейт му подаде полупълната си чаша и побърза да отговори на въпросителния му поглед. — Изпий го.

— Пих тази сутрин.

— Нямах предвид кафето. Какво значи, че имаш цял ден? Нямах ли да излизаш, когато ти позвъних.

— Да, щях да ходя у нашите. Но няма да има проблеми, ако се обадя и кажа, че не мога да отида. Зная, че те предпочитат да поспят след снощните изпълнения, вместо да прекарат деня с мен.

— Емоционална бедност... — гласът му бе като ехо на думите ѝ от преди няколко седмици.

— В изобилие.

Трейс замълча за миг, след това попита, без да я погледне.

— Ще дойдеш ли с мен в хотела, Кейт? Ще прекараш ли деня с мен?

Буцата в гърлото ѝ натежа. Докато боледуваше, тя бе решила, че най-много от всичко на света иска точно това — да прекара един ден с него. Знаеше, че той очаква нейното „не“. Знаеше, че трябва да го каже. Но беше изморена да прави винаги онова, което трябваше.

— Да — отговори решително Кейт.

Трейс остана неподвижен за миг, после я погледна смаяно.

— Ти непрекъснато ме изненадваш. Ще те заболи, нали знаеш?

— Да, Трейс, знам — усмихна се бодро тя.

Той отвърна на усмивката ѝ, което разведри лицето му, а и нейното настроение.

— Ще вечеряме в стаята ми... — очите му заблестяха с нескрито желание. Взе остатъка от закуската и го хвърли в близкия кош. — Няма да си разваляме апетита с този боклук — глътна на един дъх кафето. Посегна към ключа, спря и присви очи. — Дявол го взел, ти също ще празнуваш Коледа! — отвори неочаквано вратата и излезе. — Стой тук!

Кейт дори не успя да реагира. Защо се връщаше в магазина? След пет минути, когато Трейс бутна тежката стъклена врата, тя се разсмя на глас. Той внимателно носеше една оскъдно украсена елхичка, висока около половин метър. Мършавото дръвче беше най-жалкото подобие на коледна елха, което някога бе виждала.

— Трейс, какво...

— Не питай — прекъсна я той със смях. Седна и постави елхичката в скута ѝ. — Не можеш да си представиш как ме оскуба управителят на магазина за тази красота!

— Не знаех, че продават елхи и тук!

— Ами, те не продават. Това беше част от украсата им... — Трейс посочи с глава към магазина. — Този момък вървеше през цялото време пред мен и ми се кланяше. Не само защото му дадох сума ти пари, ами сега дори няма да чисти след празниците.

Като влязоха в хотела, той премина спокойно през хола с елхата в ръце, без да обръща внимание на усмивките, които предизвика у персонала и гостите.

— Е, Кейт, това е твоята елха. Къде искаш да я поставя?

Кейт огледа стаята.

— Ами, ако вечеряме тук, не можем да я сложим на масата. Значи, на шкафа.

— Добре — Трейс остави елхичката на края на дългия шкаф и запали лампите. — Хм, трябва още нещо — огледа я критично. — Имам го! — и тръгна към килера.

Кейт извади малкото пакетче от чантата си и го постави под елхата. След това отиде до прозореца и загледа навън. Чувстваше се несигурна и напрегната. Трябваше да се обърне почти насила, когато я повика.

— Ела тук, Кейт...

Въпреки мекия му тон, тя бе сигурна, че беше сърдит заради подаръка.

— Погледни... — той погали с ръка лицето ѝ и се засмя нежно, когато Кейт вдигна глава. — Сега е съвсем истинско.

Тя погледна към шкафа и замря. До нейното малко пакетче стоеше още едно, красиво опаковано и с огромна панделка. Трейс ѝ го подаде.

— Весела Коледа, Кейт.

Като пое подаръка с една ръка, Кейт му подаде своето пакетче.

— Весела Коледа, Трейс.

Застанали един до друг, до най-грозната и най-красивата елха на света, те отвориха едновременно подаръците си.

— О, Трейс! — извика тя, като видя малката сребърна игла за ревер във вид на щит, върху който беше гравирано едно стилно и сложно „К“. — Колко е красива! Благодаря ти!

— Кейт! Чудесна е! — извика и той, като разопакова своята камбанка. — Благодаря ти и аз!

Заговориха едновременно, замлъкнаха и се загледаха усмихнати.

— След като не успях да ти покажа забележителностите на моя град миналия път, ето сега имаш една от тях — бързо намери обяснение за своя избор Кейт.

— Великолепна е. Ще си я сложа на бюрото. Ти направи ли връзка между твоя подарък и себе си?

— Не.

— Ами това е почетната значка за защитниците на загубени момиченца. Дава се само за изключителни заслуги.

Тя преглътна мъчително.

— Кой определя заслугите? — прошепна едва чуто.

— Аз — наведе се и докосна устните ѝ Трейс. — При това давам тази награда само веднъж в живота.

Размяната на подаръците сякаш скъси разстоянието между тях и ги сближи. Те говореха безспир, а времето неусетно летеше. В края на обяда, след двете чаши вино, които изпи, Кейт почувства, че може да зададе въпроса, който се въртеше от доста време в главата ѝ.

— Ти каза, че ще ми обясниш какво е любов, когато имаме време. Сега имаме ли време?

— Наистина, това приятелство беше прекалено хубаво, за да продължава вечно — намръщи се той, но все пак отговори. — Любовта е една илюзия, капан. Помниш ли, преди време ти говореше за „емоционална бедност“. Е, любовта е емоционално робство. С думата любов могат да се извинят предателството на принципи, незачитането на разумни аргументи и дори загубата на гордост — в тъжния му смях имаше съвсем мъничко ирония. — Познавам тази илюзия, Кейт. Сега вече се придържам към реалността и те съветвам да направиш същото.

Готова да заплаче, тя успя да се усмихне едва-едва.

— Съветът ти закъсня, Трейс — безпомощно сви рамене Кейт. — Казах ти, че няма да ти е приятно да го чуеш.

— Но това е странно! — Трейс я прегърна и притегли към себе си. — Харесва ми да го чуя, само че не мога да ти отговоря, Кейт. Не искам да ме поробят още веднъж.

— Разбирам... — излъга храбро тя. Не разбираше, не искаше да разбере! Искаше само него!

— Струва ми се, че не всичко разбираш. Аз не мога да си позволя да имам нужда от теб духовно, но имам нужда от теб физически — той освободи прегръдката си, с което ѝ даде възможност, ако иска, да се отмести. — Харесва ми твоята компания. Почивам си с теб — замълча и продължи. — Искам да те любя. Но не мога да ти предложа нищо повече.

Без да го гледа, Кейт се замисли върху думите му. Трейс беше честен. Предлагаше ѝ това, което и тя искаше. През последните часове Кейт разбра абсолютно точно — обичаше го. Страхуваше се, че той никога няма да промени отношението си към любовта, но не искаше да го загуби завинаги. Затова вдигна глава и се обърна смело към него.

— И аз искам да ме любиш, Трейс. Приемам предложението ти.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Кейт изгаряше на кладата на любовта. Цялото ѝ тяло гореше. Зарови пръсти в косите на мъжа, под палил този пожар, и се притисна нетърпеливо към устните му.

Последните лъчи на слънцето хвърляха синкави искри върху разпиляната ѝ по възглавницата черна коса. Раменете на Трейс бяха позлатени. Не за пръв път те се сливаха този следобед.

Когато тя прие предложението му за физическа връзка, той я загледа сериозно, после бавно я взе на ръце и я занесе до леглото. Очите му бяха потъмнели от желание и не се откъсваха от нейните, докато Трейс разкопчаваше блузата ѝ.

Останала без дъх, Кейт трептеше като лист от нетърпение и страх пред неизвестността.

— Ти си много хубава, Кейт — прошепна той.

Не беше я докоснал, но тя почувства топлината на погледа му, който стопи леда на страха ѝ.

Трейс я положи на леглото и започна да се съблича. Кейт го наблюдаваше през полупритворените си очи, докато ръцете му стигнаха ципа на панталона. Тогава ги затвори.

— Погледни ме, Кейт — каза тихо той с едва доловима заповедна нотка. Тя отвори очи — Трейс беше останал по слипове. — Ако ще бъдем любовници, между нас не трябва да има никакви бариери. Нечестност, лъжа, потайности, дори затворени очи.

Той свали бавно слиповете си и застана пред нея. Кейт и преди беше виждала голи мъже в списания и филми, но не беше подготвена. Трейс беше много красив, беше направо изумителен. Очите ѝ издаваха страх и възхищение.

— Мога ли да дойда при теб, Кейт?

Вече два пъти бе искал нейното съгласие и тя знаеше, че няма да направи нито крачка, преди да му отговори. Нямаше нужда от думи. Кейт вдигна ръка с мълчалив жест.

— Ще се опитам да не те заболи, мила... — Трейс я погали ласкаво от раменете до бедрата. — Но не съм го правил толкова отдавна... Страхувам се и за двамата ни.

Макар и неопитна, Кейт разбираше, че той се въздържа с последни усилия.

— Зная, че още не си готова. Прости ми, Кейт, но трябва... аз трябва...

Трейс внимателно и нежно я обгърна. За кратък миг тя почувства болка и неудобство, но нищо друго. Когато той повтаряше името ѝ, Кейт притискаше треперещото си тяло към него с неопитна прегръдка.

Трейс беше заровил лице в трапчинката на шията ѝ и все още беше част от нея, а тя нежно галеше раменете му.

— Не трябваше да идвам. Беше егоистично от моя страна...

— Предпочитам този твой избор пред който и да е друг.

Той я погледна учудено.

— А ти как си представяш другите ми възможности за избор?

— Знам, че можеше... на мое място да бъде друга жена — сведе поглед Кейт. — Радвам се, че съм аз.

— О. моето най-хубаво, честно момиче! Какво направих, за да те заслужи?

— Все още нищо. Но се надявам, че много скоро ще се поправиш.

Без да се откъсват един от друг, слети в прегръдка, те задремаха. Кейт се събуди от лекия допир на пръсти по тялото си, което розовееше на късната следобедна светлина. Предаде се на ласките му и простена, когато той докосна зърната на гърдите ѝ.

— Харесва ли ти?

— О, да! — дори не беше сигурна, че гласът е нейният.

— А така? — Трейс слезе надолу, но вместо пръсти тя чувстваше едни ненаситни устни, един търсец и предлагащ непознато удоволствие език.

— Да, Трейс, да! — но когато слезе още по-надолу, Кейт застина уплашено. — Не!

Той обхвана с ръка бедрата ѝ, вдигна глава и се усмихна на уплашените ѝ очи.

— Нали ти казах, че не трябва да има бариери между нас, Кейт. Няма причина да се срамуваш. Ти си красива навсякъде.

Целувките му оставяха горещи следи по тялото ѝ като от изгаряне, изминавайки пътя от гърдите до зоната на несъгласие.

— Има много начини за любов, скъпа. Искам да ги опитаме всичките... — целуваше я ненаситно Трейс.

Кейт трепереше от възбуда, когато отново се върна на устните ѝ.

— Да — промълви задъхано той, — точно така трябва да бъде. Дай ми устните си, Кейт! — и когато двамата се сляха в една дълга, бездиханна целувка, Трейс прошепна: — Искам да потъна в теб...

Този път Кейт беше готова, полудяла от новооткритото удоволствие. Когато стигна до връхната точка на блаженството, отметна глава назад.

— Трейс!

— Кейт! — повтори името ѝ той.

Изтощени, но опиянени един от друг, те отново потънаха в сън, плътно прегърнати.

— Честит рожден ден, Кейт!

Тя едва прошепна изненадано „О!“ от вратата на банята. В тъмнината гореше една-единствена свещ. Беше поставена в средата на малка сладоледена торта. Запленена, Кейт дори не забеляза възхитения поглед, с който Трейс огледа блестящото ѝ от капчици тяло. Беше навлякла една негова риза и изглеждаше едновременно невинна и възбуждаща.

— О, Трейс, благодаря ти! — извика с влажни очи тя. — Но кога... как?

— Докато ти се къпеше — отговори той кратко, — чрез обслужване по стаите — пристъпи към нея, хвана я за ръката и я поведе към масата. — Нали ти обещах празнична вечеря... — наведе глава и вдъхна мириса на току-що измитата ѝ коса, после я целуна по слепоочието. — Ако ме послушаш, никога не бива да носиш друго, освен моите ризи. Но пък тогава сигурно няма да ставаме от леглото. Намисли си желание и духни свещта, скъпа моя, защото всичко ще изстине.

Да се духне една свещ беше лесно, още по-лесно бе да се намисли желание. С цялото си сърце Кейт пожела Трейс да промени отношението си към любовта.

— Това е твоя рожден ден. А подаръка получих аз... Благодаря ти, Кейт. Ти си най-хубавият подарък на света!

— О, не, Трейс... — тя вдигна ръка и го погали. — Подаръкът бе за мен. Ти ме направи жена за рождения ми ден — чувствена усмивка озари лицето ѝ.

Докато вечеряха, той ѝ обясни защо бе тук. Кейт пък му разказа за болестта си и трябваше да отговори на всички негови въпроси, свързани със здравето ѝ.

След вечеря му зададе на свой ред въпроса, който се въртеше от доста време в главата ѝ.

— Кога се връщаш в Сан Антонио? — тя загледа кафето си в очакване на отговора.

— Имаме резервация за утре в дванадесет и четиридесет — Трейс замълча и тихо я помоли. — Остани и през нощта, Кейт.

Кейт искаше ужасно много да заспи в прегръдки те му, но отговори:

— Утре съм на работа, мили.

— Ако обещава да те закарам навреме у вас, ще останеш ли?

И тя остана. Прекара нощта, както мечтаеше, в прегръдките му, но много малко часове — в сън.

Той изпълни обещанието си и я отведе рано сутринта у дома ѝ. Пътуваха мълчаливо, докато накрая Трейс наруши тишината.

— Няма да мога да посрещна Нова година с тебе, Кейт. Съжалявам, но ще бъда дежурен.

Тя се опита да скрие разочарованието си, макар и не много успешно.

— Разбирам... — поколеба се и прошепна: — А кога изобщо ще те видя?

— Не знам. Наистина не знам. Съжалявам.

— Няма за какво да съжаляваш... — Кейт гледеше навън през пълните си със сълзи очи. — Нищо не си ми обещавал.

— Ела с мен, Кейт! — неочаквано каза той. За кратък миг се роди надежда и умря при следващите му думи. — Ще наема апартамент в Сан Антонио. Ще се грижа за теб.

Преди да бе завършил изречението, тя поклати глава.

— Не, Трейс. Аз наистина искам да бъда с теб, но не така.

Въздишката, която се откъсна от устните му, показваше разочарование.

— Тогава ще ми обещаеш, че няма да бъдеш с никой друг. Знам, че нямам право да искам това, но...

— Вече ти го обещах, мили — усмихна се Кейт. — Няма да виждам никой друг мъж. Обичам те, Трейс. Ще бъда винаги тук, независимо дали ме искаш или не.

Той спря пред апартамента ѝ, изключи мотора и се обърна към нея.

— Желая те, Кейт. Господи, колко те желая!

Прегърна я, като шепнеше нежности и напътствия.

— Пази се, скъпа. Не забравяй да вземаш витамините. Почивай си, не се преуморявай. Ще ти се обадя...

— Ще те чакам!

Трейс паркира пред къщата на бившата си тъща и подпря глава на студения волан. Невероятно! Раздели се с Кейт преди по-малко от час, а тя вече болезнено му липсваше! Той излезе от колата, изкачи трите стъпала и позвъни на вратата. Рут Паркър го посрещна в елегантното фоайе.

— Кати ще слезе след малко. Ще влезеш ли, Трейс?

— Не, благодаря, Рут. Имам да ти кажа нещо и ще го кажа тук.

— Какво има? — гласът ѝ бе пълен с опасения.

Трейс не се поколеба.

— Разбираш ли, ако Анет продължава да настоява за Кати, не мога да я вода повече тук.

— Но, Трейс! Кати е толкова малка. Тя ще ни забрави!

— Да, вярно е. Много съжалявам, но не мога да рискувам. Няма да дам Кати. Ако трябва, ще се барикадирам и ще наема денонощна охрана.

— Трейс, зная, че това, което прави Анет, е лошо. Говорих ѝ... Всички ѝ говорихме, дори Карл и Барбара, но тя не иска да вземе от дума!

Той едва скри изненадата си, като чу името на по-голямата сестра на Анет. Винаги бе смятал, че е по-себична и от жена му дори. Всъщност тя не го интересуваше и Трейс забеляза сухо:

— Може би сте говорили напразно и не на когото трябва. Може би е трябвало да говорите с Рендъл — добави саркастично. — Доколкото знам, той настоява да вземе Кати — удивеното изражение на лицето ѝ му подсказа, че тя нищо не знае за ролята на Рендъл в тази история. — Ако ще говориш с него, предай му нещо и от мен. Кажи му, че няма абсолютно никакъв начин да ми отнеме дъщерята.

Защо Кати бе необичайно тиха и послушна по пътя към къщи, Трейс така и не разбра. Обхванат от спомените за Кейт, той не обърна внимание на странното ѝ държане, докато тя не отвори подаръците, които я очакваха у дома. Вялото ѝ поведение най-после му направи впечатление.

— Но какво става, миличко? Не ти ли харесва това, което ти е донесъл дядо Мраз?

— Ами... харесва ми. Но не ми е донесъл единственото нещо, за което го помолих и което наистина искам.

Трейс я взе в прегръдките си.

— Ти какво го помоли, Кати? — избърса с ръка появилите се сълзи.

— Помолих го, ако може да ми донесе Кейт за майка — безсилно изхлипа Кати.

Той затвори очи и долепи русата главичка към лицето си. А защо не, запита се, разтърсен от плача на детето и от спомена за Кейт, за гласа ѝ, за чувството, което все още беше съвсем живо в него. Но дойде бързо на себе си, ядоса се на слабостта си и отговори внимателно:

— Струва ми се, дошло е време да научиш, че невинаги получаваме това, което искаме, Кет.

Кейт живееше в миговете, когато Трейс успяваше да прескочи за ден-два до Филадельфия. През останалото време само съществуваше. Но тези мигове бяха толкова кратки...

Тя прекара Нова година до телефона, в очакване да го чуе. Той позвъни една минута след дванадесет.

— Честита Нова година, скъпа! Какво правиш?

— Гледам фойерверките на Тайм Скуеър и моля Господа да се обадиш! — отговори просто Кейт.

— О, Кейт! — смехът му прозвуча пресилен, печален и скръбен.
— Ти не знаеш какво значи коварство!

— Напротив, зная. Само че не виждам връзката. Всъщност няма значение какво казвам или върша. То няма да промени чувствата ми.

Имаше моменти, когато Кейт искрено желаше да го разлюби. Имаше моменти, когато за кой ли път изброяваше безброй причини, заради които трябваше да скъса с него, да се откаже да го вижда, да прекъсне връзката. Но щом Трейс я вземеше в прегръдките си, тя забравяше моментално всичко.

И тогава единствената ѝ мисъл бе колко много го обича!

Прекараха един великолепен уикенд през януари. В мига, в който го погледна, разбра, че нещо се бе променило. Така отпуснати и спокойни бяха чертите на лицето му... Запита го внимателно, а той отговори с усмивка на облекчение.

— Чух се вчера с Рут Паркър. Анет се е омъжила за Рендъл в четвъртък, в Париж. Всички са убедени в безполезността на един иск за опекунство от негова страна и аз мога само да го съжалявам. Горкият човечец!

Сякаш обзет от планове за нов живот, Трейс беше неуморим. Грабна я на ръце и с щастлив смях я понесе към спалнята.

— Хей, какво правиш?

— Искам да празнувам — спря на вратата той и я загледа с очи, пълни с желание. — А мисля, че най-добрият начин да празнувам, е да те любя.

Кейт почувства, че не ѝ достига въздух. Обви ръце около врата му и го зацелува. Мъжкото му ухание съвсем я подлуди.

— Не мога повече да чакам!

— Откъде го измисли това?

— Не ти ли харесва?

— Харесва ми! — Трейс затвори вратата с крак, а дрезгавият му глас възбуждаше древни, дълбоко таени чувства.

Остави я на земята и започна бавно да я съблича. Накрая остана пред него гола, а той я поглъщаше с очи. Тя посегна и откопча якето му. Пръстите ѝ бяха неумели, но се справи. Трейс потръпна, когато Кейт внимателно изу слиповете му.

— Наистина си добра ученичка... — хвана я за раменете, за да я повдигне към себе си.

Тя се възпротиви, обхвана с ръце кръста му и прокара устни по корема му.

— О, Кейт! Какво правиш?

— Уча се — докосна го тя с крайчето на езика си. — Хубаво ли ти е? — той усети, че потъва в бездната на неопишимо удоволствие.

— Господи, подлудяваш ме! — едва успя да промълви Трейс, целият тръпнещ от възбуда.

Общият им празник беше една безкрайна споделена радост. Този уикенд Трейс дори не отиде до хотела. След лудата любов и последвалата кратка дрямка, той взе багажа си от колата и го качи горе, докато Кейт спеше.

— Няма да те изпускам от очи — каза твърдо, сякаш очакваше съпротива.

— Добре — скри една прозявка с ръка тя. Наблюдаваше скришом изненадата му и се чудеше какви ли са били отношенията с бившата му жена. Седна и се усмихна. — А ще ме нахраниш ли? Ако възнамеряваш да продължим тези изтощителни упражнения, ще трябва да се подкрепим.

— Кейт, ти си невероятна! — Трейс скочи в леглото при нея и леко ухапа рамото ѝ през смях. Ще те нахраня, и то обилно. Но моята вечеря ще бъдеш ти!

Дълги, прекрасни часове, пълни с любов. След вечерята в най-скъпия ресторант и чувството, че ще се разтопи в ръцете му, докато танцуваха, Кейт остана да лежи будна до него.

Какъв ли е бил все пак животът му с Анет? Този въпрос я измъчваше и тя не можеше да заспи. Сутринта той изглеждаше така, сякаш бе свалил ужасно бреме от гърба си. Освободен от тежестта, която го влечеше надолу, Трейс се превърна в най-добрия събеседник, най-очарователния приятел, най-ненаситния любовник. Все пак Кейт усещаше, че продължава да крие нещо дълбоко в себе си. И се страхуваше, че то ще остане завинаги скрито.

В нея се надигна горчивина и неясна омраза към жената, която така го бе наранила и ограбила, че повече никога нямаше да посрещне с открито сърце любовта. Винаги, когато говореше за любов, той имаше предвид физическото, но не и духовното сливане.

Това дълбоко я огорчаваше, но тя знаеше, че ще приеме всичко. Всичко, което той поискаше. Нямаше друг избор. Толкова го

обичаше...

През февруари Трейс ѝ изпрати огромна кутия шоколадови бонбони. Когато видя името на производителя, Кейт възкликна от удивление. Подаръкът струваше повече от сто долара! И макар че се обаждаше по три пъти в седмицата, той не можеше да лети всеки месец.

Вторият петък от март Трейс се обади с молба да го посрещне на аерогарата. Тя едва дочака края на работния ден. Отдалеч зърна скъпото лице и се хвърли в прегръдките му.

— Липсваше ми, Кейт — прошепна в ухото ѝ той.

— И ти на мен — едва продума Кейт.

Трейс успя да дойде в края на март и цели три дни през април. Обичаха се със същото увлечение и обреченост, почти на границата на отчаянието.

Всъщност точно това породя в нея и първите тревоги.

Колко дълго можеше да продължи една любов, когато двамата бяха разделени от цял континент? Въпреки усилията да потисне надигащата се тревога, въпросът не ѝ даваше мира.

Отдавайки се на тази любов, тя скъса всички връзки с околния свят и със старите си приятели. Възможно ли беше да живее пълноценно по този начин? Да се чувства жива само когато бе с него?

Той от своя страна явно не изпитваше никакви трудности от това положение. Смееше се по-често от преди, любеше я пламенно и безгрижно ѝ разказваше за работата си и дори за домашните си проблеми. За първи път се чувстваше свободен.

— Кати непрекъснато говори за теб на Инес — изтърси Трейс най-неочаквано един слънчев априлски следобед.

— Коя е Инес? — бързо попита Кейт.

— Икономката ми — отговори той, сякаш тя трябваше да знае това. Сетне се намръщи. — Не съм ли ти казвал за нея?

— Не... — Кейт замълча. — А... хубава ли е? — не можа да преглътне ревнивия си въпрос.

— Инес ли? — в очите му заиграха дяволити пламъчета. — Очарователна е и спи у дома.

Знаеше, че трябва да замълчи, но беше безсилна да задържи както въпроса, така и треперенето на гласа си.

— С тебе ли?

— О, Боже мой, Кейт! — Трейс я грабна и я завъртя, без да обръща внимание на околните. — Нима мислиш, че след като престанах да се въздържам, се нахвърлям върху всяка срещната жена? — целуна я и продължи — Инес е чудесна и е само на шестдесет години! А ти си единствената жена, с която спя. И единствената, с която искам да спя — разхлаби прегръдката си той и се взря в очите ѝ. — Ти задоволяваш всичките ми желания.

— И ти моите...

Когато бяха заедно, тя беше много щастлива. Когато бяха разделени, беше неспокойна, нервна и тревожно поставяше на изпитание себе си и любовта.

В началото на май Трейс дойде пак, но този път е него беше и Кати.

— Кейт! — писъкът на детето и радостта, изписа на малкото лице, отекнаха дълбоко в сърцето ѝ.

Кейт се наведе и разтвори ръце. Разплакана, Кати се затича и се сгуши в прегръдката ѝ.

— О, Кейт! Толкова исках да те видя! През цялото време се страхувах, че татко няма да ме вземе!

Тя вдигна детето и погледна към Трейс.

— Липсваше ми — прошепна само с устни той.

Нямаше нужда от думи. В очите ѝ беше изписано всичко. Това двудневно посещение беше истински празник. Въпреки че нямаха никаква възможност за физическа близост, Кати беше неизчерпаем източник на веселие и смях. Заедно обиколиха всички забележителности на Филадельфия.

От началото до края Кати не откъсваше ръка от Кейт. Преизпълнена е ентузиазъм, тя не спираше да бърбори и я разведе с разказите си за Сан Антонио — по бреговете на реката, на мексиканския пазар „Ел Меркадо“, в двореца на испанския губернатор, кулата на двете Америки или, както я описа Кати, „нещо като игла с ресторант на върха“, улица „Крал Уилям“ с прекрасните викториански къщи.

Кейт я уверяваше през смях, че е очарована да види точно по този начин забележителностите на Сан Антонио, така, както ги описваше детето. Но в сърцето си копнееше за мига, в който Трейс щеше да я покани у дома си и в живота си.

Към средата на юли и двамата проявяваха признаци на напрежение от тази необикновена връзка. Трейс открадна цели три дни от претоварената си програма и с колата на Кейт отидоха в един малък курортен градец. Прекараха цялото време на брега, наслаждавайки се на слънцето през деня и един на друг през нощта.

През август той неочаквано я посети. Тя отвори намръщено на среднощния посетител и ловко избягна прегръдката му.

Трейс я последва в апартамента и хвърли лятното си сако на дивана.

— Няма ли климатична инсталация? — той разкопча горните три копчета на ризата си. — Тук е горещо като в ада.

— Има. Но сутринта се развали.

Погледна я изненадан.

— Извика ли някого за ремонт?

— Не мога, докато не получа заплата другата седмица.

— Господи! Ако нямаш пари, защо не ми се обади? — Трейс не успя да зърне гнева, който проблесна в очите ѝ. — Освежи се, скъпа, и ще купим нова климатична инсталация.

— Не, Трейс.

— Защо? Тук ще умрем от жега.

— Не искам да ми купуваш нищо — каза твърдо Кейт.

Усмивката му угасна. Той пристъпи към нея, вдигна ръка и погали изпотеното ѝ лице.

— Но защо, мила? Аз ще бъда щастлив, ако мога да ти купя нещо, което искаш.

— И тези подаръци в какво ще ме превърнат? Няколко думи ми идват на ум. Едната от тях е държанка.

— Кейт! — Трейс я хвана за раменете. — Какво говориш? — притисна я към себе си със сила и яд. — Знаеш, че никога не съм мислил за теб по този начин.

— Така ли? — потръпна тя сякаш от студ в горещата стая. — Все пак не желая да ми купуваш подаръци.

— Добре... — той тръгна към малката кухня. — Имаш ли някакви инструменти. Ще се опитам да я поправа. Не можем да спим в тази пещ.

Нещото, назрявало през последните седмици, избухна. Кейт заговори с тъжна подигравка.

— Ти си хирург, Трейс, а не монтьор на домакински уреди. А ако се страхуваш, че няма да се напиш, можеш да спиш другаде.

— Кейт... — започна явно объркан той.

— Всъщност — прекъсна го тя, — защо не се върнеш в Сан Антонио? Ще отидеш до Аламо, ще се разходиш покрай реката. Ще оперираш някого.

— Така и ще направя! — Трейс грабна сакото си и тръгна към вратата.

— Трейс!

Той спря с ръка на дръжката.

— Не се връщай повече тук!

Но какво правеше? Защо беше тази лудост? Знаеше... Знаеше го от седмици. Не искаше повече отчаянието и безнадеждността да я обземат всеки път, когато оставаше сама.

— Кейт, скъпа, какво говориш? — Трейс пусна дръжката и се върна към нея. — Не е истина, нали?

— Истина е... — в този миг Кейт осъзна безпощадно ясно — обичаше го. Обичаше го безумно. Ако той си отидеше, това щеше да разбие сърцето ѝ — всъщност то вече бе разбито. — Няма да бъда тук повече за теб, Трейс.

Той спря пред нея.

— Разбирам. Много краткотрайна беше тази прекрасна илюзия, нали, Кейт?

Тя понечи да отговори, но успя да издаде само едно „ох“. Трейс я привлече грубо към себе си и я целуна. Кратко и почти брутално. Пусна я така неочаквано, както я бе взел в прегръдката си и тръгна към отворената врата. Преди да излезе, я погледна за миг.

— Не мога да кажа, че съм изненадан. Не съм. Изненадващото е, че ще ми липсваш дяволски много.

Това признание беше съпроводено с трясъка на вратата.

— Трейс! — викът ѝ беше пълен с болка. Но той не я чу. Кейт вече не означаваше нищо за него.

Колко време стоя така неподвижна, с поглед вперен във вратата? Не знаеше. Сякаш светът помръкна. Времето спря. Чувствата умряха. Остана само една страшна празнота, пълзяща все по-дълбоко и по-навътре в нея, готова да я погълне в бездъното си черно нищо.

Събуди се, потънала в потна горещина и изтощена. Ужасно я болеше главата. Не излезе целия ден. Когато някой позвъни следобед, отвори ядосана. Животът продължаваше своя ход, помисли си тъжно Кейт. Сигурно бе майка ѝ.

— Госпожица Уорън? — мъжът пред вратата носеше униформа с името на известна цветарница, а в ръцете си държеше огромен букет. — Това е за вас.

— Благодаря! — Тя взе букета с чувството, че сцената се повтаря. Някога, много, много отдавна всичко това вече се беше случвало. Но този път беше сигурна — цветята не бяха от Трейс.

Напротив, сбърка. След като постави букета във вазата, точно както на Коледа, Кейт извади малката картичка от плика. На нея имаше само пет думи, написани с познатия почерк. Думи, които напълниха очите ѝ със сълзи.

„Ожени се за мен, Кейт!“

Тя дълго ги гледа с невиждащи замъглени очи, докато на вратата не се позвъни отново. Избърса сълзите си и отвори.

— Може ли да вляза?

Пред нея стоеше Трейс. Облечен с тесни джинси и памучен летен пуловер, той беше най-привлекателният мъж, когото някога бе виждала. Буйната му коса бе разрошена, сякаш я бе сресал с пръсти. Под невероятните му зелени очи имаше тъмни кръгове. Няколко бръчици прорязваха челото му. Изглеждаше изморен и отчаян и Кейт беше готова да се хвърли в обятията му, ако отвратителната, леко цинична гримаса изчезнеше от лицето му. Но гримасата не изчезна и Кейт не се хвърли.

Тя се обърна и влезе мълчаливо в стаята, като остави вратата отворена. Цялата потрепери, когато чу затварянето ѝ. Дали не си отиде? Не знаеше, но го усещаше, че бе наблизо. Сетивата ѝ долавяха присъствието му. Кейт погледна малката картичка в ръката си. Това не му убегна.

— Е, съгласна ли си?

Не ѝ трябваше време да мисли, знаеше какво ще отговори.

— Не, Трейс, няма да се омъжа за теб — впи нокти в дланта си. Не предполагаше, че е толкова трудно. Да знаеш какво да отговориш е едно, да го кажеш — съвсем друго.

— Няма ли поне да ме погледнеш, Кейт?

Като наложи на лицето си непроницаема маска, тя бавно се обърна към него. И веднага съжали — Трейс изглеждаше още по-ядосан и дори страшен.

— Защо? Заедно ни е добре — усмихна се с неприятна усмивка той. — Поне досега ни беше добре. Ти обичаш Кати. Допадаме си в леглото. Може и да потръгне... — пое дълбоко въздух и добави: — Дадох ти всичко, което можах, Кейт.

Тя се усмихна, имитирайки неговата усмивка.

— Не, Трейс, няма да потръгне. Преди месец, преди две седмици, може би преди три дни щях да отговоря „да“, без да се замисля.

— Тогава защо...

— Защото днес разбирам колко погрешно е всичко. Нима не виждаш? Причините, които изброи, не са достатъчни — тя преглътна с мъка буцата, заседнала на гърлото ѝ. — Обичах те толкова много, исках те толкова много... И мислех, че ще ми стигне това, което ми предлагаш — усмихна се тъжно. — Сега виждам, че съм сбъркала. Искам всичко, Трейс. Ако не мога да го имам, тогава не искам нищо.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Беше след полунощ, но все още много топло и влажно. Почти крадешком Трейс се промъкна към задната врата на къщата си. Единствените звуци в тишината на нощта бяха щракането на ключалката и звънът на поставената верига.

Като премина през хола, без да пали лампи, той влезе в кабинета си. Сипа си едно двойно уиски и седна.

Отпи голяма глътка, която остави огнена дия в гърлото му. Изпи наведнъж питието и стана да си сипе второ.

Защо не, помисли си мрачно. Вече беше във ваканция. Цели две седмици ще прекара далеч от препълнената с пациенти чакалня и безкрайния низ от операции.

След един месец, изпълнен до секунда с работа, Трейс се чувстваше изцеден. В този последен петък преди Деня на труда и началото на ваканцията най-малко искаше неприятности в операционната. Е, точно това и стана.

Като на живо чу гласа на анестезиолога: „Сърцето спря, докторе!“

Дванадесет часа! Потръпна. Дванадесет часа неговият екип заедно с още един, специализиран сърдечен екип се бориха за живота на пациента. Успяха! Трейс беше горд, както от колегите си от кардиологията, така и от своите сръчни ръце. Хубав начин да започнеш почивката си, няма що! Когато сутринта влезе в операционната, беше на края на силите си. После — дванадесет часа борба със смъртта. Не се чувстваше победител. Чувстваше се пресушен. Изчерпан до дъно. Съсипан.

Остави чашата и подпря глава с ръце. Когато отново я вдигна, очите му спряха върху малката камбанка. Погали с ръка гладката ѝ, хладна повърхност.

Нищо не помагаше. През всичките безкрайни часове, когато работеше до пълно изтощение, до вцепенение, не можеше да се излекува от разкъсващата болка.

Кейт.

Взе камбанката и я допря до лицето си. Представи си Кейт, сивите очи, които потъмняваха от удоволствие и желание, бледата кожа, проблясваща в сумрака, красивата уста, докосваща нежно слепоочията му.

Сцени от преживяното с нея се завъртяха в главата му: Кейт, наежена, в деня, в който се срещнаха; тържествена и доверчива на другия ден в неговата стая; Кейт, потъваща в сладка забрава, когато му подари тялото си на Коледа — рождения ѝ ден; Кейт, смееща се и отговаряща на всички безкрайни въпроси на Кати; Кейт с тъжни, пълни с болка очи в деня, когато ѝ предложи брак.

Ами ако днес на операционната маса беше тя? И ако той или някой друг бе загубил битката със смъртта?

— Не! — скочи на крака Трейс. Не можеше да я загуби! Не биваше! Щеше да се пребори със смъртта! И със своята проклета гордост!

Той бързо отиде в спалнята си. Взе един студен душ за освежаване, облече лек летен костюм и застана до прозореца, който гледаше на изток. Хоризонтът порозовяваше от първите лъчи на зората.

Няма ли да свършат кошмарите? Никога ли няма да си отиде болката? Като измина добре познатия път между кухнята и дневната, Кейт загледа ранните признаци на отиващото си лято. Малката полянка пред къщата беше изпъстрена с петна. Листата на дърветата отзад ръждавееха.

Беше събота. С очи, лишени от живот, тя се взираше неவிждащо навън. В главата ѝ нахлуха спомени. Когато го срещна, беше пак събота. Знаеше, че ще намрази съботите до края на живота си.

Реши да не се поддава на мрачното си настроение и отиде в кухнята. От колко време не беше яла? Храна. Ето отговорът. Храната бе най-доброто лекарство против душевни болки, особено шоколадът.

След петнадесет минути с димяща чаша кафе в ръка, Кейт загледа шоколадовите бисквити пред себе си. Задоволявайки чувствения си глад, през последните четири седмици напълня с три килограма. Храната успокояваше глада. Взе една бисквита и отхапа

крайчето ѝ, сетне я захвърли. Не! Всичко в нея протестираше. Тя не искаше храна, искаше Трейс.

Трейс!

Забрави кафето и затвори очи. Какво ли правеше сега, в този миг? Беше събота, значи сигурно не приема болни. Нито оперира. Дали имаше свободен ден? Сега в Сан Антонио бе един час по-рано. Дали поне я сънува?

Никога ли няма да свършат спомените? Никога ли няма да изчезне болката?

Кейт погледна часовника и стана. Имаше среща с Лайза, за да пазаруват.

Взе един душ, облече джинсова пола, блуза без ръкави и леки сандали и се запита защо изобщо се съгласи да излезе. Докато слагаше малко руж на бузите, си отговори. Беше се затворила в апартамента си много дълго. Трябваше да се разсее, да се посмее, да забрави миговете, прекарани с Трейс, да го изгони от мислите си.

Пазаруването беше истински провал. Въпреки че се опитваше да поддържа разговора, думите не значеха нищо за нея. Макар че се смееше, смехът ѝ беше празен. Когато спряха да обядват, Кейт не яде нищо, но изпи жадно два коктейла. Почувства се отпаднала и реши, че е време да се прибира.

Той я чакаше в коридора. Високият строен силует, подпрян на рамката на вратата, я стресна на завоя на стълбата. Измъченият му вид сви сърцето ѝ. Но макар че изглеждаше като човек, изчерпал всичките си сили, той пак беше най-хубавият мъж, когото бе виждала през... през последните четири седмици.

— Трябва да поговорим, Кейт — погледна я някак бегло, но в очите му проблеснаха пламъчета.

Обляха я едновременно горещи и студени вълни. Тя нервно прокара език по пресъхналите си устни.

— Аз... Да, добре — приближи се към него. Пръстите ѝ трепереха и не можеше да улучи ключалката. По тялото ѝ се разля отмала, когато силната му ръка хвана нейната, за да пъкне ключа. Трейс отвори вратата, а тя влезе в стаята като насън.

Без да го погледне, Кейт захвърли ненужните покупки на дивана. Обърна се бавно и едва-едва запита:

— Ще пиеш ли нещо? — не дочака отговор и тръгна към кухнята.

— Не, Кейт, не искам нищо за пиене. Казах, че трябва да поговорим. Моля те, погледни ме.

Като клатеше упорито глава, тя тръгна към спалнята. Всъщност не знаеше какво прави. Това беше отстъпление. Вероятно той щеше да я убеждава да възобновят връзката си и понеже не беше абсолютно сигурна в желанието и силата си да се съпротивлява, влезе в спалнята. Трейс я последва.

— Кейт! Поне ще ме изслушаш ли?

Сърцето ѝ биеше до пръсване, всяко едно от сетивата ѝ се опиваше от присъствието му, от близостта му. Стисна зъби. Не биваше да се обръща и да се хвърля в прегръдките му. Когато той приближи, тя се втурна в банята и затвори вратата.

— Кейт!

Трейс подпря челото си на гладката дървена повърхност, която ги разделяше. Не закъсня ли? Не изчака ли много дълго? Помъчи се да прогони напиралците в очите му сълзи. Господи! Нима заради глупавата си гордост щеше да я загуби?

— Кейт! — той дори не направи опит да скрие болката в гласа си. — Чуваш ли ме?

— Да, Трейс — отговори след много време тя.

— Моля те, отвори вратата. Трябва да те видя. Трябва да говоря с теб. Трябва да те докосна. Имам нужда от теб!

Кейт застина, невярваща на ушите си. Наистина ли каза „нужда“? В гърлото ѝ се надигна стон. О, Боже, нека да е истина!

Тя отвори бързо вратата. Очите му бяха пълни с влага. Не можеше да повярва — сълзи в очите и по лицето му! Но още по-поразителна бе болката, изписана в тях, която я изгаряше.

Трейс не направи никакво движение към нея.

— Обичам те, Кейт. Нуждая се от теб — всички съмнения изчезнаха. — Имам нужда от теб в живота си — замълча и се усмихна. — Ела с мен в Тексас, Кейт.

— О, Трейс! — съпротивата ѝ се разтвори в поток от сълзи. — Толкова те обичам!

Като се усмихна нежно, той я прегърна.

— Ела с мен, моя любов... — обгърна раменете ѝ и долепи устни до косите ѝ.

Малкото момиченце с разпилени руси къдрици подскачаше между тях. Като излязоха от ярко осветения магазин, Кати им подаде ръце.

— Може ли да вечеряме в града, тате?

Трейс се усмихна на дъщеря си, преди да погледне жена си.

— Ти какво мислиш, Кейт? — очите му се смееха. — Беше ли послушна тази малка хитруша, докато пазарувахте? Заслужава ли да вечеря в града?

Кейт намигна съучастнически на Кати. Те бяха прекарали чудесно, докато избираха коледен подарък за него.

— Да. Всъщност не само че много слуша, но и много ми помогна. И не само заслужи вечерята, ами и избора на ресторанта.

— Добре, тогава избирай, Кати. Къде искаш? Обаче те предупреждавам — ако избереш пак пицария, ще сбъркаш.

Тя намръщи носле също като него — едно малко копие на баща си.

— Искам да ядем край реката и да гледам светлинките.

— Значи мексикански ресторант? — запита той с почти момчешки възторг.

— Разбира се! — заедно извикаха те и се разсмяха.

Кейт седеше под големия чадър в крайречния ресторант, приютен от ласкавата прегръдка на река Сан Антонио. Сивите ѝ очи отразяваха блясъка по лицето на Кати. Дърветата покрай брега, все още зелени, бяха целите окичени с гирлянди от светлини.

Невероятно, помисли си тя, като се усмихна на туристите, които им махаха с ръка от лодките в реката. Щом се върнат на изток, всички ще облекат тежките зимни палта. А тук, в Сан Антонио, беше все още лято.

Вдъхвайки опияняващия вечерен въздух, Кейт отпи от коктейла си. Дори вкусът на питието беше по-приятен тук. Или може би

присъствието на Трейс правеше въздуха по-топъл и ароматен, коледните светлини по-ярки, а питието по-вкусно?

— Реши ли?

Това я върна на земята и тя потъна в усмихнатите зелени очи срещу себе си.

— Моля? — не разбра какво я пита и продължи да му се любува.

— Реши ли какво ще вечеряш — усмихна се на влюбения ѝ поглед той. — Сервитьорката ни чака.

— О! Да, извинете...

Младото момиче се усмихна.

— Изгледът към реката е много хубав наистина. Какво спокойствие, нали сеньора?

Сеньора... Как ѝ харесваше тази дума! Инес също я наричаше така. Поръча вечерята си и се обърна към Кати.

— Красиво е, нали, Кати?

— Да! — отвърна възторжено детето, без да откъсва поглед от дърветата.

— Колкото огромната елха, в която се влюби миналата година ли? — попита внимателно Трейс.

— Да. Тя беше също много красива, но по друг начин.

— А дядо Мраз, с когото говори преди малко? Колкото миналогодишния ли беше добър? — продължи Трейс.

Кейт се зачуди. Подразбираше, че въпросите му имат определена цел, но нямаше представа каква е тя.

С невинността и безкористието на детството, Кати отговори направо.

— Да. Колкото него.

— Чудя се дали ще ни кажеш какво му поръча тази година, или отново ще бъде тайна като миналата...

Сега Кейт беше наистина заинтригувана. Каква ли е била тази тайна? Трейс отговори, преди Кейт да зададе въпроса си.

— Миналата година Кати помоли Дядо Мраз ти да ѝ станеш майка.

— О, Кати! — сълзи напълниха очите ѝ и тя стисна през масата малката ръчичка. — Наистина ли поиска аз да ти бъда майка?

— Да — потвърди сериозно Кати. — Но дядо Мраз не те донесе. И аз много плаках.

— А тази година ще плачеш ли?

— Не — поклати главичка детето. — Няма. Помолих го само за две неща.

Кейт изчака сама да довърши мисълта си, но Трейс бе нетърпелив.

— Е?

Кати го погледна с големите си доверчиви очи.

— Помолих го за една къщичка за куклата ми Барби и за едно братче.

Кейт и Трейс се спогледаха бързо и след миг избухнаха в смях.

— Защо се смеете, нещо неправилно ли съм поискала?

— Не — едва успя да каже Трейс.

— Разбира се не, миличко. Но трябва да знаеш, че тази година той не може да донесе братчето — опита се да обясни Кейт.

Кати се нацупи.

— Защо?

— Ами... защото — обърка се Кейт. Как да обясни на едно четиригодишно дете, че времето, необходимо за едно братче, е по-дълго!

— Защото Кейт и аз искаме все още само теб. След време ще имаш и братче, и сестриче, бебчо — използва той галеното обръщение на Кейт към детето. — Но дотогава искаме само теб.

През дните, оставащи до Коледа, Кейт често си спомняше разговора от тази вечер. И не можеше да не направи сравнение между миналогодишния и тазгодишния празник.

Миналата година тя се чувстваше самотна, празна и ужасно се боеше. А Трейс беше язвителен, хаплив и безчувствен дори към дъщеря си.

Естествената ѝ реакция в такива моменти беше страх. Беше толкова щастлива, че се страхуваше. Не беше възможно това да продължава вечно.

Да, Кейт беше щастлива от мига, в който той я прегърна и прошепна „Ела с мен, моя любов!“

С тези думи Трейс ѝ подари сърцето си. А тя се боеше, че никога няма да го получи! Удоволствието им един от друг бе винаги взаимно. През трите месеца, от което стана негова жена — на скромна церемония с Кати до тях, тя откри, че е и мислите им са взаимни.

Кейт и Трейс се ожениха една седмица след неговото неочаквано посещение. През тази весела седмица те изчистиха нейния апартамент, изпратиха част от нещата ѝ в Сан Антонио, а ненужните занесоха в магазина за употребявани мебели. Кейт предупреди в службата, че напуска. Представи Трейс на семейството си и на един дъх ги осведоми за бъдещата сватба и затова, че отива да живее с него в Сан Антонио.

Два часа, след като вече бяха мъж и жена, Кейт, Трейс и Кати отлетяха за Хаваите при неговите родители.

Синклеърови приеха Кейт от пръв поглед. Те прекараха един ден при тях, оставиха Кати на грижите им и заминаха за Майо, за да останат сами.

И ето, три месеца оттогава, а тя все още потръпваше от спомена за абсолютното блаженство, което бе изпитала през онези няколко дни. Кейт не очакваше меденият месец да продължи и когато се върнат у дома, в Сан Антонио. Беше подготвена за един период, в който те тримата трябваше да се научат да живеят заедно.

Но при завръщането им откри с изненада и удоволствие, че такъв период за приспособяване изобщо не беше необходим. Призна си, че всъщност отношението на Трейс бе решаващото за това. Когато той решише да се отдаде, отдаваше се докрай.

Кейт бързо влезе в ролята си на майка и съпруга, сякаш беше родена за такава. И ако обожаваше малката си нова дъщеричка, направо боготвореше съпруга си.

За Кейт дългите години на емоционална бедност свършиха и бяха заменени с емоционално богатство. А тя го споделяше великодушно. Къщата в Сан Антонио, Тексас, се огласяше от смях.

Когато часовникът отброи последните минути на Бъдни вечер, Кейт седна на пода близо до ухаещата и пищно украсена елха. Къщата, пълна е щастливи гласове преди два часа, сега бе утихнала. Коледна музика се лееше от стереоуредбата в ъгъла.

Трейс сложи Кати в леглото преди няколко часа. Родителите му останаха още малко за едно последно питие и си тръгнаха.

Сега той слагаше чиниите и чашите в машината за съдове в кухнята. Кейт седеше тихо до подредените под елхата подаръци и неусетно потъна в спомени.

Толкова много неща се случиха за една година! Денят, когато беше у своите родители на Бъдни вечер, беше толкова отдавна... А още по-далечен изглеждаше мигът, когато прие условията на Трейс и той ѝ поднесе своя неочакван коледен подарък!

Усмихна се при това сравнение. Сетне се натъжи. Беше му предложила всичко от себе си, без угризения. Той наистина се радваше на този подарък, но тя знаеше, че я прие изцяло едва когато предложи себе си в замяна.

— За какво мислиш? — Трейс седна до нея на килима с две чаши вино в ръцете.

— За теб, за мен и за елхата... — промърмори Кейт замислено пое едната чаша. — И за разликата между тази и миналата Коледа.

— Имаш предвид разликата в мен, нали? — засмя се той.

— Да. Ти беше чудесен, мили. Зная отношението ти към празниците, но този беше прекрасен за мен, за Кати, за всички. Ти направи толкова много и аз искам...

Трейс я прекъсна с една целувка.

— Знаеш как се чувствах преди. Бях нещастен и тъжен, и не особено умен. А преди първия си брак толкова обичах празниците! Когато той свърши с катастрофа, се затворих в себе си, лиших се от всичко. И момиченцето си лиших.

Тя остави чашата си и взе лицето му в ръце.

— Трейс, обичам те!

Той също остави чашата си и я съблече с треперещи пръсти. Коледното дърво хвърляше отблясъци по телата им, ласкавият шепот се сливаше с музиката, а те си разменяха подаръка на отдадената и споделената любов.

Когато часовникът удари полунощ, Кейт и Трейс лежаха в любовна прегръдка под елхата.

— Изобщо не бях чудесен, Кейт — каза тихо Трейс. — Нуждаех се, безумно се нуждаех от този празник. Толкова дълго го чаках... Имах нужда от любовта и смеха, които ти донесе в живота ми. В дома ми... — той прегърна още по-плътено Кейт, погали я нежно и я загледа с възхищение. — Честит Рожден ден, скъпа! — устните му докоснаха нейните. — Весела коледа! — целуна я пак. — Обичам те, Кейт!

Издание:

Джоан Хол. Дългоочакван празник

Американска. Първо издание

ИК „Арлекин-България“ ООД, София, 1992

Редактор: Людмила Харманджиева

ISBN: 954-11-0024-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.